

Dato: 19. januar 2026
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Emma Brundin/Aske
Lund Pedersen
Sagsnr.: 2024-09654
Dok.: 3817016

Forslag
til
Lov om reparation af varer¹

Kapitel 1
Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på reparation af varer, som forbrugere har købt, i tilfælde af en defekt ved varen, som opstår eller bliver synlig uden for sælgers køberetlige mangelsansvar.

Stk. 2. Lovens §§ 7-15 finder kun anvendelse på varegrupper, der er nævnt i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

§ 2. Loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter kan ikke ved aftale fraviges til skade for forbrugeren.

Stk. 2. Loven er ikke til hinder for, at reparatøren kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der fastsættes i medfør af denne lov.

§ 3. I denne lov forstås ved:

1) Forbruger: Enhver person, der i forbindelse med aktiviteter efter denne lov hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

2) Reparatør: Enhver fysisk eller juridisk person, der i forbindelse med vedkommendes erhverv, forretning, håndværk eller profession leverer en reparationstjeneste, herunder fabrikanter og sælgere, der leverer reparations-tjenester, og leverandører af reparationstjenester, uanset om de er uafhængige eller tilknyttet sådanne fabrikanter eller sælgere.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828, EU-Tidende, L af 10. juli 2024.

3) Reparation: Én eller flere handlinger, der udføres for at bringe et defekt produkt eller affald tilbage til en tilstand, hvor det opfylder sin tilsigtede anvendelse.

4) Sælger: Enhver fysisk eller juridisk person, uanset om der er tale om privat eller offentligt ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i denne fysiske eller juridiske persons navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med aktiviteter efter denne lov.

5) Fabrikant: Enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.

6) Bemyndiget repræsentant: Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på fabrikantens vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver vedrørende fabrikantens forpligtelser.

7) Importør: Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet.

8) Distributør: Enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden udover fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet.

9) Varer:

a) Enhver løsøregenstand, bortset fra vand, gas og elektricitet, eller

b) enhver løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af dette digitale indhold eller denne digitale tjeneste ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion.

10) Istandsættelse: Handlinger, der udføres for at bearbejde, rengøre, teste og om nødvendigt reparere et produkt eller et kasseret produkt for at genoprette dets ydeevne eller funktionalitet med hensyn til den tilsigtede anvendelse og ydeevne som oprindeligt udformet i designfasen på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning.

11) Krav om reparationsmuligheder: Krav i henhold til de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, som gør det muligt at reparere en vare, herunder krav om at gøre demontering lettere samt krav vedrørende adgang til reservedele, reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer, der kan anvendes på varer eller specifikke komponenter i varer.

12) Varigt medium: Ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Kapitel 2

Europæisk reparationsoplysningsskema

§ 4. Reparatører kan udlevere det europæiske reparationsoplysningsskema, jf. bilag 1 til denne lov, til forbrugeren. Det europæiske reparationsoplysningsskema skal udleveres på et varigt medium inden for en rimelig tid efter anmodningen, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester.

Stk. 2. Det europæiske reparationsoplysningsskema skal udleveres gratis.

Stk. 3. Hvis der er behov for en fejlfindingstjeneste, herunder en fysisk undersøgelse eller fjernundersøgelse, for at fastslå defektens art og typen af reparation og for at anslå prisen for reparation, kan reparatøren, uanset stk. 2, dog anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger forbundet hermed. Reparatøren skal oplyse forbrugeren om de i 1. pkt. nævnte omkostninger.

§ 5. Det europæiske reparationsoplysningsskema skal indeholde følgende reparationsbetingelser på en klar og forståelig måde:

1) Reparatørens identitet.

2) Den fysiske adresse, hvor reparatøren er etableret, samt reparatørens telefonnummer og e-mailadresse og eventuelle andre former for onlinekommunikation, som sætter forbrugeren i stand til på en hurtig, effektiv og tilgængelig måde at kontakte og kommunikere med reparatøren.

3) Den vare, der skal repareres.

4) Defektens art og den type reparation, der foreslås.

5) Prisen, eller hvis prisen ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd, den måde hvorpå prisen skal beregnes, og maksimumsprisen for reparationen.

6) Den tid, der er nødvendig for at gennemføre reparationen.

7) Tilgængeligheden af midlertidige erstatningsvarer under reparationen og eventuelle omkostninger ved midlertidig omlevering for forbrugeren.

8) Det sted, hvor forbrugeren overdrager varen med henblik på reparation.

9) Hvor det er relevant, tilgængeligheden af tilknyttede tjenesteydelser såsom fjernelse, installation og transport, der tilbydes af reparatøren, og eventuelle detaljerede omkostninger ved disse ydelser for forbrugeren.

10) Gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema.

11) Yderligere oplysninger, hvor det er relevant.

Stk. 2. Reparatøren må ikke ændre de reparationsbetingelser, der er angivet i det europæiske reparationsoplysningsskema, i en periode på 30 kalenderdage fra den dato, hvor skemaet blev udleveret til forbrugeren.

Reparatøren og forbrugeren kan aftale en længere gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema.

Stk. 3. Hvis forbrugeren inden for gyldighedsperioden, jf. stk. 2 accepterer de betingelser, der er fastsat i det europæiske reparationsoplysningsskema, bliver reparatøren forpligtet til at udføre reparationstjenesten på disse betingelser.

§ 6. Hvis reparatøren har udleveret et fuldstændigt og nøjagtigt europæisk reparationsoplysningsskema til forbrugeren, anses reparatøren for at have opfyldt følgende krav:

1) Oplysningskrav vedrørende de vigtigste egenskaber ved reparations-tjenesten, jf. § 8, stk. 1, nr. 1, og § 17, stk. 1, nr. 1, i lov om forbrugeraftaler samt § 3, stk. 1, nr. 9, i bekendtgørelse om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, som udstedt i medfør af § 14, stk. 2, nr. 4, og § 37, stk. 10, i lov om markedsføring.

2) Oplysningskrav vedrørende reparatørens identitet og kontaktoplysninger, jf. § 8, stk. 1, nr. 2-4, og § 17, stk. 1, nr. 2, i lov om forbrugeraftaler, § 3, stk. 1, i lov om tjenesteydelser i det indre marked, § 3, stk. 1, nr. 1-3, i bekendtgørelse om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, som udstedt i medfør af § 14, stk. 2, nr. 4, og § 37, stk. 10, i lov om markedsføring, og § 7, stk. 1, nr. 1-3, i lov om tjenester i informations-samfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel.

3) Oplysningskrav vedrørende prisen, jf. § 8, stk. 1, nr. 6-7, og § 17, stk. 1, nr. 3, i lov om forbrugeraftaler, samt § 3, stk. 1, nr. 8, og § 4, stk. 2, i bekendtgørelse om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, som udstedt i medfør af § 14, stk. 2, nr. 4, og § 37, stk. 10, i lov om markedsføring.

4) Oplysningskrav vedrørende ordningerne for udførelsen og den tid, det tager at udføre reparationstjenesten, jf. § 8, stk. 1, nr. 10, og § 17, stk. 1, nr. 4, i lov om forbrugeraftaler.

Kapitel 3 *Reparationsforpligtelse*

§ 7. Fabrikanten skal på forbrugers anmodning reparere en vare, hvis der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter, som fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Fabrikantens forpligtelse til reparation, jf. stk. 1, gælder ikke, hvis reparation er umulig.

Stk. 3. Fabrikanten kan give reparation i underentreprise for at opfylde sin reparationsforpligtelse.

§ 8. Reparation efter § 7 skal foretages på følgende betingelser:

- 1) enten gratis eller til en rimelig pris, og
- 2) inden for en rimelig tid fra det tidspunkt, hvor fabrikanten fysisk er i besiddelse af varen, har modtaget varen eller har fået adgang til varen af forbrugeren.

Stk. 2. Fabrikanten kan låne forbrugeren en erstatningsvare gratis eller mod et rimeligt gebyr, mens reparationen pågår.

Stk. 3. Fabrikanten kan tilbyde forbrugeren en istandsat vare, hvis reparation er umulig.

§ 9. Hvis den fabrikant, der er forpligtet efter § 7, stk. 1, er etableret uden for EU, opfylder fabrikantens bemyndigede repræsentant i EU reparationsforpligtelsen.

Stk. 2. Hvis fabrikanten ikke har nogen bemyndiget repræsentant i EU, opfylder importøren af den pågældende vare fabrikantens forpligtelse.

Stk. 3. Hvis der ikke er nogen importør af den pågældende vare, opfylder distributøren fabrikantens forpligtelse.

Stk. 4. Den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren kan give reparation i underentreprise for at opfylde deres reparationsforpligtelse.

§ 10. Fabrikanter, der gør reservedele og værktøjer tilgængelige til varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, skal tilbyde disse reservedele og værktøjer til en rimelig pris, som ikke hindrer reparation.

§ 11. Fabrikanter eller, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører, der er forpligtet til at reparere efter § 7 eller § 9, sikrer, at forbrugerne via et frit tilgængeligt websted kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

§ 12. Fabrikanter må ikke anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller softwareteknikker, der hindrer reparation af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, medmindre de er

berettiget ud fra legitime og objektive faktorer, herunder beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder i henhold til EU-retten og national ret.

Stk. 2. Fabrikanterne må navnlig ikke hindre, at uafhængige reparatører anvender originale eller brugte reservedele, kompatible reservedele og 3D-printede reservedele, hvis de er i overensstemmelse med kravene i EU-retten eller national ret såsom krav om produktsikkerhed eller i overensstemmelse med intellektuelle ejendomsrettigheder.

§ 13. Fabrikanten må ikke afvise at reparere varer, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, alene med henvisning til, at en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller af andre personer.

§ 14. Forbrugeren kan søge reparation hos enhver reparatør efter eget valg, uden at det berører reparationsforpligtelsen i henhold til dette kapitel.

Kapitel 4 *Oplysningspligt*

§ 15. Fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren skal som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse efter kapitel 3 gratis gøre oplysninger om deres reparationstjenester tilgængelig på en lettilgængelig, klar og forståelig måde.

Kapitel 5 *Onlineplatform for reparation*

§ 16. Justitsministeren kan fastsætte regler om enten at anvende en national onlineplatform for reparationstjenester eller om at anvende den europæiske onlineplatform for reparationstjenester. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler en national onlineplatform for reparationstjenester, om det nationale kontaktpunkt til den europæiske onlineplatform for reparationstjenester og om det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte krav, som en operatør skal opfylde for at oprette og drive en national onlineplatform for reparationstjenester. Justitsministeren kan endvidere fastsætte krav, som en operatør skal opfylde for at varetage opgaven som nationalt kontaktpunkt til den europæiske onlineplatform for reparationstjenester eller for at varetage driften af det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om udformning, drift og vedligeholdelse af en national onlineplatform for reparationstjenester og for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester, herunder om betingelser og godkendelsesprocedurer for registrering på en national onlineplatform eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte regler om anvendelsesområde for den nationale onlineplatform eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester.

Kapitel 6

Tilsyn og strafbestemmelser

§ 17. Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med overholdelsen af loven. Tilsynet føres efter reglerne i lov om markedsføring.

§ 18. Overtrædelse af §§ 4-15 straffes med bøde.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 7

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 19. Loven træder i kraft den 31. juli 2026.

Stk. 2. § 20 finder ikke anvendelse på købsaftaler indgået før lovens ikrafttræden. For sådanne købsaftaler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Kapitel 8

Ændringer i anden lovgivning

§ 20. I købeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1853 af 24. september 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 75 c, *stk. 1, nr. 4*, indsættes efter »holdbarhed,«: »reparationsmuligheder,«.

2. I § 78 a indsættes efter *stk. 5* som nye stykker:

»*Stk. 6.* Inden sælgeren foretager afhjælpning af mangler ved salgsgenstanden, skal sælgeren oplyse køberen om dennes ret til at vælge mellem afhjælpning og omlevering samt om den mulige forlængelse af købers frist

for at give sælger meddelelse om mangler ved salgsgenstanden, jf. § 83, stk. 4.

Stk. 7. Mens sælgeren afhjælper manglen ved salgsgenstanden, kan sælgeren, afhængigt af de særlige forhold, der gør sig gældende for genstande af samme type, navnlig køberens behov for at have sådanne genstande til rådighed permanent, gratis låne forbrugeren en erstatningsgenstand, herunder en istandsat genstand.

Stk. 8. Sælgeren kan efter udtrykkelig anmodning fra køberen levere en istandsat genstand med henblik på at opfylde sin forpligtelse til at omlevere salgsgenstanden, jf. § 78, stk. 1.«.

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 9-11.

3. I § 78 a, stk. 7, der bliver stk. 10, ændres »stk. 6« til: »stk. 9«.

4. I § 78 a, stk. 8, der bliver stk. 11, ændres »stk. 6« til: »stk. 9«.

5. I § 78 b, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 78 a, stk. 6 og 7« til: »§ 78 a, stk. 9 og 10«.

6. I § 86 a, stk. 2, ændres »§ 78 a, stk. 4-8« til: »§ 78 a, stk. 4-11«.

7. I § 83 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Hvis en mangel ved salgsgenstanden udbedres ved afhjælpning, jf. § 78 a, forlænges perioden i stk. 1, 1. pkt., én gang med 12 måneder.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

Kapitel 9

Territorialbestemmelse

§ 21. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Lovens bestemmelser kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter for Grønland.

Bilag 1

EUROPÆISK REPARATIONSOPLYSNINGSSKEMA

Del I. Identitet af og kontaktoplysninger for den reparatør, der leverer reparationstjenesten

Reparatør	[Navn]
Adresse	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Telefonnummer	
E-mailadresse	
Hvis reparatøren stiller sådanne til rådighed, andre elektroniske kommunikationsmidler, som sætter forbrugeren i stand til at kontakte og kommunikere med reparatøren hurtigt og effektivt	

Del II. Oplysninger om reparationstjenesten

Vare, der skal repareres	[Identifikation af varen]
Defektens art	[Beskrivelse af defekten]
Foreslået type reparation	[Hvilke foranstaltninger vil der blive truffet for at reparere defekten]
Pris for reparationen eller, hvis den ikke kan beregnes, den beregningsmetode, der anvendes, og maksimumspris for reparationen	[Det vil sige det samlede beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetoden og loftet for reparationstjenesten i EUR/national valuta]
Tid til færdiggørelse af reparationen	[Tidsrum, inden for hvilket reparatøren forpligter sig til at udføre tjenesten, i dage]
Tilgængelighed af en midlertidig erstatningsvare	[Ved midlertidig erstatningsvare forstås, at forbrugeren vil modtage en tilsvarende vare til brug i reparationsperioden; reparatøren skal angive »Ja« eller »Nej«]
Hvis ja, angives eventuelle tilsvarende omkostninger:	[I EUR/national valuta]
Sted, hvor varerne overdrages	[Det sted, hvor forbrugeren overdrager varerne med henblik på reparation]
Hvis det er relevant, tilgængeligheden af tilknyttede tjenesteydelser	[Angiv, om og i hvilket omfang der tilbydes tilknyttede tjenesteydelser såsom fjernelse, installation og transport, eller »Ingen«, hvis der ikke tilbydes nogen tilknyttet tjenesteydelse til den pågældende reparation]
Hvis ja, angives eventuelle tilsvarende omkostninger:	[I EUR/national valuta pr. tilbudt tjenesteydelse]
Gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema	[Gyldighedsperiode på mindst 30 dage]
Hvis det er relevant, yderligere oplysninger	

Teksten i skarp parentes er en forklaring til reparatøren og skal erstattes af de pågældende oplysninger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Lovforslagets hovedpunkter
2.1.	Formål og anvendelsesområde
2.1.1.	Gældende ret
2.1.2.	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.1.2.1.	Formål
2.1.2.2.	Anvendelsesområde
2.1.2.3.	Ufravigelighed
2.1.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.1.3.1.	Anvendelsesområde
2.1.3.2.	Ufravigelighed
2.2.	Definitioner
2.2.1.	Gældende ret
2.2.1.1.	Forbruger
2.2.1.2.	Reparatør
2.2.1.3.	Reparation
2.2.1.4.	Sælger
2.2.1.5.	Fabrikant
2.2.1.6.	Bemyndiget repræsentant

UDKAST

2.2.1.7.	Importør
2.2.1.8.	Distributør
2.2.1.9.	Varer
2.2.1.10.	Istandsættelse
2.2.1.11.	Krav om reparationsmuligheder
2.2.1.12.	Varigt medium
2.2.2.	Europa-Parlamentets og Rådets direktivet (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.2.2.1.	Forbruger
2.2.2.2.	Reparatør
2.2.2.3.	Reparation
2.2.2.4.	Sælger
2.2.2.5.	Fabrikant
2.2.2.6.	Bemyndiget repræsentant
2.2.2.7.	Importør
2.2.2.8.	Distributør
2.2.2.9.	Varer
2.2.2.10.	Istandsættelse
2.2.2.11.	Krav om reparationsmuligheder
2.2.2.12.	Varigt medium
2.2.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.3.1.	Forbruger
2.2.3.2.	Reparatør

UDKAST

2.2.3.3.	Reparation
2.2.3.4.	Sælger
2.2.3.5.	Fabrikant
2.2.3.6.	Bemyndiget repræsentant
2.2.3.7.	Importør
2.2.3.8.	Distributør
2.2.3.9.	Varer
2.2.3.10.	Istandsættelse
2.2.3.11.	Krav om reparationsmuligheder
2.2.3.12.	Varigt medium
2.3.	Europæisk reparationsoplysningsskema
2.3.1.	Gældende ret
2.3.2.	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.3.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.	Reparationsforpligtelse
2.4.1.	Gældende ret
2.4.2.	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.4.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.5.	Oplysningspligt om reparationsforpligtelse
2.5.1.	Gældende ret

UDKAST

2.5.2.	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.5.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.6.	Europæisk onlineplatform for reparation
2.6.1.	Gældende ret
2.6.2.	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.6.2.1.	Den europæiske onlineplatform og de nationale onlineplatforme
2.6.2.2.	Krav til nationale afsnit og nationale onlineplatforme
2.6.2.3.	Nationalt kontaktpunkt
2.6.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.7.	Tilsyn, håndhævelse og sanktioner
2.7.1.	Gældende ret
2.7.2.	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.7.2.1.	Håndhævelse
2.7.2.2.	Sanktioner
2.7.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.8.	Forbrugeroplysninger
2.8.1.	Gældende ret
2.8.2.	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer

UDKAST

	og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.8.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.9.	Foranstaltninger til fremme af reparation
2.9.1.	Gældende ret
2.9.2.	Europa-Parlaments og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.9.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.10.	Ændringer i varedirektivet og konsekvenserne heraf
2.10.1.	Varens overensstemmelse (artikel 16 om ændring af varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d)
2.10.1.1.	Gældende ret
2.10.1.2.	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.10.1.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.10.2.	Forlængelse af sælgers ansvarsperiode (artikel 16 om ændring af varedirektivets artikel 10)
2.10.2.1.	Gældende ret
2.10.2.2.	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.10.2.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.10.3.	Købers ret til afhjælpning og omlevering (artikel 16 om ændring af varedirektivets artikel 13 og 14)

UDKAST

2.10.3.1.	Gældende ret
2.10.3.2.	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.10.3.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.11.	Ændring af anden lovgivning
2.11.1.	Gældende ret
2.11.2.	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828
2.11.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5.	Administrative konsekvenser for borgerne
6.	Klimamæssige konsekvenser
7.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8.	Forholdet til EU-retten
9.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828 (herefter Right to Repair-direktivet).

Direktivets sigte er at nedbringe medlemsstaternes miljø- og klimaftryk ved at øge reparation af varer frem for at skifte varer ud. På den måde skal direktivet bidrage til et velfungerende indre marked for afhjælpningsydelser (reparationsydelser) og samtidig sikre et højt forbruger- og miljøbeskyttelsesniveau og fremme af cirkulær økonomi. Med henblik herpå indfører direktivet krav til fabrikanter, reparatører og medlemsstater samt ændrer i tre andre retsakter, herunder direktiv (EU) 2019/771 (herefter varedirektivet), med det formål at prioritere afhjælpning, dvs. reparation, samt motivere forbrugere og virksomheder til at anvende reparation frem for at foretrække nye varer. Direktivet skal ses i forlængelse af EU's målsætning om klimaneutralitet i 2050.

Right to Repair-direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv. Det betyder, at der inden for direktivets anvendelsesområde ikke kan fastsættes nationale særregler. Direktivet giver dog medlemsstaterne valgfrihed på følgende punkter:

Medlemsstaterne kan – for så vidt angår en ændring af varedirektivet (implementeret i købeloven) som følge af Right to Repair-direktivet – vælge at fastsætte en længere tillægsfrist til den normale reklamationsfrist end de 12 måneder, der følger af direktivet. Tillægsfristen bliver aktuel, hvis en forbruger vælger reparation som køberetlig mangelsbeføjelse, altså hvis en vare led af en mangel på leveringstidspunktet, som sælgeren har pligt til at udbedre gratis. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.10.

Derudover giver direktivet medlemsstaterne mulighed for at udvide anvendelsesområdet for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparation, således at det ikke kun omfatter reparatører, men også bl.a. sælgere af istandsatte varer og købere af defekte varer til istandsættelse. Medlemsstaterne har desuden valgfrihed i forhold til at fastsætte betingelser for bl.a. registrering af reparatører m.v. på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.6.

Der lægges op til, at implementeringen af direktivet så vidt muligt vil ske uden overimplementering. Således lægges der op til ikke at udnytte

valgmuligheden i forhold til at fastsætte en længere forlængelse af reklamationens fristen i reparationstilfælde end de 12 måneder, der følger af direktivet. Det skyldes, at det vurderes, at varedirektivet balancerer hensynene til forbrugere og erhvervsliv, og at overimplementering efter omstændighederne vil kunne pålægge erhvervslivet unødige byrder. Der lægges dog op til at udnytte valgmulighederne i forbindelse med den europæiske onlineplatform for reparationsydelser på den måde, at der efterfølgende på bekendtgørelsesniveau vil kunne tages stilling til den nærmere udformning af model og således valgmulighederne. Det skyldes bl.a., at det pt. er uafklaret, hvilken dansk operatør der skal varetage driftsopgaver m.v. i forhold til onlineplatformen.

Der lægges endvidere med lovforslaget op til – uanset direktivets ordlyd – at definere begrebet »forbruger« i overensstemmelse med det gældende danske forbrugerbegreb på tværs af dansk forbrugerbeskyttende lovgivning. Således vil forbrugerbegrebet i lov om reparation af varer ligesom i bl.a. købeloven være bredere end varedirektivets forbrugerbegreb. Det bemærkes hertil, at i forbindelse med implementeringen af varedirektivet i dansk ret vurderede et af justitsministeren nedsat sagkyndigt udvalg bestående af repræsentanter fra både erhvervslivet og forbrugersiden, at det gældende danske forbrugerbegreb i købeloven kan opretholdes inden for rammerne af varedirektivet. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.2.3.

Right to Repair-direktivet fastsætter en række nye forpligtelser, der knytter sig til reparation af varer, og direktivet foreslås derfor gennemført ved en ny hovedlov: Lov om reparation af varer. Ændringerne af varedirektivet foreslås gennemført ved ændringer af købeloven, hvori varedirektivet er implementeret.

Lovforslaget indeholder følgende hovedpunkter:

For det første indføres der en reparationspligt for fabrikanter, for så vidt angår specifikke varekategorier, der er angivet på EU-niveau, jf. bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, herunder bl.a. hårde hvidevarer som vaskemaskiner og køleskabe samt elektronik som mobiltelefoner. Reparationsforpligtelsen er uafhængig af det køberetlige mangelsansvar, og reparation vil skulle ske på forbrugerens anmodning og mod betaling, hvis fabrikanten kræver det. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.4.

For det andet indføres der et fælles europæisk reparationsoplysningsskema, som erhvervsdrivende kan anvende i forbindelse med aftaleindgåelse om reparationsydelser med forbrugere. Den erhvervsdrivendes anvendelse af det fælles europæiske reparationsoplysningsskema vil opfylde visse af de oplysningskrav, der bl.a. følger af forbrugeraftaleloven. Skemaet fremgår af det foreslåede bilag 1 til loven og angår nøgleoplysninger om bl.a. reparationsens pris, sted og reparationstid. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.3.

For det tredje indføres der et myndighedstilsyn med overholdelse af lovens regler. Dette indebærer effektive og tilstrækkelige midler til at sikre, at direktivets bestemmelser overholdes, og at der fastsættes regler om sanktioner i tilfælde af overtrædelser af regler, der vedrører udlevering af det europæiske reparationsoplysningsskema, reparationsforpligtelsen samt oplysningspligten vedrørende reparationsforpligtelsen. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.7.

For det fjerde indeholder lovforslaget en ændring af varedirektivets regler om bl.a. reklamationsfrist i reparationstilfælde, hvilket foreslås gennemført ved ændringer af købeloven, hvori varedirektivet er implementeret. Reklamationsfristen forlænges én gang med 12 måneder, hvis der sker afhjælpning af en køberetlig mangel ved reparation, og sælgeren kan opfylde sin pligt til omlevering i mangelsituationer ved på forbrugerens anmodning at levere en istandsat vare. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.10.

I medfør af Right to Repair-direktivet vil der endvidere blive etableret en fælles EU-onlineplatform for reparation, hvor hver medlemsstat enten driver et nationalt afsnit eller linker til en national platform. Lovforslaget indeholder i relation hertil en bemyndigelse til, at det efterfølgende vil kunne vælges, om der skal anvendes en national platform eller om den fælles EU-onlineplatform for reparation skal anvendes, og at der efterfølgende vil kunne fastsættes regler om bl.a. en national platform og om drift og vedligeholdelse m.v. af et nationalt afsnit på den fælles EU-onlineplatform afhængig af, hvilken model der vælges. Der henvises herom til lovforslagets pkt. 2.6.

De bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre Right to Repair-direktivet i dansk ret, skal være vedtaget, offentliggjort og træde i kraft senest den 31. juli 2026.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Formål og anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Der findes i dansk ret ikke særskilte regler om fabrikanters forpligtelse til at reparere defekte varer uden for sælgerens køberetlige mangelsansvar.

2.1.2. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

2.1.2.1. Formål

Efter Right to Repair-direktivets artikel 1, stk. 1, fastsætter direktivet fælles regler til styrkelse af bestemmelserne i forbindelse med reparation af varer med henblik på at bidrage til et velfungerende indre marked og samtidig sikre et højt forbruger- og miljøbeskyttelsesniveau.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 1, at Right to Repair-direktivet forfølger målet om at forbedre det indre markeds funktion og samtidig opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og øget cirkularitet i økonomien. I forbindelse med den grønne omstilling forfølger direktivet målet om at forbedre det indre markeds funktion og samtidig fremme et mere bæredygtigt forbrug og supplerer dermed det mål, der forfølges med direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet).

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 2, at for at nå disse mål og navnlig for at lette den grænseoverskridende levering af tjenesteydelser og konkurrencen mellem reparatører af varer, som forbrugere køber på det indre marked, er det nødvendigt at fastsætte ensartede regler, der fremmer reparation af varer, som forbrugere har købt, inden for og ud over sælgerens ansvar i henhold til varedirektivet. Medlemsstaterne har allerede indført eller overvejer at indføre regler, der fremmer reparation og genbrug af varer, som forbrugere har købt, uden for sælgerens eksisterende ansvar i henhold til varedirektivet. Endvidere fremgår det af præambelbetragtning 2, at forskellige bindende nationale regler på dette område udgør faktiske eller potentielle hindringer for det indre markeds funktion og påvirker grænseoverskridende transaktioner mellem erhvervsdrivende, der opererer på dette

marked, negativt. Disse erhvervsdrivende kan være nødt til at tilpasse deres tjenester for at overholde de forskellige obligatoriske nationale regler og kan stå over for yderligere transaktionsomkostninger for at opnå den nødvendige juridiske rådgivning om kravene i lovgivning i den medlemsstat, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, som er gældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I-forordningen), og de kan være nødt til at tilpasse deres aftaler om levering af reparationstjenester i overensstemmelse hermed. Dette vil især berøre små og mellemstore virksomheder, som udgør hovedparten af reparationssektoren. Fragmentering af lovgivningen kan også have en negativ indvirkning på forbrugernes tillid til grænseoverskridende reparation på grund af usikkerhed om faktorer, der er vigtige for beslutningen om at reparere varer.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 3, at for at mindske tidlig afhændelse af stadig brugbare varer, som forbrugere har købt, og for at tilskynde forbrugerne til at bruge deres varer længere, er det nødvendigt at styrke bestemmelserne om reparation af varer, så forbrugerne kan opnå en prisoverkommelig reparation fra deres valgte leverandør af reparationstjenester. Reparation bør resultere i et bæredygtigt forbrug, da det sandsynligvis vil generere mindre affald som følge af kasserede varer, mindre efterspørgsel efter ressourcer, herunder energi, som skyldes fremstillings- og salgsprocessen for nye varer, der erstatter mangelfulde varer, samt færre drivhusgasemissioner. Det fremgår endelig, at direktivet fremmer et bæredygtigt forbrug med henblik på at opnå fordele for miljøet ved at fremme en livscyklus for varer, der omfatter genbrug, reparation og istandsættelse og samtidigt skaber fordele for forbrugerne ved at undgå omkostninger i forbindelse med nye indkøb på kort sigt.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 4, at forbrugernes adfærd består af en lang række aspekter. I valget mellem reparation og erhvervelse af en ny vare spiller beslutningskriterier såsom prisbillighed, holdbarhed, reparationstjenestens tilgængelighed og nærhed og den tid, som en reparation tager, en vigtig rolle. Forskellige hindringer kan også afholde forbrugerne fra at vælge reparation. Right to Repair-direktivet har til formål at tackle nogle af disse hindringer.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 5, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen) navnlig fastsætter krav på udbudssiden, der forfølger et mere bæredygtigt produkt-design i produktionsfasen. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 (ECGT-direktivet) fastsætter krav på efterspørgselssiden, der

sikrer bedre information om varers holdbarhed og reparationsmuligheder på salgsstedet, hvilket bør sætte forbrugerne i stand til at træffe informerede bæredygtige købsbeslutninger. Nærværende direktiv har til formål at supplere disse krav på udbuds- og efterspørgselssiden ved at fremme reparation og genbrug i eftersalgfasen uden for sælgerens ansvar. Desuden bør varedirektivet ændres for at fremme reparation inden for sælgerens ansvar. Right to Repair-direktivet forfølger således inden for rammerne af den europæiske grønne pagt målene om at fremme et mere bæredygtigt forbrug, en cirkulær økonomi og den grønne omstilling.

2.1.2.2. Anvendelsesområde

Efter Right to Repair-direktivets artikel 1, stk. 2, finder direktivet anvendelse på reparation af varer, som forbrugere har købt, i tilfælde af en defekt ved varen, som opstår eller bliver synlig uden for sælgerens ansvar i henhold til artikel 10 i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet).

Efter direktivets artikel 1, stk. 3, finder direktivets artikel 5 (om reparationsforpligtelse) og artikel 6 (om oplysningspligt om reparationsforpligtelse) kun anvendelse på varer, for hvilke og i det omfang der er fastsat krav om reparationsmuligheder i de EU-retsakter, der er opført i bilag II til direktivet. Direktivets bilag II oplister EU-retsakter om fastsættelse af krav om reparationsmuligheder. De varegrupper, som er oplistet, omfatter husholdningsvaskemaskiner og husholdningsvaske/tørremaskiner, husholdningsopvaskemaskiner, køle-/fryseapparater, elektroniske skærme, svejseudstyr, støvsugere, servere og datalagringsprodukter, mobiltelefoner, trådløse telefoner og tablets, husholdningstørretumbler samt varer, der indeholder batterier til lette transportmidler.

Efter direktivets artikel 1, stk. 4, berører direktivet ikke direktiv (EU) 2018/958 (proportionalitetsdirektivet).

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 6, at Right to Repair-direktivet ikke bør berøre medlemsstaternes frihed til at regulere andre aspekter af kontrakter om levering af reparationstjenester end dem, der er harmoniseret ved EU-retten. Direktivet bør ikke berøre hverken medlemsstaternes frihed til at regulere aspekter af generel aftaleret såsom regler om indgåelse, gyldighed, ugyldighed og virkninger af aftaler, herunder konsekvenserne af at ophæve en aftale, for så vidt de ikke er reguleret i dette direktiv eller retten til erstatning. Direktivet bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets

forordning (EU) 2023/988 (GPSR-forordningen), navnlig i tilfælde af en sikkerhedsbegrundet tilbagekaldelse af produkter.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 7, at medlemsstaterne, hvor det er foreneligt med forpligtelserne i Right to Repair-direktivet og anden gældende EU-ret, fortsat frit bør kunne opretholde eller indføre bestemmelser om andre aspekter vedrørende fremme af reparation af varer, som kan supplere reglerne i direktivet, f.eks. i forbindelse med handelsmæssige garantier, eksisterens af reparationsservicecentre eller finansielle incitamenter til reparation.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 8, at direktivet fuldt ud bør finde anvendelse på alle varer. Bestemmelserne vedrørende forpligtelserne til at reparere og oplyse som anført i direktivet bør dog kun finde anvendelse på varer, for hvilke der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter. Det fremgår i den forbindelse af præambelbetragtning 9, at kravene om reparationsmuligheder bør omfatte alle krav i henhold til EU-retsakter, som sikrer, at varer kan repareres, herunder, men ikke begrænset til, krav i henhold til den ramme for miljøvenligt design, der er omhandlet i ecode-signforordningen, for at dække en bred vifte af varer samt den fremtidige udvikling på andre områder af EU-retten.

Derudover fremgår det af direktivets præambelbetragtning 21, at reparationsforpligtelsen begrænses til de varer, for hvilke og i det omfang eventuelle krav om reparationsmuligheder er fastsat i EU-retsakter med det formål at undgå at overbebyrde fabrikkerne og sikre, at de er i stand til at opfylde forpligtelsen.

2.1.2.3. Ufravigelighed

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 14, stk. 1, at medmindre andet fremgår af direktivet, er en aftale, der til skade for forbrugeren bestemmer, at nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet ikke skal finde anvendelse, eller fraviger eller ændrer disses retsvirkninger, ikke bindende for forbrugeren.

Af direktivets artikel 14, stk. 2, fremgår det endvidere, at direktivet ikke er til hinder for, at reparatøren kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der fastsættes i direktivet.

De bestemmelser i direktivet, der er rettet mod forbrugernes rettigheder, er således beskyttelsespræceptive.

2.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.3.1. Anvendelsesområde

Som det fremgår af pkt. 2.1.1 ovenfor, er der i dag ikke dansk lovgivning om fabrikanters forpligtelse til at reparere defekte varer uden for sælgerens køberetlige mangelsansvar.

Som det fremgår af pkt. 2.1.2 ovenfor, følger det af Right to Repair-direktivets artikel 1, stk. 2, at direktivet finder anvendelse på reparation af en vare, som forbrugere har købt, i tilfælde af en defekt ved varen, som opstår eller bliver synlig uden for sælgerens køberetlige mangelsansvar efter artikel 10 i varedirektivet. Derudover følger det af direktivets artikel 1, stk. 3, at reparationsforpligtelsen i direktivets artikel 5 og pligten ifølge artikel 6 til at oplyse om reparationspligten kun finder anvendelse på varer, for hvilke og i det omfang der er fastsat krav om reparationsmuligheder i de EU-retsakter, der er opført i direktivets bilag II.

Det foreslås på den baggrund, at der i overensstemmelse med direktivets artikel 1, stk. 2 og 3, fastsættes regler om lovens anvendelsesområde i den foreslåede § 1. Herefter vil loven finde anvendelse på reparation af varer i forbruger køb, hvis der opstår en defekt ved en vare uden for det køberetlige mangelsansvar, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 1. I overensstemmelse med direktivet foreslås det endvidere, at reparationspligten, jf. de foreslåede bestemmelser i §§ 7-14, og pligten til at oplyse herom, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15, alene finder anvendelse på varegrupper, som er opført i direktivets bilag II, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 2.

Der henvises til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

2.1.3.2. Ufravigelighed

Som det fremgår af pkt. 2.1.2.2 ovenfor, følger det af Right to Repair-direktivets artikel 14, stk. 1, at en aftale, der til skade for forbrugeren bestemmer, at nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet ikke skal finde anvendelse, eller fraviger eller ændrer disses retsvirkninger, ikke er bindende for forbrugeren.

Det følger endvidere af direktivets artikel 14, stk. 2, at Right to Repair-direktivet ikke er til hinder for, at reparatøren kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der fastsættes i direktivet.

Det foreslås på den baggrund, at der i overensstemmelse med direktivets artikel 14 fastsættes regler om lovens ufravigelighed i den foreslåede § 2. Herefter vil loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter ikke kunne fraviges til skade for forbrugeren, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 1. Det foreslås endvidere, at loven dog ikke vil være til hinder for, at reparatøren kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der er fastsat i medfør af loven, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 2.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

2.2. Definitioner

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. *Forbruger*

I dansk civilretlig forbrugerlovgivning er begrebet forbruger både defineret udtrykkeligt og indirekte.

Det danske forbrugerbegreb er entydigt på tværs af den civilretlige forbrugerlovgivning, og herefter er en forbruger en person, der hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

Således fremgår det af kreditaftalelovens § 4, nr. 1, at en »forbruger« er en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af kreditaftaleloven, hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

I forbrugeraftaleloven og aftaleloven er begrebet »forbruger« ikke defineret, men kan derimod fastlægges indirekte, idet begrebet »forbrugeraftale« er defineret i de pågældende love. Således fremgår det af forbrugeraftalelovens § 2, stk. 1, at der ved en forbrugeraftale forstås en aftale, som en erhvervsdrivende eller en person, der optræder i dennes navn eller på dennes vegne, indgår som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Herudover fremgår det bl.a. ligeledes af aftalelovens § 38 a, stk. 2, at der ved en forbrugeraftale forstås en aftale, som en

erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

På samme måde indeholder købeloven heller ikke en udtrykkelig definition af begrebet »forbruger«, men også her kan det fastlægges indirekte via lovens definition af »forbruger køb«. Det fremgår af købelovens § 4 a, stk. 1, 1. pkt., at ved forbruger køb forstås et køb, som en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende (sælger), der handler som led i sit erhverv, når køberen hovedsagelig handler uden for sit erhverv (ikke-erhvervsmæssigt). Forbruger købsdefinitionen stemmer overens med tilsvarende definitioner af det civilretlige forbrugerbegreb i bl.a. aftaleloven og forbrugeraftaleloven.

2.2.1.2. Reparator

Begrebet »reparator« er ikke i dag defineret i dansk civilretlig forbrugerlovgivning.

2.2.1.3. Reparation

Det følger af artikel 2, nr. 20, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), at begrebet »reparation« er defineret som én eller flere handlinger, der udføres for at bringe et defekt produkt eller affald tilbage til en tilstand, hvor det opfylder sin tilsigtede anvendelse. Ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret.

Den danske civilretlige forbrugerlovgivning indeholder ikke i øvrigt en definition af begrebet »reparation«.

2.2.1.4. Sælger

Købeloven, som gælder for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom, indeholder ikke en udtrykkelig definition af begrebet »sælger«. Begrebet er indirekte fastlagt ved lovens definition af begrebet »forbruger køb«. Det fremgår af købelovens § 4 a, stk. 1, 1. pkt., at ved forbruger køb forstås et køb, som en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende (sælger), der handler som led i sit erhverv, når køberen hovedsagelig handler uden for sit erhverv (ikke-erhvervsmæssigt). Af købelovens § 4 a, stk. 1, 2. pkt. fremgår, at sælgeren har bevisbyrden for, at købet ikke er et forbruger køb. En »erhvervsdrivende« sidestilles således med en »sælger« i den forbindelse.

Begrebet »sælger« i dansk civilretlig forbrugerrettet lovgivning må således forstås som en fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv.

2.2.1.5. Fabrikant

Det følger af artikel 2, nr. 42, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), at begrebet »fabrikant« er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke. Ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret.

Herudover indeholder lovgivningen på produktområdet flere definitioner af begrebet »fabrikant«.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (markedsovervågningsforordningen) fastsætter den overordnede lovgivningsmæssige ramme for produkter, der indføres på EU-markedet. I forlængelse heraf indeholder forordningen definitioner af de erhvervsdrivende, der ofte har en rolle i moderne forsyningskæder, herunder fabrikanter.

Det fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8, at en fabrikant i henhold til forordningen skal forstås som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.

Markedsovervågningsforordningen er en overordnet ramme, som gælder for produkter omfattet af en lang række EU-harmoniseringsretsakter. Det gælder f.eks. direktiv (EU) 2009/48 (legetøjsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved bekendtgørelse nr. 815 af 7. juni 2022 om legetøj, og direktiv (EU) 2019/882 (tilgængelighedsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved lov nr. 801 af 7. juni 2022 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (tilgængelighedsloven). Dette indebærer, at der findes lignende definitioner af »fabrikant« i bekendtgørelse om legetøj, jf. bekendtgørelsens § 2, nr. 3, og i tilgængelighedsloven, jf. lovens § 3, nr. 13.

Definitionen af begrebet »fabrikant« er således gennemgående og ensartet på produktområdet og i ecodesignforordningen.

2.2.1.6. Bemyndiget repræsentant

Det følger af artikel 2, nr. 43, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), at begrebet »bemyndiget repræsentant« er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på fabrikantens vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver vedrørende fabrikantens forpligtelser i henhold til denne forordning. Ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret.

Herudover indeholder lovgivningen på produktområdet flere definitioner af »bemyndiget repræsentant«.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter den overordnede lovgivningsmæssige ramme for produkter, der indføres på EU-markedet. I forlængelse heraf indeholder forordningen definitioner af de erhvervsdrivende, der ofte har en rolle i moderne forsyningskæder, herunder bemyndigede repræsentanter.

Det fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 12, at en bemyndiget repræsentant i henhold til forordningen skal forstås som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at agere på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specificerede opgaver for så vidt angår fabrikantens forpligtelser i henhold til relevant EU-harmoniseringslovgivning eller i henhold til kravene i denne forordning.

Markedsovervågningsforordningen er en overordnet ramme, som gælder for produkter omfattet af en lang række EU-harmoniseringsretsakter. Det gælder f.eks. direktiv (EU) 2009/48 (legetøjsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved bekendtgørelse nr. 815 af 7. juni 2022 om legetøj, og direktiv (EU) 2019/882 (tilgængelighedsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved lov nr. 801 af 7. juni 2022 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (tilgængelighedsloven). Dette indebærer, at der findes lignende definitioner af »bemyndiget repræsentant« i bekendtgørelse om legetøj, jf. bekendtgørelsens § 2, nr. 4, og i tilgængelighedsloven, jf. lovens § 3, nr. 14.

Definitionen af begrebet »bemyndiget repræsentant« er således gennemgående og ensartet på produktområdet og i codesignforordningen.

2.2.1.7. Importør

Det følger af artikel 2, nr. 44, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), at begrebet »importør« er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. Ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret.

Herudover indeholder lovgivningen på produktområdet flere definitioner af »importør«.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter den overordnede lovgivningsmæssige ramme for produkter, der indføres på EU-markedet. I forlængelse heraf indeholder forordningen definitioner af de erhvervsdrivende, der ofte har en rolle i moderne forsyningskæder, herunder importører.

Det fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 9, at en importør i henhold til forordningen skal forstås som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet.

Markedsovervågningsforordningen er en overordnet ramme, som gælder for produkter omfattet af en lang række EU-harmoniseringsretsakter. Det gælder f.eks. direktiv (EU) 2009/48 (legetøjsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved bekendtgørelse nr. 815 af 7. juni 2022 om legetøj, og direktiv (EU) 2019/882 (tilgængelighedsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved lov nr. 801 af 7. juni 2022 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (tilgængelighedsloven). Dette indebærer, at der findes lignende definitioner af »importør« i bekendtgørelse om legetøj, jf. bekendtgørelsens § 2, nr. 5, og i tilgængelighedsloven, jf. lovens § 3, nr. 15.

Definitionen af begrebet »importør« er således gennemgående og ensartet på produktområdet og i codesignforordningen.

2.2.1.8. Distributør

Det følger af artikel 2, nr. 45, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), at begrebet »distributør« er defineret som enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden end fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet. Ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret.

Herudover indeholder lovgivningen på produktområdet flere definitioner af »distributør«.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter den overordnede lovgivningsmæssige ramme for produkter, der indføres på EU-markedet. I forlængelse heraf indeholder forordningen definitioner af de erhvervsdrivende, der ofte har en rolle i moderne forsyningskæder, herunder distributører.

Det fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 10, at en distributør i henhold til forordningen skal forstås som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet.

Markedsovervågningsforordningen er en overordnet ramme, som gælder for produkter omfattet af en lang række EU-harmoniseringsretsakter. Det gælder f.eks. direktiv (EU) 2009/48 (legetøjsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved bekendtgørelse nr. 815 af 7. juni 2022 om legetøj, og direktiv (EU) 2019/882 (tilgængelighedsdirektivet), som er implementeret hovedsageligt ved lov nr. 801 af 7. juni 2022 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (tilgængelighedsloven). Dette indebærer, at der findes definitioner af »distributør« i bekendtgørelse om legetøj, jf. bekendtgørelsens § 2, nr. 6, og i tilgængelighedsloven, jf. lovens § 3, nr. 16, som med mindre forskelle svarer til definitionen i markedsovervågningsforordningen.

Definitionen af begrebet »distributør« er således gennemgående og ensartet på produktområdet og i ecodesignforordningen.

2.2.1.9. Varer

Købeloven gælder for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom. Købeloven indeholder ikke en definition af begrebet »varer«, men ved køb forstås efter bemærkningerne til købeloven, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 223 som fremsat, side 16, en aftale om overdragelse af et formuegode mod vederlag i penge, og kerneområdet for loven er overdragelse af ejendomsretten til en løsøregenstand (dvs. en fysisk ting).

Købeloven indeholder derimod en definition af, hvad der skal forstås ved begrebet »vare med digitale elementer«. Det fremgår således af købelovens § 3 a, nr. 4, at der ved vare med digitale elementer skal forstås en løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller

en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion.

2.2.1.10. Istandsættelse

Det følger af artikel 2, nr. 18, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), at begrebet »istandsættelse« er defineret som handlinger, der udføres for at bearbejde, rengøre, teste og om nødvendigt reparere et produkt eller et kasseret produkt for at genoprette dets ydeevne eller funktionalitet med hensyn til den tilsigtede anvendelse og ydeevne som oprindeligt udformet i designfasen på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning. Ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret.

Den danske civilretlige forbrugerlovgivning indeholder ikke i øvrigt en definition af begrebet »istandsættelse«.

2.2.1.11. Krav om reparationsmuligheder

Den danske civilretlige forbrugerlovgivning indeholder ikke en definition af begrebet »krav om reparationsmuligheder«.

2.2.1.12. Varigt medium

Begrebet »varigt medium« er i dansk civilretlig forbrugerlovgivning bl.a. defineret i købeloven. Det fremgår af købelovens § 3 a, nr. 11, at varigt medium skal forstås som ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Herudover er begrebet bl.a. også defineret i forbrugeraftalelovens § 3, nr. 8, hvorefter varigt medium skal forstås som ethvert middel, som sætter forbrugeren eller den erhvervsdrivende i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

2.2.2. Europa-Parlamentets og Rådets direktivet (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

2.2.2.1. Forbruger

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 1, at begrebet »forbruger« skal forstås som defineret i artikel 2, nr. 2, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), hvorefter en forbruger defineres som enhver fysisk person, der i forbindelse med de af sidstnævnte direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession.

Det fremgår af præambelbetragtning 22 til varedirektivet, at definitionen af en forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås dels som led i, dels ikke som led i den pågældende persons erhverv, og hvor det erhvervsmæssige formål er marginalt i forbindelse med aftalen, bør medlemsstaterne imidlertid også stadig frit kunne bestemme, om og under hvilke omstændigheder den pågældende person ligeledes bør betragtes som en forbruger.

2.2.2.2. Reparator

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 2, at der ved begrebet »reparator«, forstås enhver fysisk eller juridisk person, der i forbindelse med vedkommendes erhverv, forretning, håndværk eller profession leverer en reparationstjeneste, herunder fabrikanter og sælgere, der leverer reparations-tjenester, og leverandører af reparationstjenester, uanset om de er uafhængige eller tilknyttet sådanne fabrikanter eller sælgere.

2.2.2.3. Reparation

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 3, at begrebet »reparation« i direktivets forstand defineres som i artikel 2, nr. 20, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter en reparation defineres som én eller flere handlinger, der udføres for at bringe et defekt produkt eller affald tilbage til en tilstand, hvor det opfylder sin tilsigtede anvendelse.

2.2.2.4. Sælger

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 4, at begrebet »sælger« skal defineres som i artikel 2, nr. 3, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), hvorefter en sælger defineres som enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om privat eller offentligt ejerskab,

der handler, herunder via en anden person, der optræder i denne fysiske eller juridiske persons navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler.

2.2.2.5. Fabrikant

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 5, at begrebet »fabrikant« skal forstås som defineret i artikel 2, nr. 42, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter fabrikant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.

2.2.2.6. Bemyndiget repræsentant

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 6, at begrebet »bemyndiget repræsentant« defineres som i artikel 2, nr. 43, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter bemyndiget repræsentant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på fabrikantens vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver vedrørende fabrikantens forpligtelser i henhold til denne forordning.

2.2.2.7. Importør

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 7, at begrebet »importør« skal defineres som i artikel 2, nr. 44, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet.

2.2.2.8. Distributør

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 8, at begrebet »distributør« defineres som i artikel 2, nr. 45, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter distributør defineres som enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden end fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet.

2.2.2.9. Varer

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 9, at begrebet »varer« defineres som i artikel 2, nr. 5, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), bortset fra vand, gas og elektricitet.

Det fremgår af varedirektivets artikel 2, nr. 5, litra a og b, at en vare er defineret som:

- Enhver løsøregenstand; vand, gas og elektricitet skal betragtes som varer i henhold til dette direktiv, når det udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde (litra a), og
- enhver løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af dette digitale indhold eller denne digitale tjeneste ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion (»varer med digitale elementer«) (litra b).

2.2.2.10. Istandsættelse

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 10, at begrebet »istsandsættelse« defineres som i artikel 2, nr. 18, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter istandsættelse forstås som handlinger, der udføres for at bearbejde, rengøre, teste og om nødvendigt reparere et produkt eller et kasseret produkt for at genoprette dets ydeevne eller funktionalitet med hensyn til den tilsigtede anvendelse og ydeevne som oprindeligt udformet i designfasen på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning.

2.2.2.11. Krav om reparationsmuligheder

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 11, at »krav om reparationsmuligheder« defineres som krav i henhold til de EU-retsakter, der er opført i bilag II, som gør det muligt at reparere en vare, herunder krav om at gøre demontering lettere samt krav vedrørende adgang til reservedele, reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer, der kan anvendes på varer eller specifikke komponenter i varer.

Det fremgår af præambelbetragtning 8, at for at udnytte fordelene ved Right to Repair-direktivet fuldt ud bør det finde anvendelse på alle varer. Bestemmelserne vedrørende forpligtelserne til at reparere og oplyse som anført i

direktivet bør dog kun finde anvendelse på varer, for hvilke der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter.

Det fremgår videre af præambelbetragtning 9, at kravene om reparationsmuligheder bør omfatte alle krav i henhold til EU-retsakter, som sikrer, at varer kan repareres, herunder, men ikke begrænset til, krav i henhold til den ramme for miljøvenligt design, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), for at dække en bred vifte af varer samt den fremtidige udvikling på andre områder af EU-retten.

Det fremgår bl.a. af præambelbetragtning 22, at af hensyn til retssikkerheden bør Right to Repair-direktivet i bilag II opregne EU-retsakter, der indeholder krav om reparationsmuligheder for relevante varekategorier. For at sikre sammenhæng med den fremtidige lovgivningsmæssige udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår tilføjelse af EU-retsakter til bilag II til Right to Repair-direktivet, når der er vedtaget nye krav om reparationsmuligheder.

2.2.2.12. Varigt medium

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 12, at »varigt medium« defineres som i artikel 2, nr. 11, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), hvorefter varigt medium defineres som ethvert middel, som sætter forbrugeren eller sælgeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2.3.1. Forbruger

Som anført under pkt. 2.2.2.1 fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 1, at begrebet »forbruger« skal forstås som defineret i artikel 2, nr. 2, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), hvorefter en forbruger defineres som enhver fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession.

Det fremgår af pkt. 2.2.1.1, at »forbruger« på tværs af dansk civilretlig forbrugerlovgivning bredt set forstås som en person, der hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

Det danske forbrugerbegreb er således bredere end det forbrugerbegreb, som er fastlagt i varedirektivet.

I forbindelse med implementeringen af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold i dansk ret var der af justitsministeren nedsat et sagkyndigt udvalg bestående af repræsentanter fra både erhvervslivet og forbrugersiden. Udvalget afgav i den forbindelse betænkning nr. 1576/2021 om gennemførelse af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, hvori udvalget kom med dets anbefalinger til, hvordan de pågældende direktiver skulle implementeres i dansk ret. Det blev i den forbindelse bl.a. overvejet, om der på baggrund af direktiverne var anledning til at ændre det danske forbrugerbegreb.

Det fremgår herom af betænkning nr. 1576/2021 om gennemførelse af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, side 91, at udvalget vurderede, at det gældende forbrugerbegreb i købeloven fungerer hensigtsmæssigt i praksis, og at begrebet svarer til forbrugerbegrebet i den øvrige forbrugerbeskyttende lovgivning, og at en opretholdelse af begrebet derfor vil sikre, at det er samme persongruppe, der er beskyttet som forbruger på tværs af dansk ret. Med henvisning til den valgfrihed direktiverne indeholdt med hensyn til juridiske personer og tilfælde, hvor det erhvervsmæssige formål er marginalt for forbrugeren, vurderede udvalget, at det var muligt at opretholde det gældende danske forbrugerbegreb i købeloven.

Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 1, henviser til varedirektivets definition af forbrugerbegrebet i Right to Repair-direktivs artikel 2, nr. 2, som således er snævrere end forbrugerbegrebet i dansk forbrugerbeskyttende lovgivning. Som anført ovenfor er der dog inden for rammerne af varedirektivet mulighed for at opretholde det gældende danske forbrugerbegreb, hvilket valgtes i forbindelse med implementeringen af varedirektivet.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 1, indsættes en bestemmelse, der definerer »forbruger« i overensstemmelse med forståelsen af det gældende danske forbrugerbegreb i bl.a. købeloven, dvs. som enhver person, der i forbindelse med reparation af varer efter denne lov hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

Det danske forbrugerbegreb i lov om reparation af varer vil således være bredere end Right to Repair-direktivets forbrugerbegreb. Det er Justitsministeriets vurdering, at da Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 1, henviser til varedirektivets definition af forbrugerbegrebet i dette direktivs artikel 2, nr. 2, vil begrebet kunne udvides i overensstemmelse med varedirektivets mulighed herfor.

Det er endvidere Justitsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at opretholde det forbrugerbegreb, som entydigt anvendes i købeloven – som implementerer varedirektivet – og i dansk civilretlig forbrugerregulering i øvrigt. Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at forbrugerbegrebet i lov om reparation af varer vil svare til begrebet i bl.a. købeloven.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.2. Reparatør

Som anført under pkt. 2.2.2.2 fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 2, at der ved »reparatør« forstår enhver fysisk eller juridisk person, der i forbindelse med vedkommendes erhverv, forretning, håndværk eller profession leverer en reparationstjeneste, herunder fabrikanter og sælgere, der leverer reparationstjenester, og leverandører af reparationstjenester, uanset om de er uafhængige eller tilknyttet sådanne fabrikanter eller sælgere.

Definitionen indebærer, at en reparatør både kan være en fysisk eller juridisk person, der i forbindelse med sit erhverv, forretning, håndværk eller profession, leverer en reparationstjeneste, jf. pkt. 2.2.3.3.

En reparatør kan ligeledes efter definitionens ordlyd være en fabrikant eller sælger, der leverer en reparationstjeneste. Der henvises til pkt. 2.2.3.5 for definition af »fabrikant« og til pkt. 2.2.3.4 for definition af »sælger«.

Leverandører af reparationstjenester, uanset om de er uafhængige eller tilknyttet sådanne fabrikanter eller sælgere, kan også efter ordlyden af definitionen være reparatører i lovens forstand. Begrebet »leverandør« er ikke defineret i direktivet, og på den baggrund lægges der ikke med lovforslaget op til en udtrykkelig og særskilt definition af dette begreb.

Begrebet »reparatør« er ikke i dag defineret i dansk ret, jf. pkt. 2.2.1.2.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 2, indsættes en bestemmelse, som definerer »reparatør« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 2.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.3. Reparation

Som anført under pkt. 2.2.2.3, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 3, at begrebet »reparation« i direktivets forstand defineres som i artikel 2, nr. 20, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter en reparation defineres som én eller flere handlinger, der udføres for at bringe et defekt produkt eller affald tilbage til en tilstand, hvor det opfylder dets tilsigtede anvendelse.

Begrebet er defineret i ecodesignforordningen, som finder umiddelbar anvendelse i dansk ret. Begrebet er ikke i øvrigt defineret i dansk forbrugerlovgivning, jf. pkt. 2.2.1.3.

Det foreslås derfor, at der i lovens § 3, nr. 3, indsættes en bestemmelse, som definerer »reparation« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 3, som henviser til artikel 2, nr. 20, i ecodesignforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.4. Sælger

Som anført under pkt. 2.2.2.4, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 4, at begrebet »sælger« skal defineres som i artikel 2, nr. 3, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), hvorefter en sælger defineres som enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om privat eller offentligt ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i denne fysiske eller juridiske persons navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler.

Det fremgår af pkt. 2.2.1.4, at begrebet »sælger« i dansk civilretlig forbrugerrettet lovgivning forstås som en fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv.

I forbindelse med implementeringen af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold i dansk ret overvejede et af justitsministeren nedsat sagkyndigt udvalg bestående af repræsentanter fra både erhvervslivet og forbrugersiden bl.a. købelovens sælgerbegreb. Det fremgår i den forbindelse af betænkning nr. 1576/2021 om gennemførelse af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, side 92, at udvalget vurderede, at sælgerbegrebet i varedirektivet og direktivet om digitalt indhold harmonerer med købelovens begreb handlende/erhvervsdrivende. Med henvisning hertil fandt udvalget, at købelovens sælgerbegreb kunne opretholdes uændret i forbindelse med implementeringen af de nævnte direktiver.

Det er Justitsministeriets vurdering, at da sælgerbegrebet i købeloven harmonerer med varedirektivets og direktivet om digitalt indholds sælgerbegreb, men alene er indirekte fastlagt ved købelovens definition af begrebet »forbrugerkøb«, vil det være hensigtsmæssigt at definere begrebet i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 4, således at der indsættes en definition, som svarer til definitionen i varedirektivet.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 4, indsættes en bestemmelse, som definerer »sælger« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 4.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.5. Fabrikant

Som anført under pkt. 2.2.2.5, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 5, at begrebet »fabrikant« skal forstås som defineret i artikel 2, nr. 42, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter fabrikant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke. Det fremgår af pkt. 2.2.1.5, at ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret, ligesom der i lovgivningen på produktområdet findes definitioner af begrebet »fabrikant«, som svarer til definitionen i ecodesignforordningens artikel 2, nr. 42.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 5, indsættes en bestemmelse, som definerer »fabrikant« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 5, hvori der henvises til definitionen i artikel 2, nr. 42, i ecodesignforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.6. Bemyndiget repræsentant

Som anført under pkt. 2.2.2.6, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 6, at begrebet »bemyndiget repræsentant« defineres som i artikel 2, nr. 43, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter bemyndiget repræsentant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på fabrikantens vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver vedrørende fabrikantens forpligtelser i henhold til denne forordning. Det fremgår af pkt. 2.2.1.6, at ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret, ligesom der i lovgivningen på produktområdet findes definitioner af begrebet »bemyndiget repræsentant«, som svarer til definitionen i ecodesignforordningens artikel 2, nr. 43.

Det foreslås derfor, at der i lovens § 3, nr. 6, indsættes en bestemmelse, som definerer »bemyndiget repræsentant« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 6, hvori der henvises til definitionen i artikel 2, nr. 43, i ecodesignforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.7. Importør

Som anført under pkt. 2.2.2.7, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 7, at begrebet »importør« defineres som i artikel 2, nr. 44, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. Det fremgår af pkt. 2.2.1.7, at ecodesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret, ligesom der i lovgivningen på produktområdet findes definitioner af begrebet »importør«, der svarer til definitionen i ecodesignforordningens artikel 2, nr. 44.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 7, indsættes en bestemmelse, som definerer »importør« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 7, hvori der henvises til definitionen i artikel 2, nr. 44, i ecodesignforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.8. Distributør

Som anført under pkt. 2.2.2.8, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 8, at begrebet »distributør« defineres som i artikel 2, nr. 45, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter distributør defineres som enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden end fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet. Det fremgår af pkt. 2.2.1.8, at codesignforordningen finder umiddelbar anvendelse i dansk ret, ligesom der i lovgivningen på produktområdet findes definitioner af begrebet »distributør«, der svarer til definitionen i codesignforordningens artikel 2, nr. 45.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 8, indsættes en bestemmelse, som definerer »distributør« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 8, hvori der henvises til definitionen i artikel 2, nr. 45, i codesignforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.9. Varer

Som anført under pkt. 2.2.2.9, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 9, at begrebet »varer« defineres som i artikel 2, nr. 5, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), bortset fra vand, gas og elektricitet. Herved forstås enhver løsøregenstand samt enhver løsøregenstand med digitale elementer. Der henvises til pkt. 2.2.2.9, for så vidt angår definitionen i varedirektivets artikel 2, nr. 5.

Det fremgår af pkt. 2.2.1.9, at købeloven gælder for køb, hvorved forstås en aftale om overdragelse af et formuegode mod vederlag i penge. Kerneområdet er overdragelse af ejendomsretten til en løsøregenstand (dvs. en fysisk ting). Herudover indeholder købelovens § 3 a, nr. 4, en definition af »vare med digitale elementer«, der er i overensstemmelse med varedirektivets definition af »varer« i artikel 2, nr. 5, litra b.

Det foreslås, at der i lovens § 3, nr. 9, indsættes en bestemmelse, som definerer »varer« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 9, hvorved der henvises til definitionen i artikel 2, nr. 5, i varedirektivet, dog således, at vand, gas og elektricitet ikke er omfattet af begrebet i henhold til lov om reparation af varer.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.10. Istandsættelse

Som anført under pkt. 2.2.2.10, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 10, at begrebet »istandsættelse« defineres som i artikel 2, nr. 18, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), hvorefter istandsættelse forstås som handlinger, der udføres for at bearbejde, rengøre, teste og om nødvendigt reparere et produkt eller et kasseret produkt for at genoprette dets ydeevne eller funktionalitet med hensyn til den tilsigtede anvendelse og ydeevne som oprindeligt udformet i designfasen på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning.

Begrebet er defineret i ecodesignforordningen, som finder umiddelbar anvendelse i dansk ret. Begrebet er ikke i øvrigt defineret i dansk forbrugerlovgivning, jf. pkt. 2.2.1.10.

Det foreslås derfor, at der i lovens § 3, nr. 10, indsættes en bestemmelse, som definerer »istandsættelse« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 10, hvori der henvises til definitionen i artikel 2, nr. 18, i ecodesignforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 10, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.11. Krav om reparationsmuligheder

Som anført under pkt. 2.2.2.11, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 11, at »krav om reparationsmuligheder« defineres som krav i henhold til de EU-retsakter, der er opført i direktivets bilag II, som gør det muligt at reparere en vare, herunder krav om at gøre demontering lettere samt krav vedrørende adgang til reservedele, reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer, der kan anvendes på varer eller specifikke komponenter i varer.

Begrebet er ikke i dag defineret i dansk forbrugerlovgivning, jf. pkt. 2.2.1.11.

Som anført i pkt. 2.2.2.11, fremgår det af præambelbetragtning 9, at kravene om reparationsmuligheder bør omfatte alle krav i henhold til EU-retsakter, som sikrer, at varer kan repareres, herunder, men ikke begrænset til, krav i

henhold til den ramme for miljøvenligt design, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen), for at dække en bred vifte af varer samt den fremtidige udvikling på andre områder af EU-retten.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 11, indsættes en bestemmelse, som definerer »krav om reparationsmuligheder« som krav i henhold til de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, som gør det muligt at reparere en vare, herunder krav om at gøre demontering lettere samt krav vedrørende reservedele, reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer, der kan anvendes på varer eller specifikke komponenter i varer.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.12. Varigt medium

Som anført under pkt. 2.2.2.12, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 12, at »varigt medium« defineres som i artikel 2, nr. 11, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet), hvorefter varigt medium forstås som ethvert middel, som sætter forbrugeren eller sælgeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Det fremgår af pkt. 2.2.1.12, at begrebet »varigt medium«, er defineret i bl.a. købeloven og forbrugeraftaleloven. Definitionerne er i det væsentligste i overensstemmelse med varedirektivets artikel 2, nr. 11.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 3, nr. 12, indsættes en bestemmelse, som definerer »varigt medium« i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets artikel 2, nr. 12, som henviser til definitionen i artikel 2, nr. 11, i varedirektivet, dog med den sproglige justering, at den foreslåede bestemmelse henviser til »modtageren« i stedet for »forbrugeren eller sælgeren«. Den foreslåede definition vil svare til definitionen i købeloven, der gennemfører varedirektivet.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

2.3. Europæisk reparationsoplysningsskema

2.3.1. Gældende ret

Der er i dag ikke nogen regler om standardiserede oplysninger til brug for indgåelse af reparationsaftaler.

2.3.2. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Right to Repair-direktivets artikel 4 fastsætter regler om et europæisk reparationsoplysningsskema.

Det fremgår bl.a. af præambelbetragtning 10, at det europæiske reparationsoplysningsskema kan gøre det muligt for forbrugerne at vurdere og let sammenligne reparationstjenester, herunder alternative reparationstilbud, og lette leveringen af oplysninger om reparationstjenester, navnlig for mikro-virksomheder og små og mellemstore virksomheder. Det europæiske reparationsoplysningsskema er optrykt som bilag I til direktivet.

Det fremgår af artikel 4, stk. 1, 1. pkt., at reparatører kan udlevere det europæiske reparationsoplysningsskema, jf. bilag I, til forbrugeren.

Om baggrunden for artikel 4, stk. 1, 1. pkt., fremgår bl.a. af præambelbetragtning 10, at reparatører skal give forbrugerne nøgleoplysninger om deres reparationstjenester. For at fremme forbrugerens frie valg af, hvem der skal reparere dennes varer, og hjælpe med at identificere og vælge egnede reparationstjenester bør reparatører på frivillig basis kunne anvende det standardiserede europæiske reparationsoplysningsskema i bilag I til direktivet.

Herudover fremgår det bl.a. af præambelbetragtning 23, at selv om dette direktiv pålægger fabrikanten en reparationsforpligtelse, letter det også forbrugernes valg af reparationstjenester fra andre reparatører. Dette valg lettes ved det europæiske reparationsoplysningsskema, som udleveres frivilligt, ikke blot af fabrikanten, men også af andre reparatører såsom sælgeren eller uafhængige reparatører, eller ved at søge via en onlinereparationsplatform.

Det følger af artikel 4, stk. 1, 2. pkt., at det europæiske reparationsoplysningsskema udleveres på et varigt medium og inden for en rimelig tid efter anmodningen om reparation, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester.

Af direktivets præambelbetragtning 11 fremgår det, at hvis reparatøren udleverer det europæiske reparationsoplysningsskema, bør dette ske inden for en rimelig tid, som bør svare til den kortest mulige periode efter anmodningen, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester.

Videre fremgår det af præambelbetragtning 11, at hvis det europæiske reparationsoplysningsskema ikke udleveres, bør forbrugeren også kunne indgå en aftale om levering af reparationstjenester med en reparatør i henhold til oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er givet på anden vis i overensstemmelse med direktiv 2011/83/EU (forbrugerrettighedsdirektivet). Forbrugerrettighedsdirektivet er bl.a. gennemført i forbrugeraftaleloven. Det følger bl.a. af forbrugeraftalelovens § 7, stk. 1, at den erhvervsdrivende har pligt til at give forbrugeren oplysninger i overensstemmelse med reglerne i kapitel 3 om oplysningspligt. Det følger således af præambelbetragtningen, at hvis det europæiske reparationsoplysningsskema ikke udleveres til forbrugeren, finder reglerne om oplysningspligt forud for aftaleindgåelse, som bl.a. er gennemført i forbrugeraftaleloven, anvendelse.

Det fremgår af direktivets artikel 4, stk. 2, at det europæiske reparationsoplysningsskema udleveres gratis.

Det fremgår af artikel 4, stk. 3, at uanset stk. 2 kan reparatøren, hvis der er behov for en fejlfindingstjeneste, herunder en fysisk undersøgelse eller fjernundersøgelse, for at fastslå defektens art og typen af reparation og for at anslå prisen for reparation, anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger ved denne tjeneste.

Af præambelbetragtning 12 fremgår det bl.a., at det europæiske reparationsoplysningsskema bør udleveres gratis. Der er imidlertid situationer, hvor en reparatør er nødt til at udføre en fejlfindingstjeneste, dvs. undersøge varerne for at fastslå defektens art eller reparationstypen. I sådanne tilfælde bør reparatøren kunne anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger, som reparatøren afholder, herunder løn- eller transportomkostninger.

Det fremgår videre af artikel 4, stk. 3, at uden at det berører direktiv 2011/83/EU (forbrugerrettighedsdirektivet), skal reparatøren oplyse forbrugeren om omkostningerne ved fejlfindingstjenesten.

Af præambelbetragtning 12 fremgår det bl.a., at i overensstemmelse med oplysningerne forud for aftaleindgåelsen og andre krav, der er fastsat i forbrugerrettighedsdirektivet, bør reparatøren informere forbrugeren om sådanne omkostninger, inden forbrugeren anmoder om en fejlfindingstjeneste og inden udlevering af det europæiske reparationsoplysningsskema. Forbrugere bør kunne afholde sig fra at anmode om en fejlfindingstjeneste, hvis de mener, at omkostningerne ved fejlfindingstjenesten er for høje. Hvis forbrugeren vælger at få varen repareret, bør reparatøren kunne trække sådanne omkostninger fra reparationsprisen. Dette berører ikke medlemsstaternes regler om obligatorisk fradrag af sådanne omkostninger. Fradraget kan meddeles via det europæiske reparationsoplysningsskema.

Det fremgår af artikel 4, stk. 4, at det europæiske reparationsoplysningsskema skal indeholde følgende reparationsbetingelser på en klar og forståelig måde:

- Reparatørens identitet (litra a),
- den fysiske adresse, hvor reparatøren er etableret, samt reparatørens telefonnummer og e-mailadresse og eventuelle andre former for onlinekommunikation, som sætter forbrugeren i stand til på en hurtig, effektiv og tilgængelig måde at kontakte og kommunikere med reparatøren (litra b),
- den vare, der skal repareres (litra c),
- defektens art og den type reparation, der foreslås (litra d),
- prisen eller, hvis prisen ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal beregnes, og maksimumsprisen for reparationen (litra e),
- den tid, der er nødvendig for at gennemføre reparationen (litra f),
- tilgængeligheden af midlertidige erstatningsvarer under reparationen og eventuelle omkostninger ved midlertidig omlevering for forbrugeren (litra g),
- det sted, hvor forbrugeren overdrager varen med henblik på reparation (litra h),
- hvor det er relevant, tilgængeligheden af tilknyttede tjenesteydelser såsom fjernelse, installation og transport, der tilbydes af reparatøren, og eventuelle detaljerede omkostninger ved disse ydelser for forbrugeren (litra i),
- gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema (litra j), og
- yderligere oplysninger, hvor det er relevant (litra k).

Det fremgår bl.a. af præambelbetragtning 10, at det europæiske reparationsoplysningsskema bør indeholde de nøgleparametre, der påvirker forbrugernes beslutninger vedrørende reparation, såsom defektens art, prisen og den tid, som det vil tage reparatøren at gennemføre reparationen. Hvis reparatøren tilbyder yderligere tjenester såsom transport, bør de enkelte omkostninger ved disse ydelser angives. Oplysninger i det europæiske reparationsoplysningsskema bør gives til forbrugerne på en klar og forståelig måde og i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 (direktiv om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester).

Videre følger det af præambelbetragtning 10, at reparatører vil opnå større retssikkerhed, idet reparatører ved at anvende og udfylde det europæiske reparationsoplysningsskema korrekt vil blive anset for at opfylde deres retlige forpligtelser, navnlig hvad angår levering af visse oplysninger forud for aftaleindgåelsen i henhold til forbrugerrettighedsdirektivet. En standardiseret præsentation af nøgleoplysninger ved hjælp af det europæiske reparationsoplysningsskema vil forbedre klarheden og gennemsigtigheden og bidrage til at øge forbrugernes tillid til reparationstjenester.

Det fremgår af artikel 4, stk. 5, 1. og 2. pkt., at reparatøren ikke må ændre de reparationsbetingelser, der er angivet i det europæiske reparationsoplysningsskema, i en periode på 30 kalenderdage fra den dato, hvor dette skema blev udleveret til forbrugeren. Reparatøren og forbrugeren kan aftale en længere gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema.

Det fremgår bl.a. af præambelbetragtning 13, at reparatører ikke bør ændre de reparationsbetingelser, som de giver i det europæiske reparationsoplysningsskema, herunder prisen for reparation, i en periode på mindst 30 kalenderdage. Reparatøren og forbrugeren bør dog kunne aftale en længere periode. Dette vil sikre, at forbrugerne får tilstrækkelig tid til at sammenligne forskellige reparationstilbud. Hvis en aftale om levering af reparationstjenester indgås på grundlag af det europæiske reparationsoplysningsskema, bør de oplysninger om reparationsbetingelser og pris, der er indeholdt i dette skema, udgøre en integreret del af aftalen om levering af reparationstjenester og dermed definere reparatørens forpligtelser i henhold til denne aftale. Manglende overholdelse af disse kontraktlige forpligtelser reguleres af gældende national ret.

Det fremgår af artikel 4, stk. 5, 3. pkt., at hvis forbrugeren inden for gyldighedsperioden accepterer de betingelser, der er fastsat i det europæiske

reparationsoplysningsskema, forpligtes reparatøren til at udføre reparations-tjenesten på disse betingelser.

Det fremgår af præambelbetragtning 14, at hvis en reparatør beslutter at stille det europæiske reparationsoplysningsskema til rådighed, og forbrugeren accepterer de deri fastsatte betingelser, bør reparatøren være forpligtet til at reparere.

Videre fremgår det af præambelbetragtning 14, at medlemsstaterne bør sørge for forholdsmæssige og effektive afhjælpende foranstaltninger for forbrugere, hvis reparatøren ikke udfører reparationstjenesten, efter at forbrugeren har accepteret det europæiske reparationsoplysningsskema.

Det følger af artikel 4, stk. 6, litra a-d, at hvis reparatøren har udleveret et fuldstændigt og nøjagtigt europæisk reparationsoplysningsskema til forbrugeren, anses denne for at have opfyldt følgende krav:

- Oplysningskrav vedrørende de vigtigste egenskaber ved reparations-tjenesten som fastsat i artikel 5, stk. 1, litra a, og artikel 6, stk. 1, litra a, i direktiv 2011/83/EU (forbrugerrettighedsdirektivet) og artikel 22, stk. 1, litra j, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF (servicedirektivet) (litra a),
- oplysningskrav vedrørende reparatørens identitet og kontaktoplysninger som fastsat i artikel 5, stk. 1, litra b, og artikel 6, stk. 1, litra b og c, i forbrugerrettighedsdirektivet, artikel 22, stk. 1, litra a, i servicedirektivet og artikel 5, stk. 1, litra a, b og c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF (direktivet om elektronisk handel) (litra b),
- oplysningskrav vedrørende prisen i artikel 5, stk. 1, litra c, og artikel 6, stk. 1, litra e, i forbrugerrettighedsdirektivet og artikel 22, stk. 1, litra i, og stk. 3, litra a, i servicedirektivet (litra c), og
- oplysningskrav vedrørende ordningerne for udførelsen og den tid, det tager at udføre reparationstjenesten, jf. artikel 5, stk. 1, litra d, og artikel 6, stk. 1, litra g, i forbrugerrettighedsdirektivet (litra d).

2.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af pkt. 2.3.2, fremgår det af Right to Repair-direktivets artikel 4, stk. 1, at reparatører kan udlevere det europæiske reparationsoplysningsskema, jf. direktivets bilag I, til forbrugeren, samt at skemaet i

sådanne tilfælde skal udleveres på et varigt medium og inden for en rimelig tid efter anmodningen, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester. Der er i dag ikke i dansk ret regler om et skema, der kan anvendes ved indgåelse af reparationsaftaler, jf. pkt. 2.3.1.

Det foreslås på den baggrund, at der i overensstemmelse med direktivets indhold indføres en regel i § 4, stk. 1, der fastsætter, dels at reparatøren kan udlevere det europæiske reparationsoplysningsskema til forbrugeren, dels den måde skemaet skal udleveres på, samt at dette skal ske inden for en rimelig tid efter anmodningen, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester. Direktivets bilag I vedlægges som bilag til loven.

Det fremgår af direktivets artikel 4, stk. 2, at det europæiske reparationsoplysningsskema udleveres gratis. Dette gælder dog ifølge artikel 4, stk. 3, ikke, hvis der er behov for en fejlfindingstjeneste for at fastslå defektens art, typen af reparation og for at anslå prisen for reparation. I sådanne tilfælde kan reparatøren anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger herved, jf. pkt. 2.3.2.

Det foreslås på den baggrund, at der i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, indføres en regel i § 4, stk. 2, som fastsætter, at det europæiske reparationsoplysningsskema skal udleveres gratis.

Det foreslås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, at der indføres en regel i § 4, stk. 3, hvoraf det fremgår, at reparatøren uanset den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 2, kan anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger ved en fejlfindingstjeneste.

Det fremgår videre af artikel 4, stk. 3, at uden at det berører direktiv 2011/83/EU (forbrugerrettighedsdirektivet), skal reparatøren oplyse forbrugeren om omkostningerne ved fejlfindingstjenesten.

Det foreslås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, at der indføres en regel i § 4, stk. 4, hvoraf det fremgår, at reparatøren skal oplyse forbrugeren om omkostningerne ved fejlfindingstjenesten.

Der henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

Som det fremgår af pkt. 2.3.2, indeholder direktivet i artikel 4, stk. 4, litra a-k, en oplistning af de reparationsbetingelser, som det europæiske

reparationsoplysningsskema skal indeholde på en klar og forståelig måde. Der er i dansk ret ikke i dag regler herom, jf. pkt. 2.3.1.

Det foreslås derfor, at der indføres en regel i § 5, stk. 1, hvoraf det fremgår i overensstemmelse med direktivets artikel 4, stk. 4, hvilke reparationsbetingelser som det europæiske reparationsoplysningsskema skal indeholde på en klar og forståelig måde.

Som det fremgår af pkt. 2.3.2, følger det af direktivets artikel 4, stk. 5, 1. og 2. pkt., for det første at reparatøren ikke må ændre de reparationsbetingelser, der er angivet i det europæiske reparationsoplysningsskema i en periode på 30 kalenderdage fra den dato, hvor skemaet blev udleveret til forbrugeren, og for det andet at reparatøren og forbrugeren indbyrdes kan aftale en længere gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema. Dansk ret indeholder i dag ikke regler herom, jf. pkt. 2.3.1.

Det foreslås derfor, at der med henblik på at gennemføre Right to Repair-direktivets artikel 4, stk. 5, 1. og 2. pkt., indføres en regel i § 5, stk. 2, hvoraf fremgår, at reparatøren ikke kan ændre i reparationsbetingelserne i det europæiske reparationsoplysningsskema i 30 kalenderdage fra den dato, hvor skemaet blev udleveret til forbrugeren, og at reparatøren og forbrugeren kan aftale en længere gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema.

Som det fremgår af pkt. 2.3.2 følger det af direktivets artikel 4, stk. 5, 3. pkt., at hvis forbrugeren inden for gyldighedsperioden accepterer de betingelser, der er fastsat i det europæiske oplysningsskema, forpligtes reparatøren til at udføre reparationstjenesten på disse betingelser. Der er ikke i dansk ret i dag regler herom, jf. pkt. 2.3.1.

Det foreslås derfor at indføre en regel i § 5, stk. 3, der gennemfører artikel 4, stk. 5, 3. pkt. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis en reparatør beslutter at stille det europæiske reparationsoplysningsskema til rådighed, og forbrugeren accepterer de deri fastsatte betingelser, bliver reparatøren forpligtet til at udføre reparation på disse betingelser.

Medlemsstaterne bør ifølge præambelbetragtning 14 sørge for forholdsmæssige og effektive afhjælpende foranstaltninger til forbrugere, hvis reparatøren ikke udfører reparationstjenesten efter, at forbrugeren har accepteret det europæiske reparationsoplysningsskema. Forbrugerens krav i anledning af en reparatørs manglende opfyldelse af en aftale om levering af

reparationstjenester er reguleret af de almindelige regler om erstatning i kontrakt. I sådanne situationer, hvor reparatøren ikke udfører reparationstjenesten, efter at forbrugeren har accepteret det europæiske reparationsoplysningsskema, har forbrugeren mulighed for at klage til Forbrugerombudsmanden.

Der henvises til lovforslagets § 5 og bemærkningerne hertil.

Som det fremgår af pkt. 2.3.2 følger det af direktivets artikel 4, stk. 6, at reparatøren ved at udlevere et fuldstændigt og nøjagtigt europæisk reparationsoplysningsskema til forbrugeren, anses for at have opfyldt i række oplysningskrav i henholdsvis forbrugerrettighedsdirektivet, servicedirektivet og direktivet om elektronisk handel. Der er ikke i dansk ret i dag regler herom, jf. pkt. 2.3.1.

Det foreslås derfor at indføre en regel i § 6, nr. 1-4, der gennemfører artikel 4, stk. 6. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at såfremt reparatøren udleverer et fuldstændigt og nøjagtigt europæisk reparationsoplysningsskema til forbrugeren, anses reparatøren for at have opfyldt de i bestemmelsen anførte oplysningsforpligtelser.

Der henvises til lovforslagets § 6 og bemærkningerne hertil.

2.4. Reparationsforpligtelse

2.4.1. Gældende ret

Der er i dag i dansk ret ikke fastsat regler om en reparationsforpligtelse for fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører.

2.4.2. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Right to Repair-direktivets artikel 5 fastsætter regler om en reparationsforpligtelse for fabrikanter.

Det fremgår af direktivets artikel 5, stk. 1, 1. pkt., at medlemsstaterne sikrer, at fabrikanten på forbrugerens anmodning reparerer varer, for hvilke og i

det omfang der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter som opført i bilag II.

Om baggrunden for artikel 5, stk. 1, 1. pkt., fremgår bl.a. af direktivets præambelbetragtning 15, at direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet) pålægger sælgere en forpligtelse til at reparere varer i tilfælde af en defekt, der eksisterede på det tidspunkt, hvor varen blev leveret, og som viser sig inden for ansvarsperioden. Når denne forpligtelse ikke finder anvendelse, kasseres et stort antal defekte, men ellers stadig brugbare varer for tidligt. For at tilskynde forbrugerne til at få varer repareret i sådanne situationer bør Right to Repair-direktivet pålægge fabrikanten en forpligtelse til efter anmodning fra forbrugeren at reparere varer, som er omfattet af krav om reparationsmuligheder i henhold til EU-retsakter, da de er adressater for disse krav om reparationsmuligheder.

Herudover fremgår af præambelbetragtning 21, at for at undgå at overbelaste fabrikanten og sikre, at de er i stand til at opfylde deres reparationsforpligtelse, bør denne forpligtelse begrænses til de varer, for hvilke og i det omfang eventuelle krav om reparationsmuligheder er fastsat i EU-retsakter. Kravene om reparationsmuligheder forpligter ikke fabrikanten til at reparere defekte varer, men sikrer, at varerne kan repareres. Eksempler på EU-retsakter, der fastsætter krav om reparationsmuligheder, er delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen) eller gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF (direktiv om miljøvenligt design), som skaber en ramme for forbedring af produkters miljømæssige bæredygtighed, eller andre relevante EU-retsakter såsom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1542 (batteriforordningen). Denne begrænsning af reparationsforpligtelsen bør sikre, at kun varer, der er konstrueret til at kunne repareres, er underlagt en sådan forpligtelse. De relevante krav om reparationsmuligheder omfatter konstruktionskrav, der øger muligheden for at demontere varerne, og en række reservedele, der skal stilles til rådighed i en minimumsperiode. Reparationsforpligtelsen bør svare til omfanget af kravene om reparationsmuligheder, f.eks. kan krav til miljøvenligt design eventuelt kun gælde for visse komponenter i varerne, eller der kan fastsættes en bestemt periode, hvor der skal stilles reservedele til rådighed. Reparationsforpligtelsen i henhold til nærværende direktiv, som giver forbrugeren mulighed for at kræve reparation direkte over for fabrikanten i eftersalgsfasen, bør supplere de udbudsrelaterede krav om reparationsmuligheder, der er fastsat i f.eks. codesignforordningen, og dermed fremme forbrugernes efterspørgsel efter reparation.

Det fremgår af direktivets artikel 5, stk. 1, 2. pkt., at fabrikanten ikke er forpligtet til at reparere sådanne varer, hvis reparation er umulig.

Af direktivets præambelbetragtning 24 fremgår det, at i overensstemmelse med varedirektivet bør en fabrikant fritages for reparationsforpligtelsen, hvis reparation er faktisk eller juridisk umulig. Fabrikanten bør derfor ikke kunne afvise reparation af rent økonomiske årsager, såsom omkostningerne til reservedele, eller alene med den begrundelse, at en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller, hvor det er relevant, af forbrugeren. Den nationale lovgivning til gennemførelse af varedirektivet eller det foregående Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF (direktiv om forbrugergaranti) anvender allerede kriteriet om, hvorvidt reparation er umulig, og de nationale domstole anvender det.

Endelig fremgår det af direktivets artikel 5, stk. 1, 3. pkt., at fabrikanten kan give reparation i underentreprise for at opfylde sin reparationsforpligtelse.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 17, at det vil være en fordel, hvis reparationen kan udføres så tæt på forbrugeren som muligt for at undgå unødvendige forsendelsesomkostninger og emissioner. Fabrikanten og, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører bør kunne opfylde deres reparationsforpligtelse ved at give reparation i underentreprise, f.eks. hvis de ikke har reparationsinfrastrukturen, eller hvis reparationen kan udføres af en reparatør, der er beliggende tættere på forbrugeren. De bør dog fortsat være ansvarlige for reparationsforpligtelsen.

I artikel 5, stk. 2, litra a-d, opregnes betingelserne, som reparationen i henhold til artikel 5, stk. 1, skal udføres på:

- Den foretages enten gratis eller til en rimelig pris (litra a),
- den skal foretages inden for en rimelig tid fra det tidspunkt, hvor fabrikanten fysisk er i besiddelse af varen, har modtaget varen eller har fået adgang til varen af forbrugeren (litra b),
- fabrikanten kan låne forbrugeren en erstatningsvare gratis eller mod et rimeligt gebyr, mens reparationen pågår (litra c), og
- i tilfælde, hvor reparation er umulig, kan fabrikanten tilbyde forbrugeren en istandsat vare (litra d).

Om artikel 5, stk. 2, litra a, fremgår det af præambelbetragtning 16, at da den reparationsforpligtelse, der pålægges fabrikanten i henhold til dette

direktiv, omfatter defekter, der ikke skyldes, at varen ikke er i overensstemmelse med en købsaftale, bør fabrikanten kunne yde reparation til en pris, som forbrugeren betaler, eller gratis. Opkrævning af en pris bør tilskynde fabrikanten til at udvikle bæredygtige forretningsmodeller, herunder levering af reparationstjenester.

Om artikel 5, stk. 2, litra c, fremgår det af præambelbetragtning 42, at for at støtte forbrugerne og tilskynde til reparation kan sælgeren, afhængigt af den relevante varekategoris særlige karakteristika, låne forbrugeren en erstatningsvare, hvis reparationen ikke blev afsluttet inden for en rimelig tid eller uden væsentlig ulempe. Denne erstatningsvare kan også være en istandsat vare. Under alle omstændigheder bør det være gratis for forbrugeren midlertidigt at låne denne erstatningsvare. Desuden bør sælgeren stadig foretage reparationen inden for en rimelig tid. Lån af en vare, mens reparationen står på, kan modvirke væsentlig ulempe for forbrugeren, men ikke berettige en urimeligt lang reparationsperiode. I tilfælde af omlevering som beføjelse og efter anmodning fra forbrugeren kan sælgeren desuden give forbrugeren en istandsat vare.

Det fremgår videre af præambelbetragtning 16, at en sådan pris f.eks. kan tage hensyn til arbejdskraftomkostninger, omkostninger til reservedele, omkostninger til drift af reparationsfaciliteten og en sædvanlig fortjenstmargen. Prisen bør være rimelig, hvilket betyder, at den bør fastsættes på en sådan måde, at forbrugerne ikke bevidst afskrækkes fra at drage fordel af fabrikanternes reparationsforpligtelse. Prisen og betingelserne for reparation bør fastsættes i en aftale mellem forbrugeren og fabrikanten, og forbrugeren bør fortsat frit kunne beslutte, om denne pris og disse betingelser er acceptable. Nødvendigheden af en sådan aftale og konkurrencepresset fra andre reparatører bør tilskynde fabrikanten, der er forpligtet til at reparere, til at holde prisen acceptabel for forbrugeren. Reparationsforpligtelsen kan også opfyldes gratis, hvis defekten er dækket af en handelsmæssig garanti, f.eks. i forbindelse med varernes garanterede holdbarhed.

Endelig fremgår det af præambelbetragtning 16, at for at tilskynde forbrugere til at få deres varer repareret uden for den lovbestemte garanti bør fabrikanten, mens reparationen pågår, kunne tilbyde lån af en sammenlignelig vare, som forventes returneret, når forbrugeren modtager den reparerede vare.

Det fremgår af artikel 5, stk. 3, at hvis den fabrikant, der er forpligtet til at reparere i henhold til stk. 1, er etableret uden for Unionen, opfylder dennes

bemyndigede repræsentant i Unionen fabrikantens forpligtelse. Hvis fabrikanten ikke har nogen bemyndiget repræsentant i Unionen, opfylder importøren af den pågældende vare fabrikantens forpligtelse. Hvis der ikke er nogen importør, opfylder distributøren af den pågældende vare fabrikantens forpligtelse. Den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren kan give reparation i underentreprise for at opfylde deres reparationsforpligtelse.

Om baggrunden for artikel 5, stk. 3, fremgår det af præambelbetragtning 15, bl.a. at reparationsforpligtelsen bør gælde for fabrikanter, der er etableret både i og uden for Unionen, for så vidt angår varer, der markedsføres i Unionen.

Herudover fremgår det af præambelbetragtning 20, at reparationsforpligtelsen også bør gælde i tilfælde, hvor fabrikanten er etableret uden for Unionen. For at give forbrugerne mulighed for at henvende sig til en erhvervsdrivende, der er etableret i Unionen, med henblik på opfyldelse af denne forpligtelse, fastsættes der i dette direktiv en række alternative erhvervsdrivende, der skal opfylde fabrikantens reparationsforpligtelse i sådanne tilfælde. Dette bør gøre det muligt for fabrikanter, der er beliggende uden for Unionen, at organisere og opfylde deres reparationsforpligtelse inden for Unionen.

Det fremgår af artikel 5, stk. 4, at fabrikanter, der gør reservedele og værktøjer tilgængelige til varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II, skal tilbyde disse reservedele og værktøjer til en rimelig pris, som ikke hindrer reparation.

Om artikel 5, stk. 4, fremgår bl.a. af præambelbetragtning 18, at i henhold til de krav, der er fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecode-signforordningen eller gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til direktiv om miljøvenligt design, skal fabrikanter give adgang til reservedele, reparations- og vedligeholdelsesinformationer eller eventuelle reparationsrelaterede softwareværktøjer, firmware eller lignende hjælpemidler. Disse krav sikrer, at reparationen er teknisk gennemførlig, ikke kun for fabrikanten, men også for andre reparatører. Som følge heraf vil reparatørerne og, hvor det er relevant, forbrugerne have adgang til reservedele og reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer i overensstemmelse med EU-retsakter, og forbrugerne vil have et bredere udvalg af reparatører eller, hvor det er relevant, mulighed for selv at reparere. Reservedele bør som minimum være tilgængelige i den periode, der er fastsat i EU-retsakter. Fabrikanter, der gør

reservedele og værktøjer tilgængelige for varer, der er omfattet af de retsakter, der er opført i bilag II til nærværende direktiv, uanset om dette sker på baggrund af tilsvarende retlige forpligtelser i henhold til EU-retten eller frivilligt, bør opkræve en rimelig pris, som ikke hindrer adgangen til sådanne reservedele og værktøjer og dermed forhindrer reparation.

Herudover fremgår det af præambelbetragtning 15, at nærværende direktiv ikke bør sætte spørgsmålstejn ved fabrikanters økonomiske valgfrihed til at ophøre med at fremstille en vare, uden at dette berører forpligtelsen til at levere reservedele og værktøjer i henhold til EU-retten, hvor det er relevant.

Det fremgår af artikel 5, stk. 5, at fabrikanter eller, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører, der er forpligtet til at reparere i henhold til denne artikel, sikrer, at forbrugerne via et frit tilgængeligt websted kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II.

Det fremgår af artikel 5, stk. 6, at fabrikanter ikke må anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller softwareteknikker, der hindrer reparation af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II, medmindre de er berettiget ud fra legitime og objektive faktorer, herunder beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder i henhold til EU-retten og national ret. Fabrikanterne må navnlig ikke hindre, at uafhængige reparatører anvender originale eller brugte reservedele, kompatible reservedele og 3D-printede reservedele, hvis de er i overensstemmelse med kravene i EU-retten eller national ret såsom krav om produktsikkerhed eller i overensstemmelse med intellektuelle ejendomsrettigheder. Dette stykke berører ikke de specifikke krav i de EU-retsakter, der er opført i bilag II, og berører ikke EU-retten og national ret om beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Om baggrunden for artikel 5, stk. 6, fremgår bl.a. af præambelbetragtning 18, at som supplement til disse foranstaltninger (dvs. tilgængelighed af reservedele og værktøjer) bør fabrikanterne ikke anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller softwareteknikker, der hindrer reparation af varer, for hvilke der er fastsat krav om reparationsmuligheder i de EU-retsakter, der er opført i bilag II til nærværende direktiv, medmindre de er berettiget ud fra legitime og objektive faktorer, herunder for at forhindre eller begrænse uautoriseret brug af værker og andre frembringelser, der er beskyttet af intellektuelle ejendomsrettigheder i henhold til EU-retsakter og nationale retsakter, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF

(direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet), 2004/48/EF (direktiv om intellektuelle ejendomsrettigheder) og (EU) 2019/790 (direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked). Dette bør derfor fremme konkurrencen og give bedre tjenester og lavere reparationspriser til gavn for forbrugerne.

Det fremgår af artikel 5, stk. 7, at fabrikanten ikke må afvise at reparere varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II, alene med den begrundelse, at en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller af andre personer.

Om baggrunden for artikel 5, stk. 7, fremgår af præambelbetragtning 19, at erhvervsdrivendes praksis, der får forbrugerne til at tro, at deres varer ikke kan repareres, fordi de tidligere er blevet repareret eller undersøgt af en uafhængig reparatør, ikkeprofessionel reparatør eller slutbrugere, eller falske påstande om, at en sådan reparation eller undersøgelse medfører sikkerhedsrelaterede risici, hvorved forbrugerne vildledes, kan, hvor det er relevant, udgøre urimelig handelspraksis i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF (direktiv om virksomheders urimelige handelspraksis).

Det fremgår af artikel 5, stk. 8, at uden at det berører reparationsforpligtelsen i henhold til denne artikel, kan forbrugere søge reparation hos enhver reparatør efter eget valg.

Om artikel 5, stk. 8, fremgår det af præambelbetragtning 23, at selv om dette direktiv pålægger fabrikanten en reparationsforpligtelse, letter det også forbrugernes valg af reparationstjenester fra andre reparatører. Dette valg lettes ved det europæiske reparationsoplysningsskema, som udleveres frivilligt, ikke blot af fabrikanten, men også af andre reparatører såsom sælgeren eller uafhængige reparatører, eller ved at søge via en onlinereparationsplatform. Da forbrugerne vil skulle betale for reparationen, vil de sandsynligvis sammenligne reparationsmulighederne for at vælge de bedst egnede reparationstjenester til deres behov. Det er således sandsynligt, at de henvender sig til uafhængige reparatører i deres nærhed eller til sælgeren, inden de kontakter fabrikanten, som f.eks. kan ligge længere væk, og for hvilke prisen kan være højere på grund af transportomkostningerne.

Det fremgår af artikel 5, stk. 9, at Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 20 med henblik på at ændre bilag II ved at ajourføre listen over EU-retsakter, der fastsætter krav om

reparationsmuligheder i lyset af den lovgivningsmæssige udvikling. Kommissionen vedtager sådanne delegerede retsakter uden unødigt forsinkelse efter offentliggørelsen af den pågældende EU-retsakt og senest 12 måneder efter en sådan offentliggørelse.

Om artikel 5, stk. 9, fremgår af præambelbetragtning 22, at af hensyn til retssikkerheden bør dette direktiv i bilag II opregne EU-retsakter, der indeholder krav om reparationsmuligheder for relevante varekategorier. For at sikre sammenhæng med den fremtidige lovgivningsmæssige udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår tilføjelse af EU-retsakter til bilag II til dette direktiv, når der vedtages nye krav om reparationsmuligheder. Kommissionen bør tilføje disse retsakter så hurtigt som muligt og senest 12 måneder efter deres offentliggørelse.

2.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 1, 1. pkt., at fabrikanten på forbrugerens anmodning skal reparere varer, for hvilke og i det omfang der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter, som er opført på bilag II til direktivet. Videre fremgår det af direktivets artikel 5, stk. 1, 2. pkt., at fabrikanten ikke er forpligtet til at reparere sådanne varer, hvis reparation er umulig. Endelig fremgår det af artikel 5, stk. 1, 3. pkt., at fabrikanten kan give reparation i underentreprise for at opfylde sin reparationsforpligtelse, jf. pkt. 2.4.2. I dansk ret er der ikke i dag fastsat regler om fabrikanters reparationsforpligtelse, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en regel i § 7, der regulerer fabrikantens reparationsforpligtelse. Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanten, medmindre reparation er umulig, på forbrugerens anmodning er forpligtet til at reparere varer, for hvilke og i det omfang, der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter, som fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer. Med henblik på at opfylde sin reparationsforpligtelse kan fabrikanten give reparation i underentreprise.

Der henvises til lovforslagets § 7 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 2, litra a-d, oplister nogle betingelser, som reparationen i henhold til artikel 5, stk. 1, skal udføres på, jf. pkt. 2.4.2.

Det foreslås på den baggrund i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 2, litra a-d, at indføre en regel i § 8, der oplister de betingelser, som fabrikantens reparation skal udføres på.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at hvis fabrikanten udfører reparation efter den foreslåede bestemmelse i § 7, skal fire betingelser være opfyldt. For det første skal reparationen foretages gratis eller til en rimelig pris. For det andet skal reparationen foretages inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor fabrikanten fysisk er i besiddelse af varen, har modtaget varen eller har fået adgang til varen af forbrugeren. For det tredje kan fabrikanten låne forbrugeren en erstatningsvare gratis eller mod et rimeligt gebyr, mens reparationen pågår, og for det fjerde kan fabrikanten, i tilfælde hvor reparation er umulig, tilbyde forbrugeren en istandsat vare.

Der henvises til lovforslagets § 8 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 3, regulerer dels situationer, hvor fabrikanten, der er forpligtet til at reparere i henhold til artikel 5, stk. 1, er etableret uden for Unionen, dels at den, der er forpligtet til at opfylde reparationsforpligtelsen, kan gøre dette ved give reparation i underentreprise, jf. pkt. 2.4.2. Dansk ret indeholder i dag ikke regulering af sådanne forhold, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 3, at indføre en regel i § 9, der fastlægger, hvem reparationsforpligtelsen påhviler, hvis den fabrikant, der er forpligtet til at reparere, er etableret uden for EU.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det fastsættes i lov om reparation af varer, hvem der skal opfylde fabrikantens reparationsforpligtelse, hvis fabrikanten er etableret uden for EU. Herudover fastsættes det – på samme vis som det i artikel 5, stk. 1, 3. pkt., anføres om fabrikanten – at hvis den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren skal opfylde fabrikantens reparationsforpligtelse, kan disse give reparation i underentreprise for at opfylde deres reparationsforpligtelse.

Der henvises til lovforslagets § 9 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 4, forpligter fabrikanter, der gør reservedele og værktøjer tilgængelige til varer, der er omfattet af de EU-retsakter, som er opført i bilag II, til at tilbyde disse reservedele og værktøjer til en rimelig pris, som ikke hindrer reparation, jf. pkt. 2.4.2. Dansk ret indeholder i dag ikke regler, der regulerer dette, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås derfor, at der indføres en regel i § 10, der pålægger fabrikanter, der gør reservedele og værktøjer tilgængelige til varer, der er omfattet af de EU-retsakter, som fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, at tilbyde disse reservedele og værktøjer til en rimelig pris, der ikke hindrer reparation.

Der henvises til lovforslagets § 10 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 5, forpligter fabrikanter eller, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører, der er forpligtet til at reparere på fabrikantens vegne, til at sikre, at forbrugerne via et frit tilgængeligt websted kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, som er opført i bilag II, jf. pkt. 2.4.2. Dansk ret indeholder i dag ikke en regel, der regulerer dette, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 5, at indføre en tilsvarende bestemmelse om tilvejebringelse af sådanne oplysninger i § 11.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanter eller, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører, der har en reparationsforpligtelse, skal sikre, at forbrugerne kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, som er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

Der henvises til lovforslagets § 11 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 6, regulerer bl.a. fabrikantens begrænsninger i forhold til at anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller software, der hindrer dels reparation, dels at uafhængige reparatører anvender originale eller brugte reservedele, compatible reservedele og 3D-printerede reservedele, hvis disse er i overensstemmelse med kravene i EU-retten eller

national ret, jf. pkt. 2.4.2. Dansk ret indeholder i dag ingen regel herom, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en regel i § 12, som gennemfører artikel 5, stk. 6 i dansk ret.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det fastsættes, at fabrikanten som supplement til forpligtelsen til bl.a. at gøre værktøjer og reservedele tilgængelige for reparation af varer, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10, at fabrikanten ikke må anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller softwareteknikker, der hindrer reparation af de varer, der er omfattet af reparationsforpligtelsen i henhold til det foreslåede kapitel 3.

Der henvises til lovforslagets § 12 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 7, fastsætter, at fabrikanten ikke må afvise at reparere varer, der er omfattet af reparationsforpligtelsen, alene med den begrundelse, at en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller af andre personer, jf. pkt. 2.4.2. Dansk ret indeholder i dag ingen regel herom, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en § 13, som i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 7, fastsætter, at fabrikanten ikke må afvise at reparere varer, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, alene med den begrundelse, at en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller af andre personer.

Der henvises til lovforslagets § 13 og bemærkningerne hertil.

Direktivets artikel 5, stk. 8, fastsætter, at forbrugeren kan søge reparation hos enhver reparatør efter eget valg, uden at det berører reparationsforpligtelsen i henhold til direktivets artikel 5, jf. pkt. 2.4.2. Dansk ret indeholder i dag ingen regel herom, jf. pkt. 2.4.1.

Det foreslås på den baggrund, at der med henblik på at gennemføre artikel 5, stk. 8, indføres en tilsvarende bestemmelse i § 14, hvoraf det fremgår, at forbrugeren kan søge reparation hos enhver reparatør efter eget valg, uden at det berører reparationsforpligtelsen i henhold til det foreslåede kapitel 3.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en ret for forbrugeren til at søge reparation hos enhver reparatør efter eget valg, uden at det berører fabrikantens reparationsforpligtelse.

Der henvises til lovforslagets § 14 og bemærkningerne hertil.

2.5. Oplysningspligt om reparationsforpligtelse

2.5.1. Gældende ret

Der er i dag ikke krav om, at fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren, skal gøre oplysninger om deres reparationsforpligtelse tilgængelige.

2.5.2. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Right to Repair-direktivet indeholder i artikel 6 en bestemmelse om oplysninger om reparationsforpligtelse.

Det fremgår af direktivets artikel 6, at medlemsstaterne sikrer, at fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse i henhold til artikel 5 gratis gør oplysninger om deres reparationstjenester tilgængelige på en lettilgængelig, klar og forståelig måde.

Af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 25, fremgår det, at for at øge forbrugernes bevidsthed om tilgængeligheden af reparation og dermed sandsynligheden herfor bør fabrikanterne eller, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører oplyse forbrugere ved at stille oplysninger til rådighed om deres reparationsforpligtelse og deres reparationstjenester.

Det fremgår endvidere, at oplysningerne som minimum bør være tilgængelige, så længe reparationsforpligtelsen består, hvilket kan forstås som begyndende fra det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning, og indtil kravene om reparationsmuligheder udløber.

Derudover fremgår det, at oplysningerne bør angive de varer, der er omfattet af denne forpligtelse, sammen med en forklaring på, at og i hvilket omfang der ydes reparation af disse varer, f.eks. gennem underleverandører.

Endelig fremgår det af præambelbetragtning 25, at oplysningerne bør være lettilgængelige for forbrugeren og gives på en klar og forståelig måde, uden at forbrugeren behøver at anmode herom, og i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i direktiv (EU) 2019/882 (direktiv om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester). Fabrikanten bør frit kunne bestemme, hvordan denne informerer forbrugeren, eksempelvis via et websted på en synlig og fremtrædende måde, via det digitale produktpas eller på salgsstedet, hvis fabrikanten f.eks. er sælger.

2.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 6, at medlemsstaterne sikrer, at fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse i henhold til artikel 5 gratis gør oplysninger om deres reparationstjenester tilgængelige på en lettilgængelig, klar og forståelig måde, jf. pkt. 2.5.2.

Der gælder i dag ikke krav om, at fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren skal gøre oplysninger om en reparationsforpligtelse tilgængelige, jf. pkt. 2.5.1.

Det foreslås på den baggrund, at der med henblik på at gennemføre direktivets artikel 6 indføres en tilsvarende bestemmelse i § 15.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse i henhold til de foreslåede regler i lovens kapitel 3 skal gøre oplysninger om deres reparationstjenester tilgængelige. Oplysningerne, der skal gives gratis til forbrugeren, skal gøres tilgængelige på en lettilgængelig, klar og forståelig måde.

Der henvises til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

2.6. Europæisk onlineplatform for reparation

2.6.1. Gældende ret

Der findes i dansk ret ikke regler om en central offentlig platform til brug for formidling af reparationstjenester eller om et dansk nationalt kontaktpunkt til en europæisk onlineplatform for reparationstjenester.

2.6.2. Europa-Parlaments og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

2.6.2.1. Den europæiske onlineplatform og de nationale onlineplatforme

Right to Repair-direktivets artikel 7 indeholder bestemmelser om en europæisk onlineplatform samt nationale onlineplatforme for reparation.

Af direktivets artikel 7, stk. 1, fremgår det, at der skal oprettes en europæisk onlineplatform for reparation (»den europæiske onlineplatform«) for at gøre det muligt for forbrugerne at finde reparatører og, hvor det er relevant, sælgere af istandsatte varer, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer. Det fremgår endvidere, at den europæiske onlineplatform skal bestå af de nationale afsnit, der anvender en fælles onlinegrænseflade, og indeholde links til de nationale onlineplatforme for reparation, der er omhandlet i artikel 7, stk. 3 (»de nationale onlineplatforme«).

Det fremgår af præambelbetragtning 26, at for at tilskynde til reparation bør Kommissionen oprette en europæisk onlineplatform for reparation. Det fremgår endvidere, at den europæiske onlineplatform bør bestå af nationale afsnit, som er baseret på en fælles onlinegrænseflade, og indeholde links til nationale onlineplatforme for reparation, der opfylder kriterierne i direktivet. Med henblik herpå bør Kommissionen udvikle en fælles onlinegrænseflade til den europæiske onlineplatform.

Det fremgår også af præambelbetragtning 26, at Kommissionen bør være ansvarlig for at sikre IT-vedligeholdelsen af den fælles onlinegrænseflade og besvare tekniske eller andre forespørgsler fra brugerne vedrørende tilfælde, hvor den europæiske onlineplatform ikke fungerer korrekt. Den europæiske onlineplatform bør være gratis tilgængelig for forbrugerne, og den bør, hvis det er relevant, også kunne have plads til sælgere af istandsatte varer, købere af defekte varer til istandsættelse eller supplerende markedsbaserede instrumenter såsom lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer.

Det fremgår derudover af præambelbetragtning 26, at medlemsstaterne enten bør anvende den fælles onlinegrænseflade til oprettelse af deres nationale afsnit på den europæiske onlineplatform eller oprette eller opretholde, hvor det er relevant, nationale onlineplatforme, der opfylder kriterierne i direktivet. Når medlemsstaterne anvender den europæiske onlineplatform, bør det overlades til medlemsstaternes skøn, hvordan de udfylder de nationale afsnit, f.eks. ved selvregistrering, import af bulkdata fra eksisterende databaser med reparatørernes samtykke eller ved at gøre registrering betinget af forudgående godkendelse. Hvis medlemsstaterne finder det nødvendigt, bør de kunne fastsætte betingelser for adgang til de nationale afsnit, f.eks. opfyldelse af kriterier for erhvervsmæssige kvalifikationer eller dokumentation for overholdelse af gældende frivillige europæiske eller nationale kvalitetsstandarder for reparation. Sådanne betingelser bør være ikkeforskelsbehandlende og i overensstemmelse med EU-retten. Medlemsstater, der vælger at fastsætte adgangsbetingelser i deres nationale afsnit, bør have fordel af yderligere seks måneder til at gøre deres nationale afsnit operativt.

Efter Right to Repair-direktivets artikel 7, stk. 2, udvikler Kommissionen senest den 31. juli 2027 den fælles onlinegrænseflade til den europæiske onlineplatform. Den fælles onlinegrænseflade skal opfylde kravene i stk. 6 og være tilgængelig på alle officielle EU-sprog. Kommissionen sørger derefter for den tekniske vedligeholdelse af den fælles onlinegrænseflade.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 7, stk. 3, at medlemsstaterne anvender den fælles onlinegrænseflade, der er omhandlet i stk. 2, til deres nationale afsnit. Medlemsstater, der har mindst én national onlineplatform, uanset om den er offentlig eller privat, som dækker hele deres område, og overholder bestemmelserne i stk. 6, er imidlertid ikke forpligtet til at oprette et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform. I stedet skal den europæiske onlineplatform indeholde links til sådanne nationale onlineplatforme. Medlemsstaterne sørger for, at deres nationale onlineplatforme er operationelle senest den 31. juli 2027.

Det fremgår af præambelbetragtning 27, at nogle medlemsstater eller virksomheder har investeret ressourcer i udvikling af nationale onlineplatforme for at fremme reparation. Med henblik på at undgå at skabe uforholdsmæssig store administrative byrder og give mulighed for passende fleksibilitet bør medlemsstaterne også kunne vælge at opretholde en eksisterende national onlineplatform, der opfylder kravene i dette direktiv. Hvis en medlemsstat opretholder eller opretter en national onlineplatform, bør den ikke være

forpligtet til at oprette et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform eller til at udpege nationale kontaktpunkter. Det fremgår endvidere, at medlemsstaterne bør vælge mellem at oprette et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform eller oprette en national onlineplatform, der opfylder betingelserne i direktivet, og underrette Kommissionen herom senest den 31. juli 2026.

Det fremgår endvidere af præambelbetragtning 27, at nationale onlineplatforme vil være tilgængelige via et link fra den europæiske onlineplatform, hvis de er operationelle senest den 31. juli 2027. Onlineplatformene kan være private, offentlige eller offentlig-private partnerskaber.

Af præambelbetragtning 28 fremgår det bl.a., at den europæiske onlineplatform bør omfatte brugervenlige værktøjer til søgning efter reparatører i hver medlemsstat. Dette vil hjælpe forbrugerne med at vurdere og sammenligne fordelene ved forskellige leverandører af reparationstjenester og derved tilskynde forbrugerne til at vælge reparation.

Efter Right to Repair-direktivets artikel 7, stk. 4, kan medlemsstaterne udvide anvendelsesområdet for deres nationale afsnit på den europæiske onlineplatform eller, hvor det er relevant, deres nationale onlineplatform til ikke kun at omfatte reparatører, men også sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer.

Af præambelbetragtning 28 fremgår det bl.a., at den europæiske onlineplatform har til formål at lette søgningen efter reparationstjenester i relationer mellem virksomheder og forbrugere for at fremme bæredygtigt forbrug, men at medlemsstaterne bør kunne udvide anvendelsesområdet for deres nationale afsnit på den europæiske onlineplatform til også at omfatte sælgere af istandsatte varer, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer såsom reparationscaféeer.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 7, stk. 5, at det skal være gratis for forbrugerne at benytte de nationale afsnit og nationale onlineplatforme på den europæiske onlineplatform. Registreringen skal være frivillig for reparatører og, hvor det er relevant, sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, og købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer.

Af præambelbetragtning 31 fremgår det bl.a., at Kommissionen bør sikre, at den europæiske onlineplatform er lettilgængelig og gratis for forbrugerne.

Af præambelbetragtning 34 fremgår, at for at øge forbrugernes bevidsthed om den europæiske onlineplatform bør Kommissionen og medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger, f.eks. ved at anføre den europæiske onlineplatform på relaterede nationale websteder eller gennemføre kommunikationskampagner.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 8, at Kommissionen nedsætter en ekspertgruppe, der består af repræsentanter for alle medlemsstaterne, og som har en repræsentant for Kommissionen som formand. Det fremgår endvidere, at ekspertgruppen har til opgave at rådgive Kommissionen om udformningen og funktionen af den europæiske onlineplatform og dens nationale afsnit.

Det fremgår af præambelbetragtning 29, at medlemsstaterne bør udpege en repræsentant til at være en del af en ekspertgruppe, der nedsættes af Kommissionen, og som skal rådgive om den europæiske onlineplatforms udformning og funktion med henblik på at lette koordineringen mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

2.6.2.2. Krav til nationale afsnit og nationale onlineplatforme

Right to Repair-direktivets artikel 7, stk. 6, litra a-h, indeholder en række krav, som de nationale afsnit og de nationale onlineplatforme skal leve op til. Således fremgår af bestemmelsen, at de nationale afsnit, der anvender den fælles onlinegrænseflade, og de nationale onlineplatforme skal:

- Omfatte søgefunktioner vedrørende varer, reparationstjenesternes beliggenhed, herunder en kortbaseret funktion, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, reparationsbetingelser, herunder den tid, der er nødvendig for at gennemføre reparationen, tilgængeligheden af midlertidige erstatningsvarer og det sted, hvor forbrugeren overdrager varerne med henblik på reparation, tilgængelighed af og betingelser for tilknyttede tjenesteydelser, herunder fjernelse, installation og transport, der tilbydes af reparatører, og gældende europæiske eller nationale kvalitetsstandarder for reparation (litra a),
- hvor det er relevant, indeholde en søgefunktion til at finde sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer (litra b),
- gøre det muligt for forbrugerne at anmode om det europæiske reparationsoplysningsskema fra reparatører, der tilbyder dette (litra c),

- gøre det muligt for reparatører regelmæssigt at ajourføre kontaktoplysninger og tjenester (litra d),
- give reparatørerne mulighed for at angive, om de overholder gældende EU-kvalitetsstandards eller nationale kvalitetsstandards (litra e),
- muliggøre tilgængelighed via nationale websteder, der er forbundet med den fælles digitale portal, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 (SDG-forordningen) (litra f),
- sikre tilgængelighed for personer med handicap (litra g), og
- stille kontaktformularer til rådighed for brugerne til indberetning af tekniske problemer i forbindelse med den europæiske onlineplatforms funktion samt unøjagtigheder vedrørende oplysninger fra reparatører og, hvor det er relevant, fra sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer (litra h).

Af præambelbetragtning 31 fremgår det bl.a., at den europæiske onlineplatform bør give forbrugerne mulighed for at finde passende reparationstjenester til deres defekte varer og, hvor det er relevant, sælgere af istandsatte varer, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer såsom reparationscaféer. Forbrugerne bør kunne bruge søgefunktioner til at filtrere på forskellige elementer såsom varekategorier, tilgængelighed af midlertidige erstatningsvarer, kvalitetsindikatorer og eventuelle betingelser for reparation, herunder reparatørens placering og muligheden for grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det fremgår desuden af præambelbetragtning 31, at den europæiske onlineplatform også bør være tilgængelig for sårbare forbrugere, herunder personer med handicap, i overensstemmelse med gældende EU-ret vedrørende tilgængelighed.

Af præambelbetragtning 32 fremgår det, at søgefunktionen baseret på varer kan henvise til varetypen eller -mærket. Eftersom reparatører ikke kan få kendskab til den konkrete defekt, før der er indgivet en anmodning om reparation, er det tilstrækkeligt, at de på den europæiske onlineplatform giver generelle oplysninger om de vigtigste elementer i deres reparationstjenester for at sætte forbrugerne i stand til at beslutte, om de vil have den pågældende vare repareret, navnlig den gennemsnitlige tid til at foretage reparation, tilgængeligheden af midlertidige erstatningsvarer, det sted, hvor forbrugeren overdrager varerne med henblik på reparation, og tilgængeligheden af tilknyttede tjenesteydelser.

Det fremgår endvidere af præambelbetragtning 32, at reparatører og, hvor det er relevant, sælgere af istandsatte varer, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer såsom reparationscaféer bør tilskyndes til regelmæssigt at ajourføre deres oplysninger på den europæiske onlineplatform. For at opbygge forbrugernes tillid til de reparationstjenester, der er tilgængelige på den europæiske onlineplatform, bør reparatører kunne påvise, at de overholder visse reparationsstandarder.

Af præambelbetragtning 33 fremgår det, at for at gøre det lettere at få adgang til det europæiske reparationsoplysningsskema bør den europæiske onlineplatform give forbrugerne mulighed for direkte at anmode reparatøren om dette skema via den europæiske onlineplatform, hvor reparatøren frivilligt gør dette skema tilgængeligt.

2.6.2.3. Nationalt kontaktpunkt

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 9, stk. 1, at medlemsstaterne senest den 31. juli 2026 underretter Kommissionen om:

- Det nationale kontaktpunkt, som de har udpeget til den europæiske onlineplatform (litra a), eller
- de nationale onlineplatforme, som de har oprettet eller vil oprette i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3 (litra b).

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 9, stk. 2, at senest den 31. juli 2026 kan medlemsstaterne, der anvender de nationale afsnit af den europæiske onlineplatform i overensstemmelse med EU-retten, vedtage betingelser for adgangen til deres nationale afsnit med henblik på registrering for reparatører og, hvor det er relevant, sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse og lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer. Det fremgår endvidere, at disse betingelser navnlig kan indebære, at det nationale kontaktpunkt på forhånd skal godkende registreringen i det nationale afsnit, eller krav til erhvervsmæssige kvalifikationer. Disse medlemsstater underretter inden den 31. juli 2026 Kommissionen om eventuelle adgangsbetingelser, der er vedtaget.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 9, stk. 3, at medlemsstater, der anvender de nationale afsnit af den europæiske onlineplatform og anvender de betingelser, der er omhandlet i artikel 9, stk. 2, sikrer, at deres nationale afsnit er operationelt senest seks måneder efter den dato, hvor Kommissionen leverer den fælles onlinegrænseflade, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 9, stk. 4, at det nationale kontaktpunkt er ansvarligt for følgende opgaver:

- Give adgang til deres nationale afsnit med henblik på registrering for reparatører og, hvor det er relevant, sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer (litra a),
- sikre overholdelse af adgangsbetingelser, der er fastsat af medlemsstaterne i henhold til stk. 2 (litra b), og
- bistå Kommissionen med driften af de nationale afsnit af den europæiske onlineplatform (litra c).

Af præambelbetragtning 30 fremgår, at medlemsstaterne også bør udpege nationale kontaktpunkter, der er ansvarlige for opgaver i forbindelse med forvaltningen af deres nationale afsnit. Det fremgår endvidere af præambelbetragtning 30, at nationale kontaktpunkter, der er udpeget af medlemsstaterne, bør, hvor det er relevant, overvåge dataene i det nationale afsnit med henblik på at opdage, identificere og fjerne ugyldige oplysninger i overensstemmelse med EU-retten.

Right to Repair-direktivets artikel 9 skal i øvrigt ses i sammenhæng med direktivets artikel 7 om en europæisk onlineplatform og nationale onlineplatforme for reparation. Der henvises herom til pkt. 2.6.2.1 og 2.6.2.2 ovenfor.

2.6.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er ikke i dag i dansk ret regler om en fælles europæisk eller national onlineplatform til brug for formidling af reparationstjenester, eller om et nationalt kontaktpunkt, jf. pkt. 2.6.1.

Som det fremgår af pkt. 2.6.2, indebærer Right to Repair-direktivets artikel 7 en forpligtelse for medlemsstaterne vedrørende en onlineplatform for reparationstjenester. Det drejer sig om forpligtelser i forhold til enten at drifte og vedligeholde et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform, der oprettes af Kommissionen, eller om at forbinde en national onlineplatform for reparationstjenester, der driftes og vedligeholdes nationalt, til den europæiske onlineplatform. Medlemsstaterne kan således vælge mellem at opfylde denne forpligtelse ved enten at anvende et nationalt afsnit på den

europæiske onlineplatform, eller ved at forbinde en eventuel eksisterende – eller en til lejligheden oprettet – national onlineplatform til den europæiske.

Som det også fremgår af pkt. 2.6.2, indebærer Right to Repair-direktivet i forhold til onlineplatformen for reparationsydelser en række valgmuligheder. Det drejer sig bl.a. om, at medlemsstaterne kan udvide anvendelsesområdet for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform til ikke kun at omfatte reparatører, men også sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer. Derudover kan medlemsstaterne bl.a. også vælge at fastsætte betingelser for registrering af reparatører m.v. på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform.

Det foreslås på den baggrund, at der med den foreslåede § 16 gives justitsministeren bemyndigelse til at vælge mellem at anvende et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform eller forbinde en national onlineplatform for reparationstjenester, der driftes og vedligeholdes nationalt og i den forbindelse fastsætte nærmere regler om en national onlineplatform, om det nationale kontaktpunkt til den europæiske onlineplatform for reparationstjenester og det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester. Der vil bl.a. kunne fastsættes regler om krav, som en operatør skal opfylde for at oprette og drive en national onlineplatform for reparationstjenester eller for at udgøre det nationale kontaktpunkt vedrørende den europæiske onlineplatform for reparationstjenester eller varetage driften af det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Der vil ligeledes kunne fastsættes bestemmelser vedrørende udformning, drift og vedligeholdelse af en national onlineplatform for reparationstjenester eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Der vil endvidere kunne fastsættes regler om betingelser og godkendelsesprocedurer for registrering på en national onlineplatform eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Endelig vil der kunne fastsættes regler om anvendelsesområde for den nationale onlineplatform for reparationstjenester eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Således vil bemyndigelsen kunne udnyttes til at beslutte, om de valgmuligheder, der følger af Right to Repair-direktivets artikel 7 og 9, vil skulle udnyttes.

Valgmuligheden i direktivets artikel 7 angår muligheden for at udvide anvendelsesområdet for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform eller en national onlineplatform til ikke kun at omfatte reparatører, dvs. udbud af reparationsydelser, men også til at omfatte sælgere af istandsatte varer og/eller købere af defekte varer til istandsættelse. Valgmuligheden i

direktivets artikel 9 angår mulighed for at fastsætte betingelser for bl.a. registrering af reparatører m.v. på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform.

Der vil således – når der er taget stilling til, om Danmarks forpligtelser vedrørende en onlineplatform for reparationstjenester skal opfyldes via en national onlineplatform eller ved at anvende den europæiske onlineplatform og i så fald drifte et nationalt afsnit – kunne fastsættes nærmere regler herom. Om der vil skulle fastsættes regler, og i givet fald hvilke regler, vil afhænge af den valgte løsning.

Det er Justitsministeriets umiddelbare forventning, at den europæiske onlineplatform vil blive anvendt til opfyldelse af Danmarks forpligtelse efter Right to Repair-direktivets artikel 7 navnlig for at minimere byrderne for erhvervslivet mest muligt. Frem mod direktivets implementeringsfrist vil det således i givet fald skulle fastlægges nærmere, hvordan det nationale afsnit på platformen vil skulle driftes.

Der vil senest den 31. juli 2026 blive givet Kommissionen meddelelse om, hvorvidt der vil blive oprettet et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform eller oprettet en national onlineplatform, om hvem der skal fungere som nationalt kontaktpunkt for et nationalt afsnit samt om eventuelle betingelser for registrering af reparatører m.v. på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform.

Der henvises til lovforslagets § 16 og bemærkningerne hertil.

2.7. Tilsyn, håndhævelse og sanktioner

2.7.1. Gældende ret

Dansk ret indeholder som nævnt ikke bestemmelser om et standardiseret reparationsoplysningsskema, jf. pkt. 2.3.1, om reparationsforpligtelse uden for sælgers køberetlige mangelsansvar, jf. pkt. 2.4.1, samt om oplysningspligt vedrørende reparationsforpligtelsen, jf. pkt. 2.5.1.

Der findes af den årsag heller ikke bestemmelser vedrørende håndhævelse og sanktioner, for så vidt angår disse pligter, der følger af Right to Repair-direktivet.

Forbrugerombudsmanden fører i dag tilsyn med erhvervsdrivendes overholdelse af forbrugerbeskyttende regler, bl.a. markedsføringsloven,

forbrugeraftaleloven og aftaleloven. Forbrugerombudsmandens tilsyn føres efter markedsføringslovens regler og indebærer, at Forbrugerombudsmanden er underlagt et forhandlingsprincip. Forbrugerombudsmanden vejleder om de regler, Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med, f.eks. ved at udsende vejledninger på konkrete områder og ved at afgive forhåndsbeskeder. Derudover kan Forbrugerombudsmanden også udstede retningslinjer efter forhandling med branchen. Forbrugerombudsmanden kan endvidere indbringe overtrædelser for retten, herunder med påstand om forbud og påbud. Forbrugerombudsmanden kan forfølge strafbare overtrædelser og møder på anklagemyndighedens vegne i straffesager om overtrædelser af den lovgivning, Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med.

2.7.2. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

2.7.2.1. Håndhævelse

Direktivets artikel 11 indeholder bestemmelser vedrørende håndhævelse af direktivet.

Det fremgår af artikel 11, stk. 1, at medlemsstaterne skal sørge for, at der findes effektive og tilstrækkelige midler til at sikre, at direktivet overholdes.

Det fremgår videre af artikel 11, stk. 2, at de i stk. 1 omhandlede midler skal omfatte bestemmelser, der giver ét eller flere organer, som fastsat i national ret, mulighed for i henhold til national ret at indbringe en sag for domstolene eller de kompetente administrative organer i medlemsstaten for at sikre, at de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivet anvendes. Der kan være tale om ét af følgende organer:

- Offentlige organer og disses repræsentanter (litra a),
- organisationer, der har en legitim interesse i at beskytte forbrugere eller miljøet (litra b), eller
- faglige organisationer, der har en legitim interesse i at indbringe en sag (litra c).

Af præambelbetragtning 39 fremgår det, at håndhævelsesbestemmelserne i Right to Repair-direktivet ikke berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 (gruppesøgsmålsdirektivet).

2.7.2.2. Sanktioner

Direktivets artikel 15 indeholder en pligt for medlemsstaterne til at fastsætte regler om sanktioner.

Det fremgår af direktivets artikel 15, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af artikel 4, 5 og 6 (om det europæiske reparationsoplysningsskema, fabrikanters m.v. reparationsforpligtelse og oplysningspligt vedrørende reparationsforpligtelsen), og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Det fremgår endvidere, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkninger. Medlemsstaterne skal senest den 31. juli 2026 give Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og underretter den straks om senere ændringer, der berører dem.

Dertil fremgår det af præambelbetragtning 37, at det er nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til Right to Repair-direktivet, og sikrer, at de håndhæves. Det fremgår af præambelbetragtning 37 – på samme måde som direktivets artikel 15 – at sanktionerne bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I medfør af markedsføringslovens § 3 om god markedsføringsskik har Forbrugerombudsmanden kompetence til at gribe ind over for overtrædelser af de civilretlige forbrugerbeskyttende regler.

Med det formål at sikre en korrekt gennemførelse af direktivets artikel 11 foreslås det at indsætte en bestemmelse, hvorefter Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med, om fabrikanter, og hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører, overholder de forpligtelser, der er fastsat ved lov om reparation af varer.

Det foreslås endvidere, at tilsynet vil skulle føres efter markedsføringslovens regler, i lighed med hvad der gælder i forhold til Forbrugerombudsmandens allerede gældende tilsyns- og håndhævelseskompetence efter forbrugerbeskyttende regler. Dette indebærer bl.a., at Forbrugerombudsmanden skal kunne meddele påbud og forbud efter de samme bestemmelser i

markedsføringsloven. Den foreslåede tilsynsbestemmelse er en kodificering af Forbrugerombudsmandens allerede gældende tilsyns- og håndhævelseskompetence, og ændrer ikke på Forbrugerombudsmandens generelle tilsynsadsang i medfør af kravet om, at erhvervsdrivende opfylder kravet om god markedsføringsskik, som fastslået af Højesteret i UfR 2013.2941 H. Forslaget skyldes behovet for at tydeliggøre Forbrugerombudsmandens allerede gældende kompetence i dansk lovgivning af hensyn til at sikre korrekt direktivimplementering.

Forslaget indebærer, at Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om reparation af varer vil være underlagt reglerne i markedsføringsloven, herunder et forhandlingsprincip (markedsføringslovens § 28), og at Forbrugerombudsmanden får mulighed for at indbringe visse sager for retten, herunder om forbud og påbud (markedsføringslovens § 32, stk. 1, jf. § 24, stk. 1), ligesom Forbrugerombudsmanden vil kunne nedlægge foreløbige forbud (markedsføringslovens § 32, stk. 2-5) og meddele administrative påbud (markedsføringslovens § 28, stk. 2). Der vil bl.a. også være mulighed for, at Forbrugerombudsmanden kan udstede retningslinjer (markedsføringslovens § 29), indhente tilsagn (markedsføringslovens § 28, stk. 1) og afgive forhåndsbeskeder (markedsføringslovens § 30).

Der henvises til lovforslagets § 17 og bemærkningerne hertil.

Efter Right to Repair-direktivets sanktionsbestemmelse i artikel 15 bør sanktionerne være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Med henblik på at sikre korrekt direktivimplementering foreslås det, at overtrædelse af de foreslåede bestemmelser i §§ 4-15, vil kunne straffes med bøde efter reglerne i markedsføringsloven. Herudover foreslås det i overensstemmelse med markedsføringslovens § 37, stk. 11, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Sanktionerne for overtrædelse af de pågældende bestemmelser i lov om reparation af varer vil dermed svare til, hvad der allerede gælder i dag for så vidt angår lignende forbrugerbeskyttende regelsæt. Derved sikres ensartethed i forhold til andre forbrugerbeskyttende regler, herunder markedsføringsloven.

Der henvises til lovforslagets § 18 og bemærkningerne hertil.

2.8. Forbrugeroplysninger

2.8.1. Gældende ret

Der findes i dansk ret i dag ingen regler om oplysning om forbrugerrettigheder for så vidt angår reparation af varer.

Forordning (EU) 2018/1724 om Single Digital Gateway (SDG-forordningen) har til formål at gøre det lettere for EU-borgere og -virksomheder at søge information og betjene sig selv digitalt i det indre marked. I medfør af SDG-forordningen er der oprettet en fælles – dvs. på EU-niveau – digital portal, Your Europe, som via en søgefunktion fungerer som opslagsværk for nationale portaler, der giver online adgang til information, administrative procedurer og bistandstjenester, som borgere eller virksomheder i Den Europæiske Union (EU) kan få brug for, når de bor, har boet eller planlægger at bo eller driver virksomhed i en anden EU-medlemsstat.

SDG-forordningen er i Danmark bl.a. implementeret via portalerne LifeInDenmark.dk og BusinessInDenmark.dk. Derudover er NyIDanmark.dk også knyttet op til den fælles digitale portal.

LifeInDenmark.dk indeholder borgerrettet information og er en praktisk guide til udenlandske borgere, herunder EU-borgere, og indeholder bl.a. oplysninger vedrørende sundhedssystemet, flytning, uddannelse m.v. LifeInDenmark.dk er den engelske pendant til borger.dk. Derudover indeholder siden en række oplysninger om rettigheder, bl.a. forbrugerrettigheder. Det drejer sig herunder om køberetlige regler og regler om reklamation, hvor man kan finde oplysninger om reklamationsfristens længde, og hvad man kan gøre, hvis den vare, man har købt, lider af en mangel.

BusinessInDenmark.dk er virksomhedsrettet og indeholder relevante informationer og oplysninger vedrørende nationale regler om f.eks. SKAT og moms, feriepenge, sikkerhedsforskrifter m.v.

Siden LifeInDenmark.dk driftes af Digitaliseringsstyrelsen, og BusinessInDenmark.dk driftes af Erhvervsministeriet.

NyIDanmark.dk er en officiel portal for udlændinge, der ønsker at besøge, bo eller arbejde i Danmark eller Grønland, og som bl.a. indeholder oplysninger om opholdstilladelse, herunder hvordan man ansøger, og hvilke

kriterier der skal opfyldes m.v. NyIDanmark.dk driftes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

På nationalt niveau driver Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen under Erhvervsministeriet den offentlige forbrugerportal forbrug.dk. Forbrug.dk indeholder bl.a. oplysninger om forbrugerrettigheder efter købeloven, f.eks. reklamationsret, samt afsnit om andre relevante forbrugerrettigheder. Afsnittet vedrørende reklamationsret vejleder bl.a. om mangelsbegrebet og de misligholdelsesbeføjelser, som er tillagt forbrugeren efter købeloven i tilfælde af, at salgsgenstanden lider af en mangel.

2.8.2. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 12, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at forbrugere har adgang til oplysninger om forbrugerrettigheder i henhold til Right to Repair-direktivet og om midlerne til at håndhæve disse rettigheder, herunder på nationale websteder, der er forbundet med den fælles digitale portal, der er oprettet ved forordning (EU) 2018/1724 (SDG-forordningen).

2.8.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Right to Repair-direktivets artikel 12 indebærer en pligt for medlemsstaterne til at træffe passende foranstaltninger vedrørende forbrugeroplysning, jf. pkt. 2.9.2. Det er i artikel 12 forudsat, at foranstaltninger til at sikre, at forbrugere har adgang til oplysninger om forbrugerrettigheder, der følger af Right to Repair-direktivet, og om midlerne til håndhævelse af disse rettigheder, skal ske på nationale websteder, der er forbundet med den fælles digitale portal, der er oprettet ved SDG-forordningen.

Der findes i Danmark tre nationale websteder, der er forbundet med den fælles EU digitale portal. Det drejer sig om LifeInDenmark.dk, BusinessInDenmark.dk og NyIDanmark.dk, jf. pkt. 2.9.1. Det fremgår af pkt. 2.9.1, at LifeInDenmark.dk er borgerrettet og bl.a. indeholder oplysninger om forbrugerrettigheder, herunder om forbrugers reklamationsret efter købeloven.

Med henblik på at opfylde forpligtelsen vedrørende forbrugeroplysning i Right to Repair-direktivets artikel 12 er det forventningen, at der vil blive oprettet en engelsksproget side på LifeInDenmark.dk. Det er endvidere forventningen, at siden i overensstemmelse med direktivet vil indeholde oplysning til forbrugerne om rettigheder i henhold til lov om reparation af varer og om lovens regler om håndhævelse af disse rettigheder. Siden på LifeInDenmark.dk vil skulle opmærkes, så den fremgår ved søgninger i den fælles digitale portal med henblik korrekt opfyldelse af forpligtelsen i Right to Repair-direktivets artikel 12, så borgere vil kunne finde vej til denne side på LifeInDenmark.dk via Your Europe-portalen.

Det er endvidere forventningen, at der – ligesom det er tilfældet for så vidt angår oplysninger om f.eks. forbrugerens køberetlige rettigheder – på forbrug.dk vil være information om de forbrugerrettigheder, der følger af lov om reparation af varer samt oplysning om håndhævelse af disse rettigheder. Forbrug.dk er dog ikke forbundet med den fælles digitale portal, og dette vil således være forbrugerrettet information på national basis.

2.9. Foranstaltninger til fremme af reparation

2.9.1. Gældende ret

Der er i dag foretaget tiltag til fremme af reparation for så vidt angår hårde hvidevarer i ligningsloven.

Ved Aftale om finansloven for 2025, som regeringen indgik den 22. november 2024 med Socialistisk Folkeparti og Radikale Venstre, blev det bl.a. besluttet at indføre et grønt håndværkerfradrag og udvide det eksisterende servicefradrag. Det fremgår af aftalen, at regeringen og aftalepartierne er enige om, at puljen til fremme af reparationer og cirkulær økonomi, der blev afsat i Aftale om Finanslov for 2024 mellem regeringen, Socialistisk Folkeparti, Danmarksdemokraterne, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti, Alternativet og Nye Borgerlige, skulle udmøntes ved at udvide det eksisterende servicefradrag til også at gælde reparation af hårde hvidevarer i hjemmet fra og med 2025 til og med 2027.

Udvidelsen af det eksisterende servicefradrag til også at gælde reparation af hårde hvidevarer i hjemmet sker med henblik på at fremme reparationer og cirkulær økonomi.

Aftalen blev udmøntet ved § 1 i lov nr. 95 af 4. februar 2025 om ændring af ligningsloven og lov om registrering af køretøjer.

2.9.2. Europa-Parlaments og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 13, stk. 1, at medlemsstaterne skal træffe mindst én foranstaltning til fremme af reparation.

Det fremgår af artikel 13, stk. 2, at senest den 31. juli 2029 giver medlemsstaterne Kommissionen meddelelse om én eller flere foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 1. Kommissionen offentliggør oplysninger om de foranstaltninger, som medlemsstaterne har givet meddelelse om.

Det fremgår af præambelbetragtning 36, at sådanne foranstaltninger kan være af finansiell eller ikkefinansiell karakter. Foranstaltninger af ikkefinansiell karakter kan omfatte oplysningskampagner, støtte til lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer ved hjælp af direkte midler såsom tilvejebringelse af plads til reparationsværksteder eller mødesteder, f.eks. i medborgerhuse eller kulturcentre. Foranstaltninger af finansiell karakter kan f.eks. tage form af reparationsvouchere, reparationsfonde, støtte til eller oprettelse af lokale eller regionale onlineplatforme for reparation, tilrettelæggelse eller finansiering af uddannelsesprogrammer med henblik på at erhverve særlige færdigheder inden for reparation samt skattemæssige foranstaltninger.

Det fremgår endvidere af præambelbetragtning 36, at i forbindelse med skattemæssige foranstaltninger, hvor det er relevant, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med bilag III til Rådets direktiv 2006/112/EF (direktiv om det fælles merværdiafgiftssystem), hvor det er hensigtsmæssigt, vælge at indføre en nedsat momssats for levering af tjenester til reparation af husholdningsapparater, sko og lædervarer, beklædningsgenstand og linned, herunder reparation og ændring. Derudover kan Kommissionen i den forbindelse overveje at fremsætte et forslag om ændring af bilag III til direktiv om det fælles merværdiafgiftssystem, hvis det er relevant.

Af præambelbetragtning 36 fremgår derudover, at disse foranstaltninger træffes på nationalt, regionalt eller lokalt plan. For at lette udvekslingen af bedste praksis bør medlemsstaterne underrette Kommissionen om én eller

flere foranstaltninger, der er truffet for at fremme reparation. Kommissionen bør gøre oplysninger om sådanne foranstaltninger offentligt tilgængelige.

2.9.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af pkt. 2.9.2, skal medlemsstaterne træffe mindst én foranstaltning til fremme af reparation, hvilket kan omfatte foranstaltninger af både finansiell og ikkefinansiell karakter. Som eksempel på en foranstaltning af finansiell karakter er skattemæssige foranstaltninger nævnt.

Som det fremgår af pkt. 2.9.1, er der i § 1 i lov nr. 95 af 4. februar 2025 om ændring af ligningsloven og lov om registrering af køretøjer sket en udvidelse af servicefradraget efter § 8 V, til også at gælde reparation af hårde hvidevarer i hjemmet fra og med 2025 til og med 2027 med henblik på at fremme reparation af varer og cirkulær økonomi. Således er der allerede fra dansk side foretaget én foranstaltning til fremme af reparation.

Medlemsstaterne skal ifølge Right to Repair-direktivets artikel 13, stk. 2, senest den 31. juli 2029 give Kommissionen meddelelse om én eller flere foranstaltninger, der er truffet i henhold til direktivets artikel 13, stk. 1.

2.10. Ændringer i varedirektivet og konsekvenserne heraf

Med Right to Repair-direktivets artikel 16 foretages en række ændringer i direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (varedirektivet). Varedirektivet er i dansk ret implementeret i købeloven, der fastsætter regler for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom, jf. købelovens § 1 a, stk. 1. Købeloven indeholder bl.a. regler om købers misligholdelsesbeføjelser, når en vare lider af en mangel.

2.10.1. Varens overensstemmelse (artikel 16 om ændring af varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d)

2.10.1.1. Gældende ret

Det fremgår af købelovens § 1 a, stk. 2, at §§ 72-87 kun gælder i forbrugerkøb. Købelovens §§ 75 a-77 a, der således kun gælder i forbrugerkøb, indeholder bestemmelser om salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen, og således også om hvornår salgsgenstanden lider af en mangel.

Efter købelovens § 75 a, skal sælgeren levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder kravene i §§ 75 b-75 e, jf. dog § 77. Det drejer sig om subjektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med købsaftalen i købelovens § 75 b, herunder at salgsgenstanden bl.a. skal svare til den beskrivelse, art, type, mængde og kvalitet, som fremgår af aftalen, og være egnet til ethvert særligt formål, som køberen ønsker, at den skal kunne anvendes til, som køberen har gjort sælgeren bekendt med senest på tidspunktet for aftalens indgåelse, og som sælgeren har accepteret m.v. Derudover drejer det sig om objektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med købsaftalen i købelovens § 75 c, herunder at salgsgenstanden bl.a. skal være egnet til de formål, som genstande af samme type normalt vil blive anvendt, være af den kvalitet og svare til den beskrivelse, der gælder for en prøve, model, prøveversion eller forhåndsvisning, leveres med eventuelt tilbehør samt svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, der er sædvanlige for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente.

Bestemmelsen i købelovens § 75 c angår som nævnt de objektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen, dvs. de minimumskrav som gælder, medmindre der er indgået en specifik og særskilt aftale om fravigelse af kravene på et eller flere bestemte punkter, jf. bemærkningerne til købelovens § 75 c, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 223 som fremsat, side 94.

Det fremgår af købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, at salgsgenstanden skal svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og sikkerhed, der er sædvanlige for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente under hensyn til salgsgenstandens art og offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning, jf. dog stk. 2.

Købelovens § 75 d omhandler aftaler, som angår digitalt indhold, digitale tjenester eller varer med digitale elementer, og købelovens § 75 e vedrører mangler som følge af forkert installation af salgsgenstanden.

2.10.1.2. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Det fremgår af Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 1, at varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, ændres. Efter den nuværende bestemmelse i varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, fremgår det, at varen – udover at opfylde de subjektive krav til overensstemmelse – skal svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet og sikkerhed, der er sædvanlige for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til varens art og eventuelle offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller andre personer i tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning.

Ændringen af varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, indebærer at bestemmelsen nyaffattes. Indholdsmæssigt indebærer ændringen, at der efter »holdbarhed« indsættes »reparationsmuligheder«. Ændringen medfører således, at reparationsmuligheder også skal tages i betragtning ved vurdering af de objektive krav til varens overensstemmelse med aftalen.

Varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, er gennemført ved købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4.

2.10.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af pkt. 2.10.1.2 ovenfor, ændrer Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 1, varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, således at denne bestemmelse nyaffattes.

Varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, er gennemført ved købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, der i det væsentligste svarer til den nævnte bestemmelse i varedirektivet.

Det foreslås på baggrund af ændringen i varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d, at ændre købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, i overensstemmelse hermed således, at der i bestemmelsen efter »holdbarhed« indsættes »reparationsmuligheder«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at tilstedeværelsen af reparationsmuligheder for den pågældende salgsgenstand fremover også vil skulle indgå i vurderingen af, hvorvidt salgsgenstanden er i overensstemmelse med aftalen.

Der henvises til lovforslagets § 20, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.10.2. Forlængelse af sælgers ansvarsperiode (artikel 16 om ændring af varedirektivets artikel 10)

2.10.2.1. *Gældende ret*

Det fremgår af købelovens § 81, stk. 1, at vil køberen påberåbe sig en mangel, skal køberen give sælgeren meddelelse herom inden for rimelig tid, efter at køberen har opdaget manglen. I modsat fald taber køberen retten til at påberåbe sig manglen. Meddelelse givet inden to måneder efter, at køberen opdagede manglen, er altid rettidig.

Det fremgår af købelovens § 83, stk. 1, at hvis køberen ikke inden to år efter salgsgenstandens overgivelse til ham har meddelt sælgeren, at han vil påberåbe sig en mangel, kan han ikke senere gøre den gældende, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Herudover indeholder købelovens § 83, stk. 2 og 3, regler om reklamationsfrist i forhold til digitalt indhold eller en digital tjeneste. Det fremgår af købelovens § 83, stk. 2, at når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, udløber fristen efter stk. 1, for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, tidligst ved udløbet af leveringsperioden ved varer med digitale elementer og 2 måneder efter udløbet af leveringsperioden i andre tilfælde. Det fremgår af købelovens § 83, stk. 3, at når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres ved en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer, herunder ved varer med digitale elementer, udløber fristen efter stk. 1 tidligst ved udløbet af den periode, der er nævnt i § 75 d, stk. 1, nr. 2, for så vidt angår mangler som nævnt i § 75 d.

Der gælder således efter købeloven som udgangspunkt en toårig reklamationsfrist, der regnes fra overgivelse af salgsgenstanden til køberen – medmindre der er tale om digitalt indhold eller en digital tjeneste – forudsat at sælgeren ikke har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed. Reklamationsfristen er den periode, som køberen har til over for sælgeren at gøre gældende, at salgsgenstanden led af en mangel på det tidspunkt, hvor salgsgenstanden blev overdraget til køberen – uanset om manglen først viser sig senere.

Bestemmelsen i købelovens § 83 gennemfører varedirektivets artikel 10, stk. 1 og 2, og direktivet om digitalt indholds artikel 11, stk. 2 og 3, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 223 som fremsat, side 120.

2.10.2.2. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Efter Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra a, ændres varedirektivet således, at der i varedirektivets artikel 10 indsættes et nyt stykke 2a, hvormed det fastsættes, at hvis afhjælpning i overensstemmelse med varedirektivets artikel 13, stk. 2, finder sted med henblik på at bringe varerne i overensstemmelse, forlænges ansvarsperioden én gang med tolv måneder.

Det fremgår af varedirektivets artikel 13, stk. 2, at for at få varen bragt i overensstemmelse kan forbrugeren vælge mellem afhjælpning og omlevering, medmindre den valgte beføjelse ville være umulig eller i forhold til den anden beføjelse ville påføre sælgeren udgifter, der ville være uforholdsmæssigt store under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi varen ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 40, at for at tilskynde forbrugerne til at vælge afhjælpning med henblik på at bringe varer i overensstemmelse inden for sælgerens ansvar og således for at fremme reparation, hvor forbrugeren vælger afhjælpning for at bringe varen i overensstemmelse, bør varedirektivet ændres med henblik på at forlænge ansvarsperioden med 12 måneder, som bør lægges til den resterende ansvarsperiode for varen.

Af præambelbetragtning 40 fremgår videre, at denne forlængelse bør gælde én gang. Medlemsstaterne kan dog tilskynde yderligere til reparation ved at fastsætte yderligere forlængelser af sælgerens ansvar, hvis reparation finder sted igen. Det fremgår videre, at i overensstemmelse med varedirektivet bør sælgeren, hvis forlængelsen af ansvarsperioden finder anvendelse, være ansvarlig for enhver manglende overensstemmelse, der forelå på leveringstidspunktet, og som konstateres inden for varens resterende ansvarsperiode, herunder forlængelsen. Forlængelsen af ansvarsperioden bør ikke berøre forbrugernes rettigheder i henhold til varedirektivet.

Efter Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra b, ændres varedirektivet således, at varedirektivets artikel 10, stk. 3, nyaffattes. Efter den ændrede bestemmelse kan medlemsstaterne opretholde eller indføre længere frister end de frister, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 2a. Ændringen indebærer, at medlemsstaterne kan forlænge ansvarsperioden som omtalt i det nyindsatte stk. 2a yderligere udover de tolv måneder, som angivet i bestemmelsen.

Efter Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra c, ændres varedirektivet således, at der indsættes et nyt stykke 5a i varedirektivets artikel 10. Heraf fremgår det, at medlemsstater, som i overensstemmelse med stk. 3 eller 5 ikke fastsætter frister for sælgerens ansvar eller kun fastsætter en forældelsesfrist for beføjelserne, kan fravige stk. 2a, forudsat at de sikrer, at sælgerens ansvar eller forældelsesfristen for beføjelser i tilfælde af afhjælpning mindst svarer til tre år.

2.10.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af pkt. 2.10.2.1 ovenfor indsættes der med Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra a, et nyt stk. 2a i varedirektivets artikel 10, hvorefter reklamationsfristen forlænges med 12 måneder i de tilfælde, hvor der foretages afhjælpning ved reparation.

Varedirektivets artikel 10 er bl.a. gennemført i købelovens § 83. For at implementere det nye stk. 2a i varedirektivet, foreslås det, at der i købelovens § 83 indsættes et nyt stk. 4. I overensstemmelse med det nye stk. 2a i varedirektivets artikel 10, vil den nye bestemmelse i købelovens § 83 indebære, at hvis en mangel ved salgsgenstanden udbedres ved afhjælpning, jf. købelovens § 78 a, forlænges reklamationsfristen i § 83, stk. 1, 1. pkt., én gang med tolv måneder.

Med den foreslåede ændring gennemfører købelovens § 83, stk. 4, varedirektivets artikel 10, stk. 2a.

Det fremgår af pkt. 2.10.2.1 ovenfor, at Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra b, nyaffatter varedirektivets artikel 10, stk. 3, hvorefter medlemsstaterne kan fastsætte længere reklamationsfrister, herunder forlænge reklamationsfristen udover de 12 måneder, når der foretages afhjælpning.

Med lovforslaget foreslås det, at muligheden for at forlænge reklamationsfristen i købelovens § 83, stk. 4, yderligere, udover hvad der følger af Right

to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra a, ikke udnyttes. Det skyldes, at det vurderes, at varedirektivet allerede sikrer et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, at direktivet balancerer hensynene til forbrugere og erhvervslivet, og at overimplementering efter omstændigheder vil kunne pålægge erhvervslivet unødige byrder.

Der henvises til lovforslagets § 20, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

Det fremgår af pkt. 2.10.2.1 ovenfor, at Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra c, indsætter et nyt stk. 5a i varedirektivets artikel 10, hvorefter medlemsstater, som i overensstemmelse med stk. 3 og 5, ikke fastsætter frister for sælgerens ansvar eller kun fastsætter en forældelsesfrist for beføjelserne, kan fravige artikel 10, stk. 2a, hvis medlemsstaterne sikrer, at sælgerens ansvar eller forældelsesfristen for beføjelser i tilfælde af afhjælpning mindst svarer til tre år.

Det er Justitsministeriets vurdering, at indsættelsen af stk. 5a i varedirektivets artikel 10, ikke er relevant for Danmark. Det skyldes, at muligheden for at fastsætte eller opretholde frister som beskrevet i varedirektivets artikel 10, stk. 3 og 5, ikke er udnyttet i danske ret. Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, litra c, hvorved der indsættes et stk. 5a i varedirektivets artikel 10 afstedkommer derfor ikke ændringer af dansk ret.

2.10.3. Købers ret til afhjælpning og omlevering (artikel 16 om ændring af varedirektivets artikel 13 og 14)

2.10.3.1. Gældende ret

Det fremgår af købelovens § 76, stk. 1, at der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, hvis sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft betydning for køberens bedømmelse af salgsgenstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende. Bestemmelsen medfører således en pligt for sælger til at oplyse køberen om forhold, der kan have betydning for køberens bedømmelse af salgsgenstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende. Således knytter bestemmelsen og oplysningspligten heri sig til mangelsvurderingen. Købeloven indeholder ikke i dag en særskilt pligt for sælger til at oplyse køberen om dennes misligholdelsesbeføjelser i tilfælde af en mangel.

Efter købelovens § 78, stk. 1, har køberen en række misligholdelsesbeføjelser, hvis salgsgenstanden lider af en mangel. Dette indebærer ret til

afhjælpning, omlevering, forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet efter reglerne i §§ 78 a-78 e.

Købelovens § 78 gennemfører varedirektivets artikel 9 og artikel 13, stk. 1, og direktivet om digitalt indholds artikel 10 og artikel 14, stk. 1, jf. Folketings Tidende 2020-21, tillæg A, L 223 som fremsat, side 109.

Efter købelovens § 78 a, stk. 1, kan køberen vælge mellem afhjælpning og omlevering jf. dog stk. 2, og 3. Efter købelovens § 78 a, stk. 2, 1. pkt., kan sælgeren afvise at foretage afhjælpning eller omlevering, hvis afhjælpning henholdsvis omlevering er umulig eller vil påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen. Ved levering af digitalt indhold og digitale tjenester kan sælgeren efter købelovens § 78 a, stk. 2, 2. pkt., vælge mellem afhjælpning og omlevering.

Det følger af købelovens § 78 a, stk. 3, at hvis både afhjælpning og omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til de omstændigheder, der er nævnt i købelovens § 78 a, stk. 2, kan sælgeren afvise såvel afhjælpning som omlevering.

Det fremgår af købelovens § 78 a, stk. 4, nr. 1, at afhjælpning eller omlevering skal foretages gratis, dvs. fri for de omkostninger, der er nødvendige, for at salgsgenstanden bliver fri for mangler, navnlig forsendelses- eller transportomkostninger, arbejds løn og materialeomkostninger. Derudover fremgår det af købelovens § 78 a, stk. 4, nr. 2, at afhjælpning eller omlevering skal foretages inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af køberen om manglen. Endvidere fremgår det af købelovens § 78 a, stk. 4, nr. 3, at afhjælpning eller omlevering skal foretages uden væsentlig ulempe for køberen under hensyn til salgsgenstandens karakter eller art og køberens formål med at anskaffe salgsgenstanden.

Hvis sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med stk. 4, og afhjælpning kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger, kan køberen efter købelovens § 78 a, stk. 5, nr. 1 og 2, lade manglen afhjælpes for sælgerens regning.

Det fremgår af købelovens § 78 a, stk. 6, at hvis manglen udbedres ved afhjælpning eller omlevering af andet end digitalt indhold eller en digital

tjeneste, skal køberen stille salgsgenstanden til rådighed for sælgeren. Sælgeren skal for egen regning tage den salgsgenstand tilbage, der er sket omlevering for.

Det fremgår af købelovens § 78 a, stk. 7, at hvis en afhjælpning som nævnt i stk. 6 kræver fjernelse af en salgsgenstand, der er blevet installeret under hensyn til dens art og formål, inden manglen viste sig, eller hvis en sådan salgsgenstand skal omleveres, skal sælgeren fjerne den mangelfulde salgsgenstand og installere den omleverede eller afhjulpne salgsgenstand eller afholde udgifterne hertil.

Endelig fremgår det af § 78 a, stk. 8, at køberen i tilfælde som nævnt i stk. 6, ikke skal betale for normal brug af en omleveret salgsgenstand i tiden forud for omleveringen.

Købelovens § 78 a gennemfører varedirektivets artikel 13, stk. 2 og 3, og artikel 14 og direktivet om digitalt indholds artikel 14, stk. 2 og 3, jf. Folketings Tidende 2020-21, tillæg A, L 223 som fremsat, side 110.

2.10.3.2. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktivet (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Efter Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 3, ændres varedirektivet således, at der i varedirektivets artikel 13 indsættes et nyt stykke 2a. Det fremgår af det nye stk. 2a i varedirektivets artikel 13, at inden sælgeren foranstalter, at varen bringes i overensstemmelse, oplyser sælgeren forbrugeren om forbrugers ret til at vælge mellem afhjælpning og omlevering samt om den mulige forlængelse af ansvarsperioden, jf. artikel 10, stk. 2a.

Det fremgår af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 41, at for at fremme reparation inden for sælgerens ansvar til gavn for forbrugerne og beskyttelsen af miljøet bør varedirektivet ændres yderligere med henblik på at indføre en ny forpligtelse til at oplyse forbrugerne om retten til at vælge mellem afhjælpning og omlevering samt forlængelse af ansvarsperioden, hvis den pågældende forbruger vælger reparation, og dermed øge bevidstheden om både alternativer og fordelene ved at vælge reparation. Det fremgår endvidere, at dette oplysningskrav vil tilskynde til bæredygtigt forbrug og bidrage til en cirkulær økonomi.

Efter Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 4, ændres varedirektivet endvidere således, at varedirektivets artikel 14, stk. 1, nyaffattes. Efter den nye bestemmelse i varedirektivets artikel 14, stk. 1, skal afhjælpning eller omlevering foretages:

- Gratis (litra a),
- inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af forbrugeren om manglen (litra b), og
- uden væsentlig ulempe for forbrugeren under hensyntagen til vares art og forbrugerens formål med at anskaffe varen (litra c).

Videre fremgår det af den nye bestemmelse i varedirektivets artikel 14, stk. 1, at under afhjælpning kan sælgeren, afhængigt af de særlige forhold, der gør sig gældende for den relevante kategori af varer, navnlig forbrugerens behov for at have sådanne varer til rådighed permanent, gratis låne forbrugeren en erstatningsvare, herunder en istandsat vare. Sælgeren kan efter udtrykkelig anmodning fra forbrugeren levere en istandsat vare med henblik på at opfylde sin forpligtelse til at omlevere varen.

Af præambelbetragtning 42 fremgår det, at for at støtte forbrugerne og tilskynde til reparation kan sælgeren, afhængigt af den relevante varekategoris særlige karakteristika, låne forbrugeren en erstatningsvare, hvis reparationen ikke blev afsluttet inden for rimelig tid eller uden væsentlig ulempe. Det fremgår endvidere, at denne erstatningsvare kan være en istandsat vare, og at det under alle omstændigheder bør være gratis for forbrugeren midlertidigt at låne erstatningsvaren. Derudover fremgår det, at sælgeren stadig skal foretage reparationen inden for en rimelig tid. Det fremgår desuden, at lån af en vare, mens reparationen står på, kan modvirke væsentlig ulempe for forbrugeren, men ikke berettige en urimeligt lang reparationsperiode. Endelig fremgår det, at i tilfælde af omlevering som beføjelse, og efter anmodning fra forbrugeren, kan sælgeren desuden give forbrugeren en istandsat vare.

2.10.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af pkt. 2.10.3.2 indsættes der med Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 3, et nyt stk. 2a i varedirektivets artikel 13, hvorefter sælgeren vil have en pligt til at oplyse forbrugeren om dennes ret til at vælge mellem afhjælpning og omlevering.

Som det også fremgår, indebærer Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 4, at varedirektivets artikel 14, stk. 1, nyaffattes. Herefter kan sælgeren gratis låne forbrugeren en erstatningsvare, herunder en istandsat vare, under afhjælpning. Endvidere kan sælgeren efter udtrykkelig anmodning fra forbrugeren levere en istandsat vare for at opfylde sin forpligtelse til omlevering.

Som det fremgår af pkt. 2.10.3.1, er varedirektivets artikel 13 og artikel 14 gennemført i købelovens § 78 og 78 a.

Med henblik på at gennemføre de nye bestemmelser i varedirektivet foreslås det, at der i købelovens § 78 a indsættes tre nye stykker (stk. 6-8).

Det foreslåede nye stk. 6 vil indebære, at der – i overensstemmelse med det nye stk. 2a i varedirektivets artikel 13 – indføres en særskilt oplysningspligt for sælger om købers ret til at vælge mellem afhjælpning og omlevering, hvilket er en ny pligt for sælger i forhold til gældende ret.

Det foreslåede nye stk. 7 vil i overensstemmelse med ændringen af varedirektivets artikel 14, stk. 1, indebære, at mens sælgeren afhjælper manglen ved salgsgenstanden, kan sælgeren, afhængigt af de særlige forhold, der gør sig gældende for genstande af samme type, navnlig køberens behov for at have sådanne genstande til rådighed permanent, gratis låne forbrugeren en erstatningsgenstand, herunder en istandsat genstand. Der er tale om en ny bestemmelse, der vedrører køberens ret til afhjælpning, hvis salgsgenstanden lider af en mangel.

Det foreslåede nye stk. 8 vil i overensstemmelse med ændringen af varedirektivets artikel 14, stk. 1, indebære, at sælgeren efter udtrykkelig anmodning fra køberen kan levere en istandsat genstand med henblik på at opfylde sin forpligtelse til at omlevere salgsgenstanden, jf. købelovens § 78, stk. 1. Den er tale om en ny bestemmelse, der vedrører køberen ret til omlevering, hvis salgsgenstanden lider af en mangel.

Der henvises til lovforslagets § 20, nr. 2-6, og bemærkningerne hertil.

2.11. Ændring af anden lovgivning

2.11.1. Gældende ret

Direktiv (EU) 2020/1828 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF er gennemført i dansk ret ved lov nr. 406 af 25. april 2023 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser.

Det følger af lovens § 1, at loven finder anvendelse på gruppesøgsmål, der i medfør af loven anlægges ved domstolene, og som angår erhvervsdrivendes overtrædelser af de bestemmelser, der er nævnt i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF, eller regler, der gennemfører sådanne bestemmelser her i landet, såfremt overtrædelserne skader eller vil kunne skade forbrugernes kollektive interesser.

Forordning (EU) 2017/2394 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse er en retsakt, der gælder direkte i medlemslandene.

Ved forordningen fastsættes de betingelser, hvorunder kompetente myndigheder, der af deres medlemsstater er udpeget som ansvarlige for håndhævelsen af EU-retlige regler, som beskytter forbrugernes interesser, samarbejder og koordinerer tiltag med hinanden og med Kommissionen med henblik på at håndhæve disse regler og sikre et velfungerende indre marked samt forbedre beskyttelsen af forbrugeres økonomiske interesser, jf. artikel 1.

Efter direktivets artikel 3, nr. 1, defineres EU-retlige regler, som beskytter forbrugernes interesser, som de forordninger og de direktiver, som er gennemført i medlemsstaternes interne retsorden, og som er anført på listen i bilaget til forordningen.

Forbrugerombudsmanden er udpeget som ansvarlig for håndhævelsen og indgår i CPC-netværket (Consumer Protection Cooperation).

2.11.2. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828

Det følger af direktivets artikel 17, at der i bilag I til direktiv (EU) 2020/1828 tilføjes punkt 69, hvorefter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer

og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828.

Af præambelbetragtning 43 fremgår det om artikel 17, at for at gøre det muligt at håndhæve reglerne i Right to Repair-direktivet ved hjælp af gruppesøgsmål er det nødvendigt at ændre bilag I til direktiv (EU) 2020/1828.

Det følger endvidere af direktivets artikel 18, at der i bilaget til forordning (EU) 2017/2394 tilføjes punkt 29, hvorefter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828.

Af præambelbetragtning 43 fremgår det om artikel 18, at for at de kompetente myndigheder, der er udpeget af deres medlemsstater, kan samarbejde og koordinere foranstaltninger med hinanden og med Kommissionen for at håndhæve overholdelsen af reglerne i nærværende direktiv, er det nødvendigt at ændre bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394.

2.11.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der ikke skal ske ændring af lov om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser.

Det skyldes, at loven også omfatter senere ændringer til direktivets bilag I.

Ifølge bemærkningerne til loven gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF (gruppesøgsmålsdirektivet). Dette vil også rumme senere ændringer til direktivet, herunder tilføjelser til direktivets bilag I. Senere ændringer til gruppesøgsmålsdirektivet vil således blive omfattet af denne lov, uden at det kræver ændringer til loven, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 21 som fremsat, side 28.

Forordning om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse er en retsakt, der gælder direkte i medlemslandene.

En ændring af direktivets bilag vil således ikke medføre nationale lovgivningsmæssige konsekvenser.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at medføre økonomiske konsekvenser for Forbrugerombudsmanden på Erhvervsministeriets område på ca. 4 mio. kr. årligt – svarende til 4-5 årsværk – som følge af merudgifter forbundet med udøvelsen af tilsyn med erhvervsdrivendes overholdelse af de forpligtelser, der følger af lovforslagets § 17. Finansieringen af udgifterne vil blive afklaret forud for fremsættelsen.

Lovforslaget forventes desuden at medføre en øget sagstilgang i straffesagskæden som følge af et øget antal bødesager, der følger af lovforslagets § 18. Udgifterne forbundet hermed vil blive konsolideret frem mod fremsættelse af lovforslaget.

Endvidere forventes lovforslagets del om forbrugeroplysningspligten, jf. lovforslagets pkt. 2.8, at kunne medføre merudgifter for det offentlige, hvilke vil blive konsolideret frem mod fremsættelse af lovforslaget.

Hvis bemyndigelsen i lovforslagets § 16 udnyttes til at fastsætte regler om, at en aktør skal kunne varetage bl.a. drifts- og vedligeholdelsesopgaver i relation til den europæiske onlineplatform for reparationsydelser, vil dette kunne medføre økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige. Karakteren og størrelsen heraf vil afhænge af det nærmere indhold af de pågældende regler. Der er på nuværende tidspunkt ikke endelig klarhed over de eventuelle merudgifter forbundet hermed. Disse vil så vidt muligt blive kvantificeret parallelt med den offentlige høring og forventes konsolideret frem mod fremsættelse af lovforslaget.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regionerne og kommunerne.

Det vurderes, at lovforslaget er i overensstemmelse med de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning, i det omfang principperne er relevante. Reglerne er så vidt muligt udformet klart og enkelt, jf. princip 1, ligesom der i lovforslaget anvendes allerede kendte begreber fra anden lovgivning, jf. princip 4.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget skønnes at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet bl.a. som følge af, at reparatører vil blive pålagt at udarbejde et

reparationsoplysningsskema, der skal udleveres til forbrugeren efter anmodning om reparation af varer, lovforslagets § 4. Derudover skal fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren (herefter 'omfattede virksomheder') efter lovforslagets § 11, sikre, at forbrugerne via et frit tilgængeligt websted kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af dette lovforslag. Endvidere skal de omfattede virksomheder som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse efter lovens kapitel 3, gratis gøre oplysninger om deres reparationstjenester tilgængelig på en lettilgængelig, klar og forståelig måde jf. lovforslagets § 15.

Derudover bemærkes det, at hvis bemyndigelsen i lovforslagets § 16 udnyttes til at fastsætte regler om, at ikke kun reparatører, men også sælgere af varer, der har været genstand for istandsættelse, købere af defekte varer til istandsættelse eller lokalsamfundsstyrede reparationsinitiativer, så vil det forøge antallet af virksomheder, der vil have omkostninger som følge af de mulige ovennævnte krav. Det samme gælder i det omfang, Kommissionen udnytter bemyndigelsen til på et senere tidspunkt at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte yderligere produktgrupper via delegerede retsakter. Derudover gives der bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for en national onlineplatform for reparationstjenester, samt de krav en operatør vil skulle efterleve ifm. at oprette og drive denne platform. Hvis operatøren bliver en privat dansk virksomhed, kan det medføre administrative byrder. I det omfang de i medfør af lovforslaget fastsatte bemyndigelser udnyttes, vil de økonomiske og administrative konsekvenser i den forbindelse blive vurderet nærmere.

Der foreligger på nuværende tidspunkt ikke information om, hvor mange danske virksomheder, som vil blive omfattet. På denne baggrund har det ikke været muligt for Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) at kvantificere de administrative konsekvenser inden den offentlige høring af lovforslaget. Det er dog OBRs vurdering, at de samlede administrative konsekvenser for erhvervslivet kan overstige bagatelgrænsen på 4 mio. kr., hvorfor konsekvenserne så vidt muligt vil blive kvantificeret parallelt med den offentlige høring med henblik på at kunne beskrives ved fremsættelse af lovforslaget.

Lovforslaget skønnes at medføre øvrige efterlevelseseffekter som følge af, at lovforslaget bl.a. pålægger de omfattede virksomheder en forpligtelse til reparation, jf. lovforslagets § 7. For de erhvervsdrivende forventes de øvrige efterlevelseseffekter hovedsageligt at bestå i de udgifter,

som virksomhederne vil få til at reparere de varer, som forbrugerne anmoder om reparation af. Det bemærkes dog, at reparation kan udføres mod betaling. Herudover må det forventes, at de omfattede virksomheder vil opleve reduceret indtægt som følge af reduceret salg og produktion af nye varer. Dertil kommer bl.a., at virksomhederne vil have udgifter forbundet med at stille erstatningsvarer til rådighed for forbrugeren, idet det bemærkes, at dette kan ske mod et rimeligt gebyr, samt udgifter til at gøre reservedele og værktøjer tilgængelige til varer, der er omfattet af reparationsforpligtelsen, jf. lovforslagets § 10.

Herudover må det forventes, at de omfattede virksomheder vil opnå en omkostningsbesparelse henset til, at der vil skulle leveres færre nye produkter gratis.

Det er umiddelbart forventningen, at de øvrige efterlevelseseffekter for erhvervslivet kan overstige bagatelgrænsen på 10 mio. kr., idet det dog ikke har været muligt at kvantificere de øvrige efterlevelseseffekter inden den offentlige høring. Disse vil derfor blive kvantificeret parallelt med den offentlige høring med henblik på at kunne beskrives ved fremsættelse af lovforslaget.

Lovforslaget vurderes ikke herudover at medføre yderligere efterlevelseseffekter.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil medføre positive administrative konsekvenser for borgerne. Det skyldes, at det bliver nemmere for forbrugerne at få produkter repareret, idet fabrikanten af en række specifikke varekategorier pålægges en forpligtelse til efter anmodning fra forbrugeren at reparere de pågældende varer. Forbrugerens mulighed for at få repareret en defekt vare kan samtidig skabe fordele for forbrugerne, som herved potentielt undgår omkostninger i forbindelse med nye indkøb på kort sigt. Lovforslaget skønnes ikke herudover at medføre administrative konsekvenser for borgere.

6. Klimamæssige konsekvenser

Det har ikke været muligt at skønne over lovforslagets konkrete påvirkning på produktion eller affaldssektoren, herunder i hvilket omfang den vil medføre en reduktion af mængden af affald til forbrænding. Det har derfor ikke været muligt at skønne klimaeffekter af lovforslaget.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke i sig selv direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. Lovforslaget kan dog indebære et miljømæssigt potentiale, idet det kan

understøtte reparation og forlænget levetid for de omfattede varer, hvilket isoleret set kan medføre et reduceret ressourceforbrug. Eventuelle økonomiske besparelser som følge af lovforslaget kan anvendes til andet forbrug, men vurderes samlet set ikke at ændre vurderingen af lovforslagets potentielle miljømæssige betydning.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828 (Right to Repair-direktivet).

Right to Repair-direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 31. juli 2026 og træde i kraft samme dato, jf. direktivets artikel 22, stk. 1.

Right to Repair-direktivet er totalharmoniserende, medmindre andet konkret fremgår af direktivets enkelte bestemmelser. Det indebærer, at medlemsstaterne alene på visse områder har valgfrihed i forbindelse med implementeringen heraf.

Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for en direktivnær implementering af Right to Repair-direktivet, og implementeringen af direktivet vil så vidt muligt ske uden overimplementering. Således udnyttes valgmuligheden ikke i forhold til at fastsætte en længere forlængelse af den normale reklamationsfrist i købeloven i reparationstilfælde end de 12 måneder, der følger af direktivet. Det skyldes, at det vurderes, at varedirektivet balancerer hensynene til forbrugere og erhvervsliv, og at overimplementering efter omstændighederne vil kunne pålægge erhvervslivet unødige byrder. Der lægges dog op til at udnytte valgmulighederne i forbindelse med den europæiske onlineplatform for reparations-ydelser på den måde, at der efterfølgende på bekendtgørelsesniveau vil kunne tages stilling hertil. Det drejer sig bl.a. om valgmulighederne, hvorefter anvendelsesområdet for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparation kan udvides, således at det ikke kun omfatter reparatører, men også bl.a. sælgere af istandsatte varer og købere af defekte varer til istandsættelse samt muligheden for at fastsætte betingelser for bl.a. registrering af reparatører m.v. på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Det skyldes bl.a., at det pt. er uafklaret, hvilken dansk operatør der skal varetage driftsopgaver m.v. i forhold til onlineplatformen.

UDKAST

Der henvises desuden til lovforslagets almindelige bemærkninger under pkt. 2.6 og 2.10 for en nærmere beskrivelse af direktivets valgmuligheder.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring i perioden den ... til ... (... dage) hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Advokatrådet, Advokatsamfundet, APPLiA Danmark, AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening (AUTIG), Business Danmark, Coop Danmark A/S, Copenhagen Business School, Juridisk Institut, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Internet Forum, Dansk IT, Dansk Markedsføring, Dansk Metal, Danske Advokater, Danske Annoncørforening, Danske Regioner, Datatilsynet, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, Den Sociale Retshjælps Fond, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Experian A/S, Finans Danmark, Forbrugerklagenævnet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forsikring og Pension, FSR – danske revisorer, Kommunernes Landsforening (KL), IT-Branchen, Kreativitet og Kommunikation, Københavns Retshjælp, Københavns Universitet, Det Juridiske Fakultet, Mobility Denmark, Naalakkersuisut, Nævnenes Hus, Professionel elektronik – PE, Retspolitisk Forening, Rigsombudsmanden i Grønland, SMV-danmark, Salling Group A/S, Syddansk Universitet, Juridisk Institut, Tekniq, Teleindustrien, Aalborg Universitet, Juridisk Institut, Aarhus Retshjælp, Aarhus Universitet, Juridisk Institut.

10. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes at medføre økonomiske konsekvenser for Forbrugerombudsmanden på Erhvervsministerens område på ca. 4 mio. kr. årligt – svarende til 4-5 årsværk – som følge af merudgifter forbundet med udøvelsen af tilsyn med erhvervsdrivendes overholdelse af de forpligtelser, der følger af lovforslaget. Finansieringen af

UDKAST

		<p>udgifterne vil blive afklaret forud for fremsættelsen.</p> <p>Lovforslaget forventes desuden at medføre en øget sagstilgang i straffesagskæden som følge af et øget antal bødesager. Udgifterne forbundet hermed vil blive konsolideret frem med fremsættelsen af lovforslaget.</p> <p>Herudover forventes lovforslagets del om forbrugeroplysningspligten, at medføre merudgifter for det offentlige, hvilke vil blive konsolideret frem mod fremsættelse af lovforslaget.</p> <p>I det omfang bemyndigelsen i lovforslagets § 16 udnyttes til at fastsætte regler om, at en aktør skal kunne varetage bl.a. drifts- og vedligeholdelsesopgaver i relation til den europæiske onlineplatform for reparationsydelser, vil dette kunne medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige. Karakteren og størrelsen heraf vil afhænge af det nærmere indhold af de pågældende regler. De eventuelle merudgifter forbundet hermed, forventes konsolideret frem mod fremsættelse af lovforslaget.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	I det omfang bemyndigelsen i lovforslaget udnyttes til at fastsætte regler om, at en aktør skal kunne varetage bl.a. drifts- og vedligeholdelsesopgaver i relation til den europæiske onlineplatform for reparationsydelser, vil dette kunne føre til selvstændige implementeringskonsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser	Det forventes, at de erhvervsdrivende vil opnå en samlet omkostningsbesparelse henset til, at der vil	Forpligtelsen til at reparere varer vil medføre økonomiske konsekvenser for de ansvarlige erhvervsdrivende. Det

UDKAST

for erhvervsli- vet m.v.	skulle leveres færre nye produkter gratis.	<p>bemærkes dog, at reparation kan udføres mod betaling. Dertil kommer bl.a. forpligtelsen til at stille erstatningsvarer til rådighed for forbrugeren, idet det bemærkes, at dette kan ske mod et rimeligt gebyr, samt forpligtelsen til at gøre reservedele og værktøjer tilgængelige for varer, der er omfattet af reparationsforpligtelsen. Endelig må der forventes, at de erhvervsdrivende vil konstatere reducerede indtægter som følge af reduceret salg og produktion af nye varer.</p> <p>Det er umiddelbart forventningen, at øvrige efterlevelseseffekter for erhvervslivet kan overstige bagatelgrænsen på 10 mio. kr. De øvrige efterlevelseseffekter vil blive nærmere kvantificeret parallelt med den offentlige høring. Lovforslaget vurderes ikke herudover at medføre yderligere efterlevelseseffekter.</p>
Administrative effekter for erhvervsli- vet m.v.	Ingen.	<p>Lovforslaget skønnes at medføre administrative effekter som følge af, at bl.a. reparatører vil blive pålagt at udarbejde et reparationsoplysningskema, der skal udleveres til forbrugeren, hvis denne anmoder om at få en vare repareret. Derudover skal de omfattede virksomheder bl.a. som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse gratis gøre oplysninger om deres reparationstjenester tilgængelige på en lettilgængelig, klar og forståelig måde.</p> <p>Lovforslaget indeholder herudover hjemmel til at udstede en bekendtgørelse, som vil kunne indebære administrative effekter for erhvervslivet. De administrative effekter i den</p>

UDKAST

		<p>forbindelse vil blive vurderet ved myndighedens udnyttelse.</p> <p>Der foreligger på nuværende tidspunkt ikke information om, hvor mange danske virksomheder, som vil blive omfattet. På denne baggrund har det ikke været muligt for Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) at kvantificere de administrative konsekvenser for erhvervslivet inden den offentlige høring af lovforslaget. Det er dog OBRs vurdering, at de samlede administrative konsekvenser for erhvervslivet kan overstige bagatelgrænsen på 4 mio. kr., hvorfor konsekvenserne så vidt muligt vil blive kvantificeret parallelt med den offentlige høring med henblik på at kunne beskrives ved fremsættelse af lovforslaget.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget vil føre til, at det bliver nemmere at få visse produkter repareret samt at borgerne undgår omkostninger i forbindelse med nye indkøb på kort sigt.	Ingen.
Klimamæssige konsekvenser	Ikke muligt at skønne.	Ikke muligt at skønne.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ikke muligt at skønne.	Ikke muligt at skønne.
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1799 af 13. juni 2024 om fælles regler til fremme af reparation af varer og om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv (EU) 2019/771 og (EU) 2020/1828. Direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 31. juli 2026.</p>	

UDKAST

	<p>Direktivet er totalharmoniserende, medmindre andet konkret fremgår af direktivets enkelte bestemmelser. Det indebærer, at medlemsstaterne alene på enkelte områder har valgfrihed i forbindelse med implementeringen heraf.</p> <p>Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for en direktivnær implementering af Right to Repair-direktivet, og implementeringen af direktivet vil så vidt muligt ske uden overimplementering. Således udnyttes valgmuligheden ikke i forhold til at fastsætte en længere forlængelse af den normale reklamationsfrist i købeloven i reparationstilfælde end de 12 måneder, der følger af direktivet. Der lægges dog op til at udnytte valgmulighederne i forbindelse med den europæiske onlineplatform for reparationsydelser på den måde, at der efterfølgende på bekendtgørelsesniveau vil kunne tages stilling hertil. Det drejer sig bl.a. om valgmulighederne, hvorefter anvendelsesområdet for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparation kan udvides, således at det ikke kun omfatter reparatører, men også bl.a. sælgere af istandsatte varer og købere af defekte varer til istandsættelse samt muligheden for at fastsætte betingelser for bl.a. registrering af reparatører m.v. på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Det skyldes bl.a., at det pt. er uafklaret, hvilken dansk operatør der skal varetage driftsopgaver m.v. i forhold til onlineplatformen.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej
	X	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås i § 1, stk. 1, at loven finder anvendelse på reparation af varer, som forbrugere har købt, i tilfælde af en defekt ved varen, som opstår eller bliver synlig uden for sælgers køberetlige mangelsansvar.

Den foreslåede bestemmelse fastslår lovens anvendelsesområde. Bestemmelsen vil indebære, at forbrugere, som har købt en vare, der lider af en defekt, som opstår eller bliver synlig uden for sælgerens mangelsansvar i henhold til de køberetlige regler herom, kan få repareret varen i henhold til lovens bestemmelser herom.

For så vidt angår begreberne »forbruger«, »reparation« og »vare« henvises der til de foreslåede bestemmelser i henholdsvis § 3, nr. 1, 3 og 9.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 1, stk. 2.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at lovens §§ 7-15 kun finder anvendelse på varegrupper, der er nævnt i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at reparationsforpligtelsen i lovens §§ 7-14 samt pligten til at oplyse herom i lovens § 15 kun finder anvendelse i forhold til de varegrupper, der er nævnt i bilag II til Right to Repair-direktivet.

Efter artikel 5, stk. 9, i Right to Repair-direktivet er Kommissionen tillagt beføjelse til at ændre direktivets bilag II, og rækkevidden af bestemmelsen i § 1, stk. 2, for så vidt angår omfattede varegrupper, vil således følge det til enhver tid gældende bilag II til direktivet. Eventuelle ændringer af bilaget vil således skulle iagttages ved anvendelse af lov om reparation af varer.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 1, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i § 2, stk. 1, at loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter ikke ved aftale kan fraviges til skade for forbrugeren.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at forbrugeren altid er omfattet af det beskyttelsesniveau, som følger af loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at ansvarsfraskrivelser og begrænsninger af de forpligtelser og rettigheder, der følger af loven, ikke vil have retsvirkning. Der vil således ikke gyldigt kunne aftales vilkår, som stiller forbrugeren ringere end efter lovens regler.

For så vidt angår begrebet »forbruger« henvises der til den foreslåede bestemmelse i § 3, nr. 1.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 14, stk. 1.

Det foreslås i § 2, *stk. 2*, at loven ikke er til hinder for, at reparatøren kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der fastsættes i medfør af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at reparatøren ved aftale kan tilbyde forbrugeren ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der er fastsat i medfør af loven. Loven er dermed ikke til hinder for, at reparatøren kan tilbyde bedre eller mere gunstige vilkår til forbrugeren, end hvad der følger af loven.

For så vidt angår begrebet »reparatør« henvises der til den foreslåede bestemmelse i § 3, nr. 2.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 14, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det foreslås i § 3, *nr. 1*, at der ved »forbruger« forstås enhver person, der i forbindelse med aktiviteter efter denne lov hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

Begrebet er således i overensstemmelse med det danske forbrugerbegreb, der anvendes på tværs af dansk civilretlig forbrugerlovgivning. Forbrugerbegrebet i lov om reparation af varer vil dermed indebære, at begrebet vil have samme rækkevidde som forbrugerbegrebet i bl.a. købeloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 2*, at der ved »reparatør« forstås enhver fysisk eller juridisk person, der i forbindelse med vedkommendes erhverv, forretning, håndværk eller profession leverer en reparationstjeneste, herunder fabrikanter og sælgere, der leverer reparationstjenester, og leverandører af reparationstjenester, uanset om de er uafhængige eller tilknyttet sådanne fabrikanter eller sælgere.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en reparatør i medfør af loven både kan være en fysisk og juridisk person, der i forbindelse med sit erhverv, forretning, håndværk eller profession, leverer en reparationstjeneste. Bestemmelsen vil endvidere indebære, at en reparatør også kan være en fabrikant eller sælger, der leverer en reparationstjeneste. Således vil leverandører af reparationstjenester, uanset om de er uafhængige eller tilknyttet sådanne fabrikanter eller sælgere, også kunne anses som reparatør i lovens forstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 3*, at som »reparation« skal forstås én eller flere handlinger, der udføres for at bringe et defekt produkt eller affald tilbage til en tilstand, hvor det opfylder sin tilsigtede anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at reparation skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 20, i forordning (EU) 2024/1781 (ecodesignforordningen).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 4*, at som »sælger« skal forstås enhver fysisk eller juridisk person, uanset om der er tale om privat eller offentligt ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i denne fysiske eller juridiske persons navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med aktiviteter efter denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at en sælger skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 3, i direktiv (EU) 2019/771 (varedirektivet).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 5*, at som »fabrikant« skal forstås enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en fabrikant skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 42, i ecodesignforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 6*, at som »bemyndiget repræsentant« skal forstås enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på fabrikantens vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver vedrørende fabrikantens forpligtelser.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at en bemyndiget repræsentant skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 43, i ecodesignforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 7*, at som »importør« skal forstås enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at en importør skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 44, i ecodesignforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 8*, at som »distributør« skal forstås enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden udover fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at en distributør skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 45, i ecodesignforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 9*, at som »varer« skal forstås enhver løsøregenstand, bortset fra vand, gas og elektricitet, jf. litra a, eller enhver løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af dette digitale indhold eller denne digitale tjeneste ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion, jf. litra b.

Som eksempel på enhver løsøregenstand kan nævnes en fysisk ting.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at en vare skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 5, i varedirektivet, idet vand, gas og elektricitet dog ikke – i modsætning til varedirektivets artikel 2, nr. 5 – omfattes af den foreslåede bestemmelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 10*, at som »istandsættelse« skal forstås handlinger, der udføres for at bearbejde, rengøre, teste og om nødvendigt reparere et produkt eller et kasseret produkt for at genoprette dets ydeevne eller funktionalitet med hensyn til den tilsigtede anvendelse og ydeevne som oprindeligt udformet i designfasen på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at istandsættelse skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 18, i ecodesignforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 11*, at der ved »krav om reparationsmuligheder« forstås krav i henhold til de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, som gør det muligt at reparere en vare, herunder krav om at gøre demontering lettere samt krav vedrørende adgang til reservedele, reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer, der kan anvendes på varer eller specifikke komponenter i varer.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at som krav om reparationsmuligheder anses krav i henhold til de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, som gør det muligt at reparere en vare, herunder krav om at gøre demontering lettere samt krav vedrørende adgang til reservedele, reparationsrelaterede oplysninger og værktøjer, der kan anvendes på varer eller specifikke komponenter i varer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *nr. 12*, at »varigt medium« skal forstås som ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af lagrede oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at varigt medium skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 11, i varedirektivet.

Definitionen i § 3, nr. 12 svarer til definitionen i købelovens § 3 a, nr. 11, og i det væsentligste svarer til definitionen i forbrugerftalelovens § 3, nr. 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Dansk ret indeholder i dag ikke regler om standardiseret fremlæggelse af oplysninger fra en erhvervsdrivendes side til brug for indgåelse af reparationsaftaler. Indførelse heraf er således nyt.

Med den foreslåede § 4 vil der blive fastsat regler for det europæiske reparationsoplysningsskema.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at reparatører kan udlevere det europæiske reparationsoplysningsskema, jf. bilag 1 til denne lov, til forbrugeren. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en reparatør, hvis en forbruger henvender sig med henblik på at indgå en aftale om levering af reparationstjenester, kan udlevere reparationsoplysningsskemaet til forbrugeren som led i vedkommendes tilbud om at udføre reparation. Reparationsoplysningsskemaet er medtaget som bilag 1 til loven.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det europæiske reparationsoplysningsskema skal udleveres på et varigt medium inden for en rimelig tid efter anmodningen, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester.

Det er efter præambelbetragtning 10 til Right to Repair-direktivet frivilligt for reparatøren, om denne vil anvende det standardiserede europæiske reparationsoplysningsskema. I fald reparatøren vælger at anvende skemaet, fastlægger den foreslåede bestemmelse både den form, som reparationsoplysningsskemaet skal udleveres i, samt tidspunktet for, hvornår skemaet skal udleveres.

Den foreslåede bestemmelse vil for det første indebære, at reparationsoplysningsskemaet skal udleveres på et varigt medium. Begrebet »varigt medium« skal forstås i overensstemmelse med lovforslagets § 3, nr. 11.

Den foreslåede bestemmelse vil for det andet indebære, at skemaet skal udleveres inden for rimelig tid efter anmodningen. Det fremgår af præambelbetragtning 11 til Right to Repair-direktivet, at ”rimelig tid” bør svare til

den kortest mulige periode efter anmodningen, og inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil for det tredje indebære, at skemaet skal udleveres inden forbrugeren bindes af en aftale om levering af reparationstjenester. Formålet er – i overensstemmelse med præambelbetragtning 10 – at det standardiserede europæiske reparationsoplysningsskema kan hjælpe forbrugeren med at identificere og vælge egnede reparationstjenester.

Det bemærkes, at det fremgår af præambelbetragtning 23, at det europæiske reparationsoplysningsskema udleveres frivilligt, ikke blot af fabrikanten, men også af andre reparatører såsom sælgeren eller uafhængige reparatører eller ved at søge via onlinereparationsplatform.

Begreberne »reparatør« og »sælger« skal forstås i overensstemmelse med henholdsvis lovforslagets § 3, nr. 2 og 4.

Det foreslås i *stk. 2*, at det europæiske reparationsoplysningsskema skal udleveres gratis.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der for forbrugeren ikke må være nogle omkostninger forbundet med udleveringen af det europæiske reparationsoplysningsskema. Hvis der er behov for, at reparatøren – for at kunne give forbrugeren tilbud på reparationsydelser – undersøger den vare, der skal repareres, kan reparatøren dog kræve nødvendige omkostningerne hertil dækket, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, og umiddelbart nedenfor.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at hvis der er behov for en fejlfindingstjeneste, herunder en fysisk undersøgelse eller fjernundersøgelse, for at fastslå defektens art og typen af reparation og for at anslå prisen for reparation, kan reparatøren, uanset stk. 2, dog anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger forbundet hermed.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at reparatøren, selvom det europæiske reparationsoplysningsskema skal udleveres gratis, jf. den foreslåede stk. 2, kan anmode forbrugeren om at betale de nødvendige omkostninger ved en fejlfindingstjeneste med henblik på at fastslå defektens art og typen af reparation og for at anslå prisen for reparation. Efter Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 12 vil dette komme på tale i situationer,

hvor reparatøren er nødt til at udføre en fejlfindingstjeneste, dvs. undersøge varerne for at fastslå defektens art eller reparationstypen. Som eksempel på de nødvendige omkostninger, som reparatøren kan anmode forbrugeren om at betale, kan nævnes løn- eller transportomkostninger, jf. præambelbetragtning 12.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at reparatøren skal oplyse forbrugeren om de i 1. pkt. nævnte omkostninger.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at reparatøren i overensstemmelse med oplysningerne forud for aftaleindgåelsen og andre krav, der er fastsat i direktiv 2011/83/EU (forbrugerrettighedsdirektivet), skal informere forbrugeren om omkostningerne ved fejlfindingstjenesten, inden forbrugeren anmoder om en fejlfindingstjeneste og inden udlevering af det europæiske reparationsoplysningsskema, Der henvises herom til Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 12.

Som det bl.a. fremgår i præambelbetragtning 12 kan forbrugerne afstå fra at anmode om en fejlfindingstjeneste, hvis forbrugeren mener, at omkostningerne ved fejlfindingstjenesten er for høje. Hvis forbrugeren vælger at få varen repareret, vil reparatøren kunne trække sådanne omkostninger fra reparationsprisen. Der er imidlertid ikke krav herom.

Den foreslåede § 4 har til formål at gennemføre Right to Repair-direktivets artikel 4, stk. 1-3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Der er i dag ikke regler i dansk ret om et europæisk reparationsoplysningsskema.

Det foreslås at indføre en ny § 5, som har til formål at gennemføre Right to Repair-direktivets artikel 4, stk. 4 og 5.

Efter den foreslåede *stk. 1* skal det europæiske reparationsoplysningsskema indeholde en række reparationsbetingelser, der er oplistet i bestemmelsens *nr. 1-12*. Oplysningerne i skemaet skal gives på en klar og forståelig måde. De i skemaet oplistede oplysninger omfatter bl.a. reparatørens identitet,

defektens art, prisen, den tid, som det vil tage reparatøren at gennemføre reparationen, samt det sted, hvor forbrugeren overdrager varen med henblik på reparation.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at hvis reparatøren vælger at udlevere et europæiske reparationsoplysningsskema, skal skemaet på en klar og forståelig måde indeholde de reparationsbetingelser, der fremgår af bestemmelsens nr. 1-12.

Reparationsbetingelserne i det europæiske reparationsoplysningsskema bør – i overensstemmelse med præambelbetragtning 10 – gives til forbrugerne på en klar og forståelig måde og i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i lov om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester. At betingelserne er klare og forståelige kan eksempelvis indebære, at de samme ord anvendes konsekvent eller i en klar og logisk struktur, så personer med intellektuelle funktionsnedsættelser bedre kan forstå dem.

Efter den foreslåede *stk. 2* må reparatøren ikke ændre de reparationsbetingelser, der er angivet i det europæiske reparationsoplysningsskema, i en periode på 30 kalenderdage fra den dato, hvor skemaet blev udleveret til forbrugeren. Reparatøren og forbrugeren kan aftale en længere gyldighedsperiode for det europæiske reparationsoplysningsskema.

Den foreslåede bestemmelse vil for det første indebære, at reparatøren som minimum forpligtes af sit tilbud i form af de reparationsbetingelser, der er angivet i det europæiske reparationsoplysningsskema i 30 kalenderdage fra datoen, hvor skemaet blev udleveret til forbrugeren. Forbrugeren har således som udgangspunkt 30 dage til at tage imod det tilbud om levering af reparationstjenester, som udlevering af reparationsoplysningsskemaet udgør.

Den foreslåede bestemmelse vil for det andet indebære, at gyldighedsperioden for det europæiske reparationsoplysningsskema efter aftale mellem reparatøren og forbrugeren kan forlænges. Således kan der efter aftale gives forbrugeren en længere frist til at tage imod det tilbud om levering af reparationstjenester, som udlevering af reparationsoplysningsskemaet udgør.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis forbrugeren inden for gyldighedsperioden, jf. *stk. 2*, accepterer de betingelser, der er fastsat i det europæiske reparationsoplysningsskema, bliver reparatøren forpligtet til at udføre reparationstjenesten på disse betingelser.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at hvis en reparatør vælger at stille det europæiske reparationsoplysningskema til rådighed for forbrugeren, og forbrugeren accepterer de deri fastsatte betingelser inden for gyldighedsperioden, bliver reparatøren forpligtet til at udføre reparationstjenesten på disse betingelser.

Hvis reparatøren ikke udfører reparationstjenesten, efter at forbrugeren har accepteret tilbuddet herom ved det europæiske reparationsoplysningskema, kan forbrugeren kræve afhjælpende foranstaltninger, herunder eksempelvis godtgørelse af de omkostninger, der er betalt for fejlfindingstjenesten, jf. præambelbetragtning 14.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Der er ikke i dag regler i dansk ret om et europæisk reparationsoplysningskema.

Det foreslås i § 6, at hvis en reparatør har udleveret et fuldstændigt og nøjagtigt europæisk reparationsoplysningskema til forbrugeren, anses reparatøren for at have opfyldt oplysningskravene, der fremgår af bestemmelsens *nr. 1-4*.

Den foreslåede *nr. 1* henviser til oplysningskrav vedrørende de vigtigste egenskaber ved reparationstjenesten, jf. § 8, stk. 1, nr. 1, og § 17, stk. 1, nr. 1, i lov om forbrugeraftaler, dvs. oplysninger om tjenesteydelsens vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til tjenesteydelsen, samt § 3, stk. 1, nr. 9, i bekendtgørelse om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, som udstedt i medfør af § 14, stk. 2, nr. 4, og § 37, stk. 10, i lov om markedsføring, dvs. oplysninger om tjenesteydelsens vigtigste karakteristika, hvis de ikke allerede fremgår af sammenhængen.

Den foreslåede *nr. 2* henviser til oplysningskrav vedrørende reparatørens identitet og kontaktoplysninger, jf. § 8, stk. 1, nr. 2-4, og § 17, stk. 1, nr. 2, i lov om forbrugeraftaler, dvs. oplysninger om bl.a. den erhvervsdrivendes identitet og fysiske adresse, § 3, stk. 1, i lov om tjenesteydelser i det indre marked, § 3, stk. 1, nr. 1-3, i bekendtgørelse om tjenesteyderes pligt til at

give oplysninger til tjenestemodtagere, som udstedt i medfør af § 14, stk. 2, nr. 4, og § 37, stk. 10, i lov om markedsføring, og § 7, stk. 1, nr. 1-3, i lov om tjenester i informationssamfundet herunder visse aspekter af elektronisk handel, dvs. oplysninger om bl.a. tjenesteyderens navn, den fysiske adresse, hvor tjenesteyderen er etableret, og kontaktoplysninger, herunder telefonnummer og eventuel e-mailadresse, og andre oplysninger om tjenesteyderen, som gør det muligt at kontakte og kommunikere med tjenesteyderen.

Den foreslåede *nr. 3* henviser til oplysningskrav vedrørende prisen, jf. § 8, stk. 1, nr. 6-7, og § 17, stk. 1, nr. 3, i lov om forbrugerftaler, dvs. bl.a. oplysninger om den samlede pris for tjenesteydelsen, samt § 3, stk. 1, nr. 8, og § 4, stk. 2, i bekendtgørelse om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, som udstedt i medfør af § 14, stk. 2, nr. 4, og § 37, stk. 10, i lov om markedsføring, dvs. oplysninger om bl.a. prisen for tjenesteydelsen, hvis tjenesteyderen på forhånd har fastsat en pris for en given type ydelse, eller en prisberegningsmetode, hvis prisen ikke kan opgives nøjagtig, således at prisen kan efterprøves af tjenestemodtageren.

Den foreslåede *nr. 4* henviser til oplysningskrav vedrørende ordningerne for udførelsen og den tid, det tager at udføre reparationstjenesten, jf. § 8, stk. 1, nr. 10, og § 17, stk. 1, nr. 4, i lov om forbrugerftaler om bl.a. vilkår for betaling, levering, opfyldelse af aftalen m.v.

De foreslåede bestemmelser vil indebære, at såfremt reparatøren udleverer et fuldstændigt og nøjagtigt europæisk reparationsoplysningsskema til forbrugeren, anses reparatøren for at have opfyldt de i bestemmelsen anførte oplysningsforpligtelser i øvrig dansk ret.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre Right to Repair-direktivets artikel 4, stk. 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Der er i dansk ret i dag ikke regler om reparationsforpligtelse for fabrikanten.

Det foreslås i § 7, *stk. 1*, at fabrikanten på forbrugers anmodning skal reparere en vare, hvis der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-

retsakter, som fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, jf. dog stk. 2 og 3.

For så vidt angår begreberne »fabrikant«, »vare« og »krav om reparationsmuligheder« henvises der til henholdsvis lovforslagets § 3, nr. 5, 9 og 11.

Den foreslåede bestemmelse vil for det første indebære en pligt for fabrikanten til at reparere en vare, hvis forbrugeren anmoder om det. Det vil dog kun gælde, hvis der er tale om en vare, hvorom der er fastsat krav om reparationsmuligheder i EU-retsakter, som fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

Som det fremgår af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 21, er reparationsforpligtelsen således begrænset til varer for hvilke og i det omfang eventuelle krav om reparationsmuligheder er fastsat i EU-retsakter.

Reparationsforpligtelsen gælder fra det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning og indtil kravene om reparationsmuligheder udløber, jf. direktivets præambelbetragtning 25. Varigheden af kravene om reparationsmuligheder følger af de produktspecifikke regelsæt, som er opregnet i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

Det foreslås i § 7, *stk. 2*, at fabrikantens forpligtelse til reparation, jf. stk. 1, ikke gælder, hvis reparation er umulig.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanten er undtaget fra reparationsforpligtelsen, hvis reparation af den pågældende vare er umulig, jf. præambelbetragtning 24, hvor det fremgår, at fabrikanten alene er fritaget for reparationsforpligtelsen, hvis reparation er faktisk eller juridisk umulig, og fabrikanten vil således ikke kunne afvise reparation af rent økonomiske årsager.

Det foreslås i § 7, *stk. 3*, at fabrikanten kan give reparation i underentreprise for at opfylde sin reparationsforpligtelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanten kan opfylde sin forpligtelse vedrørende reparation via underentreprise. Dette vil efter Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 17 f.eks. kunne være relevant, hvis fabrikanten ikke har reparationsinfrastrukturen, eller hvis reparationen

kan udføres af en reparatør, der er beliggende tættere på forbrugeren. Efter præambelbetragtning 17 vil fabrikanten dog fortsat være ansvarlig for reparationsforpligtelsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 7 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Der er i dansk ret i dag ikke regler om reparationsforpligtelse for fabrikanter m.v., og der er derfor heller ikke fastsat betingelser for en sådan reparationsforpligtelse.

Det foreslås i § 8, stk. 1, nr. 1, at reparation efter § 7 skal foretages gratis eller til en rimelig pris. Den foreslåede bestemmelse fastlægger således rammerne for reparatørens fastsættelse af pris for reparationsydelsen. For så vidt angår den pris, som reparation kan udføres til, fremgår det af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 16, at prisen f.eks. kan tage hensyn til arbejdskraftomkostninger, omkostninger til reservedele, omkostninger til drift af reparationsfaciliteten og en sædvanlig fortjenstmargen. Prisen bør være rimelig, hvilket betyder, at den bør fastsættes på en sådan måde, at forbrugerne ikke bevidst afskrækkes fra at drage fordel af fabrikanternes reparationsforpligtelse. Prisen og betingelserne for reparation bør fastsættes i en aftale mellem forbrugeren og fabrikanten, og forbrugeren bør fortsat frit kunne beslutte, om denne pris og disse betingelser er acceptable.

Det foreslås i § 8, stk. 1, nr. 2, at reparation efter § 7 skal foretages inden for en rimelig tid fra det tidspunkt, hvor fabrikanten fysisk er i besiddelse af varen, har modtaget varen eller har fået adgang til varen af forbrugeren. Den foreslåede bestemmelse fastlægger således tidsrammen for foretagelse af en reparation efter loven.

De foreslåede bestemmelser i § 8, stk. 1, nr. 1 og 2, fastlægger således betingelserne for udførelse af en reparation efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7.

Det foreslås i § 8, *stk. 2*, at fabrikanten kan låne forbrugeren en erstatningsvare gratis eller mod et rimeligt gebyr, mens reparationen pågår. Den foreslåede bestemmelse skal ifølge præambelbetragtning 42 ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 8, *stk. 1, nr. 2*, om tidsrammen for udførelse af reparation, idet lån af en erstatningsvare, mens reparationen står på, kan modvirke den væsentlige ulempe det kan være for forbrugeren at undvære varen over tid.

Det foreslås i § 8, *stk. 3*, at fabrikanten kan tilbyde forbrugeren en istandsat vare, hvis reparation er umulig. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanten i overensstemmelsen med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, *stk. 2*, kan afvise reparation, hvis dette er umuligt, og i stedet tilbyde forbrugeren en istandsat vare.

Den foreslåede bestemmelse i § 8 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, *stk. 2*.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Der er i dag ikke regler i dansk ret om en reparationsforpligtelse for fabrikanten, og der er derfor heller ikke fastsat regler om, hvem der skal opfylde fabrikantens reparationsforpligtelse, hvis fabrikanten er etableret uden for EU.

Det foreslås i § 9, *stk. 1*, at hvis den fabrikant, der er forpligtet til at reparere efter § 7, *stk. 1*, er etableret uden for EU, opfylder fabrikantens bemyndigede repræsentant i EU reparationsforpligtelsen.

Begreberne »fabrikant« og »bemyndigede repræsentant« skal forstås i overensstemmelse med henholdsvis lovforslagets § 3, *nr. 5 og 6*.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den bemyndigede repræsentant skal opfylde reparationsforpligtelsen i stedet for fabrikanten, hvis fabrikanten er etableret uden for EU.

Det foreslås i § 9, *stk. 2*, at hvis fabrikanten ikke har nogen bemyndiget repræsentant i EU, opfylder importøren af den pågældende vare fabrikantens forpligtelse.

Begrebet »importør« skal forstås i overensstemmelse med lovforslagets § 3, nr. 7.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at hvis fabrikanten er etableret uden for EU og ikke har en bemyndiget repræsentant i EU, vil reparationsforpligtelsen påhvile importøren af den pågældende vare.

Det foreslås i § 9, stk. 3, at hvis der ikke er nogen importør, opfylder distributøren af den pågældende vare fabrikantens forpligtelse.

Begrebet »distributør« skal forstås i overensstemmelse med lovforslagets § 3, nr. 8.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at hvis en fabrikant, som er etableret uden for EU, hverken har en bemyndiget repræsentant eller en importør af den pågældende vare i EU, vil opfyldelse af reparationsforpligtelsen påhvile distributøren af den pågældende vare.

De foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 1-3, fastlægger, hvilken part der er forpligtet til at reparere efter lovforslagets § 7, stk. 1, hvis fabrikanten er etableret uden for EU.

Det foreslås i § 9, stk. 4, at den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren kan give reparation i underentreprise for at opfylde deres reparationsforpligtelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren – i overensstemmelse med hvad der gælder for fabrikanten i medfør af lovforslagets § 7, stk. 3 – kan give reparation i underentreprise for at opfylde reparationsforpligtelsen.

Fastsættelsen af regler om, hvilken alternativ erhvervsdrivende som reparationsforpligtelsen påhviler, hvis fabrikanten er etableret uden for EU, har ifølge Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 20 til formål at sikre, at reparationsforpligtelsen også gælder i tilfælde, hvor fabrikanten er etableret uden for EU, og at forbrugerne har mulighed for at henvende sig til en erhvervsdrivende i EU med henblik på reparation.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Der er i dag i dansk ret ikke regler om forpligtelser for fabrikanter af reservedele og værktøjer til varer til at tilbyde sådanne reservedele og værktøjer til en rimelig pris, som ikke hindrer reparation.

Det foreslås i § 10, at fabrikanter, der gør reservedele og værktøjer tilgængelige til varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der fremgår af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, skal tilbyde disse reservedele og værktøjer til en rimelig pris, som ikke hindrer reparation.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en forpligtelse for fabrikanter, der gør reservedele og værktøjer tilgængelige til varetyper, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, til at gøre disse reservedele og værktøjer tilgængelige til en rimelig pris, som ikke hindrer reparation.

Som det også fremgår af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 18, skal den foreslåede bestemmelse sikre, at reparation er teknisk gennemførlig, ikke kun for fabrikanten, men også for andre reparatører.

Efter præambelbetragtning 18 bør reservedele som minimum være tilgængelige i den periode, der er fastsat i EU-retsakter.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Der er i dansk ret i dag ikke regler om reparationsforpligtelse eller om en forpligtelse til at give forbrugeren oplysning om vejledende priser m.v. for reparation.

Det foreslås i § 11, at fabrikanter eller, hvor det er relevant, bemyndigede repræsentanter, importører eller distributører, der er forpligtet til at reparere efter § 7 eller § 9, sikrer, at forbrugerne via et frit tilgængeligt websted kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den som reparationsforpligtelsen påhviler i henhold til det foreslåede § 7 eller § 9, er forpligtet til at sikre, at forbrugerne via et frit tilgængeligt websted kan få adgang til oplysninger om de vejledende priser, der opkræves for typiske reparationer af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer.

Den foreslåede bestemmelse i § 11 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Dansk ret regulerer ikke i dag fabrikanters adgang til at anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller software, der hindrer reparation, herunder hindrer, at uafhængige reparatører anvender originale eller brugte reservedele, kompatible reservedele og 3D-printerede reservedele, hvis disse er i overensstemmelse med kravene i EU-retten eller national ret.

Det foreslås i § 12, stk. 1, at fabrikanter ikke må anvende kontraktbestemmelser eller hardware- eller softwareteknikker, der hindrer reparation af varer, der er omfattet af de EU-retsakter, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, medmindre de er berettiget ud fra legitime og objektive faktorer, herunder beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder i henhold til EU-retten og national ret.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanter ikke må hindre reparation af varer ved at anvende kontraktsbestemmelser eller hardware eller softwareteknikker, medmindre de er berettiget ud fra legitime og objektive faktorer, herunder beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Som eksempel på beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder kan der henvises til Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 18, hvoraf det bl.a. fremgår, at dette kan være med henblik på at forhindre eller begrænse uautoriseret brug af værker og andre frembringelser, der er beskyttet af intellektuelle ejendomsrettigheder i henhold til EU-retsakter og nationale retsakter, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF, 2004/48/EF og (EU) 2019/790.

Det foreslås i § 12, stk. 2, at fabrikanterne navnlig ikke må hindre, at uafhængige reparatører anvender originale eller brugte reservedele, kompatible reservedele og 3D-printede reservedele, hvis de er i overensstemmelse med kravene i EU-retten eller national ret såsom krav om produktsikkerhed eller i overensstemmelse med intellektuelle ejendomsrettigheder.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanterne ikke må begrænse adgangen for uafhængige reparatører til at anvende originale, brugte, kompatible eller 3D-printede reservedele, hvis der ikke i anden lovgivning er grundlag herfor.

Den foreslåede bestemmelse i § 12 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Dansk ret regulerer ikke i dag, hvorvidt og hvornår reparation kan afvises.

Det foreslås i § 13, at fabrikanter ikke må afvise at reparere varer, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler til fremme af reparation af varer, alene med henvisning til, at en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller af andre personer.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at fabrikanten ikke vil kunne afvise reparation af en vare, fordi en tidligere reparation er blevet udført af andre reparatører eller af andre personer end fabrikanten.

Den foreslåede bestemmelse skal imødegå erhvervsdrivendes praksis, der får forbrugerne til at tro, at deres varer ikke kan repareres, fordi de tidligere er blevet repareret eller undersøgt af en uafhængig reparatør, ikkeprofessionel reparatør eller slutbrugere, eller falske påstande om, at en sådan reparation eller undersøgelse medfører sikkerhedsrelaterede risici, hvorved forbrugerne vildledes, kan, hvor det er relevant, udgøre urimelig handelspraksis i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF, jf. herom Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 19.

Den foreslåede bestemmelse i § 13 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

En forbrugers adgang til at vælge en reparatør af en vare er ikke i dag reguleret i dansk ret.

Det foreslås i § 14, at forbrugeren kan søge reparation hos enhver reparatør efter eget valg, uden at det berører reparationsforpligtelsen i henhold til dette kapitel.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at forbrugeren frit kan vælge en reparatør, uden at det berører fabrikantens reparationsforpligtelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 14 gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 5, stk. 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Dansk ret indeholder i dag ikke en forpligtelse for erhvervsdrivende til at oplyse om en reparationsforpligtelse.

Det foreslås, at der indføres en bestemmelse i § 15, hvorefter fabrikanten eller, hvor det er relevant, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren som minimum i hele varigheden af deres reparationsforpligtelse efter lovens kapitel 3 gratis skal gøre oplysninger om deres reparations tjenester tilgængelige på en lettilgængelig, klar og forståelig måde.

For så vidt angår begreberne »fabrikant«, »bemyndiget repræsentant«, »importør« og »distributør« henvises der til henholdsvis lovforslagets § 3, nr. 5, 6, 7 og 8.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den, som reparationsforpligtelsen påhviler, skal gøre oplysninger om sin reparationstjeneste tilgængelig. Oplysningerne skal gives gratis. Oplysningerne skal være tilgængelige på en lettilgængelig, klar og forståelig måde, og oplysningerne skal som minimum være tilgængelige i hele varigheden af reparationsforpligtelsen.

Om oplysningernes nærmere indhold fremgår det af Right to Repair-direktivets præambelbetragtning 25, at oplysningerne bør angive de varer, der er omfattet af denne forpligtelse, sammen med en forklaring på, at og i hvilket omfang der ydes reparation af disse varer, f.eks. gennem underleverandører. Oplysningerne bør som minimum være tilgængelige, så længe reparationsforpligtelsen består, hvilket kan forstås som begyndende fra det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning, og indtil kravene om reparationsmuligheder udløber. Oplysningerne bør være lettilgængelige for forbrugeren og gives på en klar og forståelig måde, uden at forbrugeren behøver at anmode herom og i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i direktiv (EU) 2019/882 (direktiv om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester).

Endelig fremgår det, at fabrikanten frit kan bestemme, hvordan denne informerer forbrugeren, eksempelvis via et websted på en synlig og fremtrædende måde, via det digitale produktpas eller på salgsstedet, hvis fabrikanten f.eks. er sælger.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Dansk ret indeholder i dag ikke regler om en onlineplatform til brug for formidling af reparationstjenester eller om et nationalt kontaktpunkt til brug for en sådan europæisk onlineplatform.

Det foreslås i § 16, stk. 1, 1. pkt., at justitsministeren kan fastsætte regler om enten at anvende en national onlineplatform for reparationstjenester eller om at anvende den europæiske onlineplatform for reparationstjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at når der er taget stilling til, om Danmarks forpligtelser vedrørende en onlineplatform for reparationstjenester skal opfyldes via en national onlineplatform eller ved at anvende den europæiske onlineplatform, vil justitsministeren kunne fastsætte regler herom.

Det foreslås i § 16, stk. 1, 2. pkt., at justitsministeren endvidere kan fastsætte nærmere regler om en national onlineplatform for reparationstjenester, om det nationale kontaktpunkt til den europæiske onlineplatform for reparationstjenester og om det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester.

De foreslåede bestemmelser vil indebære, at når der er taget stilling til, om Danmarks forpligtelser vedrørende en onlineplatform for reparationstjenester skal opfyldes via en national onlineplatform eller ved at anvende den europæiske onlineplatform og i så fald drift af et nationalt afsnit på den europæiske onlineplatform, vil der kunne fastsættes nærmere regler herom.

Det foreslås i stk. 2, at justitsministeren kan fastsætte krav, som en operatør skal opfylde for at oprette og drive en national onlineplatform for reparationstjenester. Justitsministeren kan endvidere fastsætte krav, som en operatør skal opfylde for at varetage opgaven som nationalt kontaktpunkt til den europæiske onlineplatform for reparationsydelser eller for at varetage driften af det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil kunne fastsættes regler om krav, som en driftsoperatør vil skulle opfylde for enten at drive en national onlineplatform for reparationstjenester eller for at varetage driften af det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform og udgøre det nationale kontaktpunkt dertil. Den foreslåede bestemmelse vil endvidere

indebære, at hvis der måtte være flere egnede operatører til opgaven, vil der kunne fastsættes regler om udvælgelsen heraf.

Det foreslås i *stk. 3*, at justitsministeren kan fastsætte regler om udformning, drift og vedligeholdelse af en national onlineplatform for reparationstjenester og for det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester, herunder om betingelser og godkendelsesprocedurer for registrering på en national onlineplatform eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil kunne fastsættes regler om udformning, drift og vedligeholdelse af enten en national onlineplatform for reparationstjenester eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Det vil f.eks. kunne være regler om, at udformningen af en national onlineplatform skal ske i overensstemmelse med kravene i Right to Repair-direktivets artikel 7, stk. 6, litra a-h, herunder bl.a. i forhold til at indeholde visse søgefunktioner og muligheden for at kunne anmode om det europæiske reparationsoplysningsskema fra reparatører, der tilbyder dette. Det vil endvidere f.eks. kunne være regler om, at driftsoperatøren – uanset om der er tale om en national onlineplatform for reparationstjenester eller om anvendelse af det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform – vil skulle overvåge og vedligeholde dataene i det nationale afsnit med henblik på at opdage, identificere og fjerne ugyldige oplysninger i overensstemmelse med EU-retten m.v. Det kan f.eks. være regler om, at oplysninger om en registreret reparatør kan fjernes, hvis vedkommende ikke længere er erhvervsaktiv og således kan udføre reparationer.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil kunne fastsættes regler om betingelser for registrering af reparatører m.v. på den nationale onlineplatform eller på det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Det kan f.eks. være regler om, hvorledes reparatører, der ønsker at oprette sig på en national onlineplatform eller på det nationale afsnit på den europæiske platform, skal foretage dette, herunder om en registreringsprocedure og om godkendelsesforanstaltninger fra operatørens side i den forbindelse. Der vil f.eks. kunne fastsættes betingelser i form af opfyldelse af kriterier for erhvervsmæssige kvalifikationer eller dokumentation for overholdelse af gældende frivillige europæiske eller nationale kvalitetsstandarder for reparation.

Det foreslås i *stk. 4*, at justitsministeren kan fastsætte regler om anvendelsesområde for den nationale onlineplatform eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform for reparationstjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der kan fastsætte nærmere regler om bl.a. anvendelsesområdet for den nationale onlineplatform eller det nationale afsnit på den europæiske onlineplatform. Der vil således – hvis det besluttes at udnytte valgmulighederne herom – kunne fastsættes regler om, at også sælgere af istandsatte varer og/eller købere af defekte varer til istandsættelse vil kunne oprettes på onlineplatformen, og der vil ligeledes kunne fastsættes regler om betingelserne herfor samt om forudgående godkendelsesprocedurer fra driftsoperatørens side.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 17

Det foreslås i *§ 17*, at Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med overholdelsen af loven, og at tilsynet føres efter reglerne i lov om markedsføring.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Forbrugerombudsmandens tilsyn vil være underlagt reglerne i markedsføringsloven, herunder et forhandlingsprincip (markedsføringslovens § 28), og at Forbrugerombudsmanden får mulighed for at indbringe visse sager for retten, herunder om forbud og påbud (markedsføringslovens § 32, stk. 1, jf. § 24, stk. 1), ligesom Forbrugerombudsmanden vil kunne nedlægge foreløbige forbud (markedsføringslovens § 32, stk. 2-5) og meddele administrative påbud (markedsføringslovens § 28, stk. 2). Der vil bl.a. også være mulighed for, at Forbrugerombudsmanden kan udstede retningslinjer (markedsføringslovens § 29), indhente tilsagn (markedsføringslovens § 28, stk. 1) og afgive forhåndsbeskeder (markedsføringslovens § 30).

Forbrugerombudsmanden har efter gældende ret hjemmel til at gribe ind over for overtrædelser af den civile retlige forbrugerbeskyttelseslovgivning i medfør af god skik-reglen i markedsføringslovens § 3, jf. Højesterets dom i UfR 2013.2941 H. Den foreslåede tilsynsbestemmelse er en kodificering af gældende ret og ændrer ikke på Forbrugerombudsmandens generelle tilsynsadgang i medfør af kravet om, at erhvervsdrivende skal overholde kravet om god markedsføringsskik, som fastslået af Højesteret.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres Right to Repair-direktivets artikel 11, der bl.a. fastsætter, at medlemsstaterne sørger for, at der findes effektive og tilstrækkelige midler til at sikre, at Right to Repair-direktivet overholdes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 18

Det foreslås i § 18, stk. 1, at overtrædelse af de foreslåede bestemmelser i §§ 4-15 om det europæiske reparationsoplysningsskema, fabrikantens m.v. reparationsforpligtelse samt oplysningspligt vedrørende reparationsforpligtelsen straffes med bøde.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 17, 2. pkt., føres tilsynet med loven efter markedsføringslovens regler, hvorfor der ved overtrædelse af §§ 4-15 i den foreslåede lov om reparation af varer skal tages udgangspunkt i principperne efter markedsføringsloven og praksis i lignende sager.

Bødefastsættelsen sker ud fra den bødeberegningsmodel, der følges ved overtrædelser af markedsføringsloven, hvor der ved bødeudmåling tages udgangspunkt i den erhvervsdrivendes omsætning. Ved valg af omsætningskategori lægges den erhvervsdrivendes samlede omsætning til grund. Herefter placeres overtrædelsen i en af tre overordnede bødeniveauer: Nedsat bødeniveau, normalt bødeniveau og forhøjet bødeniveau. Der henvises nærmere til bemærkningerne til strafbestemmelsen i markedsføringslovens § 37, jf. Folketingstidende 2021-2022, tillæg A, L 13 som fremsat, side 28 ff.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det foreslås i § 18, stk. 2, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. markedsføringslovens § 37, stk. 11.

Det følger af reglerne i straffelovens kapitel 5, at bestemmelser om strafansvar for selskaber m.v. omfatter, medmindre andet er bestemt, enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1.

Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med den ovenfor nævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2. Det følger videre, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27, stk. 1.

Statslige myndigheder og kommuner kan alene straffes i anledning af overtrædelser, der begås ved udøvelse af virksomhed, der svarer til eller kan sidestilles med virksomhed udøvet af private, jf. straffelovens § 27, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres Right to Repair-direktivets artikel 15, der bl.a. vil indebære, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af Right to Repair-direktivets artikel 4, 5 og 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 19

Det foreslås i § 19, stk. 1, at loven skal træde i kraft den 31. juli 2026.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at loven – i overensstemmelse med Right to Repair-direktivets implementeringsfrist, jf. artikel 22, stk. 1 – vil træde i kraft den 31. juli 2026.

Det foreslås endvidere i § 19, stk. 2, at lovens § 20 ikke finder anvendelse på købsaftaler indgået før lovens ikrafttræden. For sådanne købsaftaler foreslås det, at de hidtil gældende regler finder anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at købsaftaler indgået inden den 31. juli 2026 reguleres af de hidtil gældende regler efter købeloven.

Til § 20

Til nr. 1

Det fremgår af købelovens § 75 a, at sælgeren skal levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder kravene i §§ 75 b-75e, jf. dog § 77.

Købelovens § 75 c indeholder de objektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen mellem køber og sælger. Det fremgår bl.a. af købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, at salgsgenstanden skal svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og sikkerhed, der er sædvanlige for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente under hensyn til salgsgenstandens art og offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning, jf. dog stk. 2.

Efter gældende ret indgår muligheden for reparation af salgsgenstanden således ikke som en del af vurderingen af, om salgsgenstanden er i overensstemmelse med aftalen og dermed ikke i grundlaget for at vurdere, om salgsgenstanden lider af en mangel.

Det foreslås, at der efter »holdbarhed,« i købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, indsættes »reparationsmuligheder,«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at reparationsmuligheder for salgsgenstanden fremover vil være et af de objektive overensstemmelseskriterier, som vil indgå i vurderingen af, om en salgsgenstand vil lide af en mangel.

Den foreslåede ændring af købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 1, der ændrer i varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra d.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Købelovens § 78 giver køberen en række misligholdelsesbeføjelser, hvis salgsgenstanden lider af en mangel. Køberen har ret til afhjælpning af manglen, omlevering af salgsgenstanden, forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet efter reglerne i §§ 78 a-78 e.

Det fremgår af købelovens § 78 a, stk. 1, at køberen kan vælge mellem afhjælpning og omlevering, jf. dog stk. 2 og 3. Det fremgår af købelovens § 78 a, stk. 2, at sælgeren kan afvise at foretage afhjælpning eller omlevering, hvis afhjælpning henholdsvis omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen. Det fremgår af købelovens § 78 a, stk. 3, at hvis både afhjælpning og omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til de omstændigheder, der er nævnt i stk. 2, kan sælgeren afvise såvel afhjælpning som omlevering. Købelovens § 78 a gennemfører varedirektivets artikel 13 og 14.

Med Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 3, indsættes der et nyt stk. 2a i varedirektivets artikel 13. Med Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 4, nyaffattes varedirektivets artikel 14, stk. 1. Købeloven indeholder ikke i dag regler om sælgerens pligt til at oplyse køberen om retten til at vælge mellem afhjælpning eller omlevering samt om mulig forlængelse af reklamationsfristen, hvis der foretages afhjælpning. Købeloven indeholder heller ikke i dag regler om, at sælgeren kan tilbyde køberen en erstatningsvare under afhjælpning eller om, at pligten til omlevering kan opfyldes ved at levere en istandsat genstand.

Med henblik på at gennemføre disse ændringer af varedirektivet foreslås det, at der i købelovens § 78 a indsættes tre nye stykker (stk. 6-8).

Den foreslåede bestemmelse i købelovens § 78 a, stk. 6, vil indebære, at sælgeren – når forbrugeren har påberåbt sig en mangel, og inden sælgeren foretager afhjælpning af denne mangel gennem en af de mulige misligholdelsesbeføjelser – skal oplyse forbrugeren om vedkommendes ret til at vælge mellem afhjælpning (udbedring af manglen ved reparation) og omlevering (udlevering af en ny vare som erstatning for den vare, der lider af en mangel) samt om, at reklamationsfristen på to år forlænges efter den foreslåede bestemmelse i købelovens § 83, stk. 4, hvis der foretages afhjælpning af mangler ved salgsgenstanden, jf. lovforslagets § 20, nr. 7.

Med den foreslåede bestemmelse vil der således blive fastsat en særskilt pligt for sælgeren til at oplyse forbrugeren om vedkommendes ret til at vælge mellem afhjælpning og omlevering i tilfælde af, at salgsgenstanden

lider af en mangel. Derudover er sælger forpligtet til at give køber oplysninger om, at fristen for at give sælger meddelelse om mangler ved salgsgenstanden forlænges én gang med tolv måneder, hvis køberen vælger afhjælpning af manglen. Der er tale om en ny pligt for sælger i forhold til gældende ret. Oplysningspligten gælder ikke for så vidt angår de øvrige misligholdelsesbeføjelser.

Købelovens § 78 a, stk. 6, gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 3, der indsætter et stk. 2a i varedirektivets artikel 13.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10.2.2 og 2.10.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i købelovens § 78 a, stk. 7, vil indebære, at mens sælgeren afhjælper mangler ved salgsgenstanden, kan sælgeren, afhængigt af de særlige forhold der gør sig gældende for genstande af samme type, navnlig køberens behov for at have sådanne genstande til rådighed permanent, gratis låne forbrugeren en erstatningsgenstand, herunder en istandsat genstand.

Med den foreslåede bestemmelse kan sælgeren således under afhjælpning, tilbyde forbrugeren en erstatningsgenstand, herunder en istandsat genstand. Lån af en erstatningsgenstand til forbrugeren skal ske gratis.

Købelovens § 78 a, stk. 7, gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 4, der nyaffatter varedirektivets artikel 14, stk. 1.

Den foreslåedes bestemmelse i købelovens § 78 a, stk. 8, vil indebære, at sælgeren efter udtrykkelig anmodning fra køberen kan levere en istandsat genstand med henblik på at opfylde sin forpligtelse til at omlevere salgsgenstanden, jf. § 78, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil sælger kunne opfylde sin forpligtelse til at omlevere en salgsgenstand, der lider af en mangel, ved at tilbyde en istandsat genstand til køberen. Dette skal ske efter udtrykkelig anmodning fra køberen.

Købelovens § 78 a, stk. 8, gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 4, der nyaffatter varedirektivets artikel 14, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Købelovens § 78 a, stk. 7, fastsætter, at hvis en afhjælpning som nævnt i stk. 6 kræver fjernelse af en salgsgenstand, der er blevet installeret under hensyn til dens art og formål, inden manglen viste sig, eller hvis en sådan salgsgenstand skal omleveres, skal sælgeren fjerne den mangelfulde salgsgenstand og installere den omleverede eller afhjulpne salgsgenstand eller afholde udgifterne hertil.

Det foreslås i lovforslagets § 20, nr. 2, at indsætte tre nye stykker (stk. 6-8) i købelovens § 78 a, der knytter sig til misligholdelsesbeføjelserne afhjælpning og omlevering. Dette medfører, at det nuværende stk. 6-8 bliver stk. 9-11.

Som følge heraf foreslås det at ændre henvisningen i § 78 a, stk. 7, der bliver stk. 10, til § 78 a, stk. 6, til en henvisning til § 78 a, stk. 9.

Den gældende regel i købelovens § 78 a, stk. 7, der bliver stk. 10, om afhjælpning, der kræver fjernelse af en installeret salgsgenstand, videreføres således uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 4

Købelovens § 78 a, stk. 8, fastsætter, at køberen i tilfælde som nævnt i stk. 6, ikke skal betale for normal brug af en omleveret salgsgenstand i tiden forud for omleveringen.

Det foreslås i lovforslagets § 20, nr. 2, at indsætte tre nye stykker (stk. 6-8) i købelovens § 78 a, der knytter sig til misligholdelsesbeføjelserne afhjælpning og omlevering. Dette medfører, at det nuværende stk. 6-8 bliver stk. 9-11.

Som følge heraf foreslås det at ændre henvisningen i § 78 a, stk. 8, der bliver stk. 11, til § 78 a, stk. 6, til en henvisning til § 78 a, stk. 9.

Den gældende regel i købelovens § 78 a, stk. 8, der bliver stk. 11, om at køberen ikke skal betale for normal brug af en omleveret salgsgenstand i tiden forud for omlevering, videreføres således uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 5

Købelovens § 78 b, stk. 1, nr. 1, fastsætter, at køberen har ret til enten et forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med § 78 a, stk. 6 og 7, eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering af digitalt indhold eller en digital tjeneste i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4.

Det foreslås i lovforslagets § 20, nr. 2, at indsætte tre nye stykker (stk. 6-8) i købelovens § 78 a, der knytter sig til misligholdelsesbeføjelserne afhjælpning og omlevering. Dette medfører, at det nuværende stk. 6-8 bliver stk. 9-11.

Som følge heraf foreslås det at ændre henvisningen i § 78 b, stk. 1, nr. 1, til § 78 a, stk. 6 og 7, til en henvisning til § 78 a, stk. 9 og 10.

Den gældende regel i købelovens § 78 b, stk. 1, nr. 1, om køberens ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælger ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering, videreføres således uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 6

Købelovens § 86 a, stk. 2, fastsætter, at når producenten giver køberen en handelsmæssig garanti for holdbarhed i en bestemt periode, er producenten direkte ansvarlig over for køberen i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed, for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4-8. Producenten kan tilbyde køberen gunstigere betingelser i erklæringen om den handelsmæssige garanti for holdbarhed.

Det foreslås i lovforslagets § 20, nr. 2, at der indsættes tre nye stykker (stk. 6-8) i købelovens § 78 a, der knytter sig til misligholdelsesbeføjelserne afhjælpning og omlevering. Dette medfører, at det nuværende stk. 6-8 bliver stk. 9-11.

Som følge heraf foreslås det at ændre henvisningen i § 86 a, stk. 2, til § 78 a, stk. 4-8, til en henvisning til § 78 a, stk. 4-11.

Den gældende regel i købelovens § 86 a, stk. 2, om sælgerens ansvar i perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed, for så vidt angår

afhjælpning eller omlevering, videreføres således uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 7

Det fremgår af købelovens § 83, stk. 1, at har køberen ikke inden to år efter salgsgenstandens overgivelse til ham meddelt sælgeren, at han vil påberåbe sig en mangel, kan han ikke senere gøre den gældende, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed. Købelovens § 83, stk. 1, fastsætter således en absolut reklamationsfrist på to år.

Købelovens § 83, stk. 1, gennemfører varedirektivets artikel 10. Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, foretager en ændring i varedirektivets artikel 10, hvor et nyt stk. 2a, indsættes. Med henblik på gennemførelsen heraf i dansk ret, foreslås det at indsætte et nyt stk. 4 i købelovens § 83.

Den foreslåede nye bestemmelse i købelovens § 83, stk. 4, vil indebære, at hvis en mangel ved salgsgenstanden bliver udbedret ved afhjælpning (reparation), jf. købelovens § 78 a, forlænges reklamationsfristen på to år i købelovens § 83, stk. 1, 1. pkt., én gang med tolv måneder.

Perioden kan kun forlænges én gang, hvis der foretages afhjælpning af en mangel ved salgsgenstanden, hvorved den samlede periode udgør tre år. Hvis køberen bliver opmærksom på øvrige mangler ved salgsgenstanden i den forlængede periode, kan disse ligeledes gøres gældende over for sælgeren inden for den samlede periode på tre år, jf. præambelbetragtning 40.

Den foreslåede udvidelse af reklamationsfristen i tilfælde af reparation vil indebære, at hvis køberen inden udløbet af den toårige reklamationsfrist i § 83, stk. 1, 1. pkt., meddeler sælgeren, at salgsgenstanden lider af en mangel, hvorefter sælgeren foretager afhjælpning (reparation) i overensstemmelse med købelovens § 78 a, vil reklamationsfristen blive forlænget med tolv måneder og således samlet set udgøre tre år. Det vil også omfatte mangler, som ikke relaterer sig til den mangel, der var årsag til afhjælpning (reparation) i første omgang, forudsat at manglen gøres gældende inden for tre år fra salgsgenstandens oprindelige overgivelse. Hvis en efterfølgende mangel afhjælpes ved reparation, medfører dette ikke, at perioden forlænges yderligere. Perioden, hvorefter køberen kan gøre mangler ved salgsgenstanden gældende overfor sælger, kan derfor maksimalt være tre år.

UDKAST

Den foreslåede nye bestemmelse købelovens § 83, stk. 4, gennemfører Right to Repair-direktivets artikel 16, nr. 2, der ændrer i varedirektivets artikel 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 21

Den foreslåede bestemmelse angår lovens territoriale anvendelsesområde.

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås dertil, at lovens bestemmelser kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter for Grønland.

Færøerne har pr. 1. januar 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det formueretlige område. Lovforslaget vil derfor hverken gælde eller ved kongelig anordning kunne sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne.